

หลุมพรางในการปฏิบัติธรรม

กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่

หลวงตาหมอ
วัดพุทธภาวนาราม จ. สมุทรปราการ

หลุมพรางในการปฏิบัติธรรม

กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่

หลวงตาหมอ
วัดพุทธภาวนาราม
จ.สมุทรปราการ

หลุมพรางในการปฏิบัติธรรม

หลวงตาหมอ

วัดพุทธภาวนาราม จ. สมุทรปราการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย กองทุน "ทำธรรม"

พิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์ล้านคำ จำกัด

โทรศัพท์ ๐๘๔-๒๓๖-๙๔๕๑

สนับสนุนการพิมพ์หนังสือธรรมะ เพื่อเป็นธรรมทาน

โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขารามาธิบดี

เลขที่ ๐๒๖-๔๑๒๘๔๘-๘

เพื่อกองทุน "ทำธรรม" บัญชี นายแพทย์สมเกียรติ ศรีสุพรรณดิฐ

กรุณาส่งสำเนาใบโอนเงินไปที่ Line โทร ๐๘๑-๗๗๗-๐๙๑๖

คำนำ ความเป็นมา

กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ ตั้งมาเกือบครบปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและแลกเปลี่ยนประสบการณ์และปัญหาในการปฏิบัติธรรม สมาชิกสามารถส่งปัญหาและประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม เพื่อขอความเห็นจากสมาชิก ทางกลุ่มไม่ต้องการเผยแพร่ธรรมะ ที่เป็นทฤษฎี หรือ ปริยัติธรรมความเห็นของผู้รู้ เพราะเชื่อว่าสมาชิกส่วนมากผ่านการอ่าน การศึกษาการค้นคว้ามามากมายแล้วทาง โซเชี่ยลมีเดีย แต่ไม่ได้ปฏิบัติ เมื่อพบปัญหาในการปฏิบัติก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ปัจจุบันกลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ มีสมาชิก ๘๕ ท่าน จึงมีประสบการณ์และคำถามในการปฏิบัติอย่างมากมาย

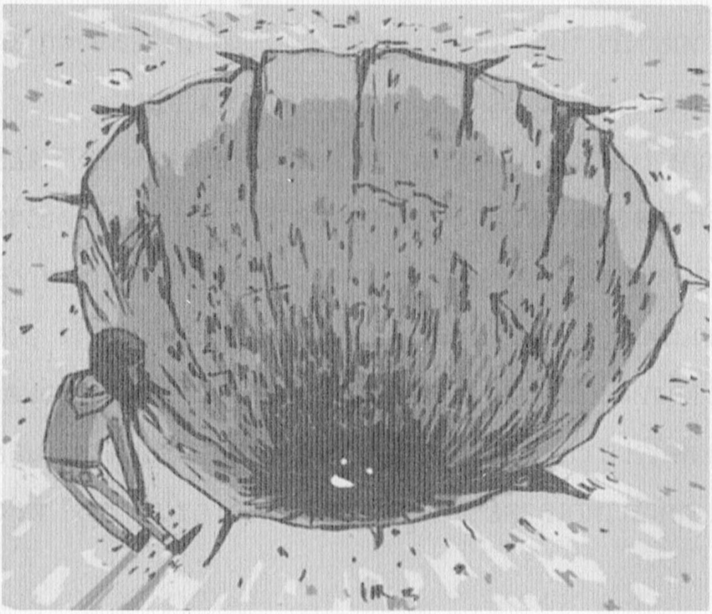

ปัญหาในการปฏิบัติธรรม อาจเรียกว่า ***หลุมพราง PITFALL*** หมายถึง ***กับดัก หลงผิด หลงทาง*** อันเป็นอุปสรรคของการปฏิบัติธรรม โลกนี้เต็มไปด้วยหลุมพราง มนุษย์ทุกคนตกอยู่ในหลุมพราง ถ้าไม่ตกหลุมพรางก็คงไม่มาเกิดอีก มนุษย์ตกหลุมพรางเนื่องจากไม่รู้ความจริง อวิชชา ไม่ฉลาด โง่ ! จึงหลงกลตกเป็นเหยื่อกิเลส ! บางคนทั้งที่รู้ก็ยินดีที่จะตกเพราะหลงใหล ติดใจ! การตกหลุมพรางนี้ บางคนก็ตกอยู่เป็นเวลานานอย่างข้ามภพชาติ! ตกแล้วตกเล่าอย่างไม่รู้จักเบื่อ? เพราะอะไร? ไม่รู้? หลงติดใจ?

หนังสือ *หลุมพรางในการปฏิบัติธรรม* เล่มนี้จึงได้รวบรวมประสบการณ์ที่ผ่านหลุมพราง *จากผีสู่เทพและสู่ธรรม* ที่เป็นทั้งเรื่องตื่นเต้น หรือเรื่องเศร้า และคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมของสมาชิก กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ รวมทั้งความเห็นของสมาชิก โดยรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้น หวังว่าหนังสือ หลุมพรางในการปฏิบัติธรรมเล่มนี้ คงจะมีประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายที่กำลังประสบปัญหาในการปฏิบัติ และรู้ว่าเขาตกหลุมพรางกันอย่างไร ขออนุโมทนาสมาชิกกลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ ที่ร่วมเผยแพร่ประสบการณ์และปัญหาในการปฏิบัติ อันเป็นธรรมทานอย่างหนึ่ง

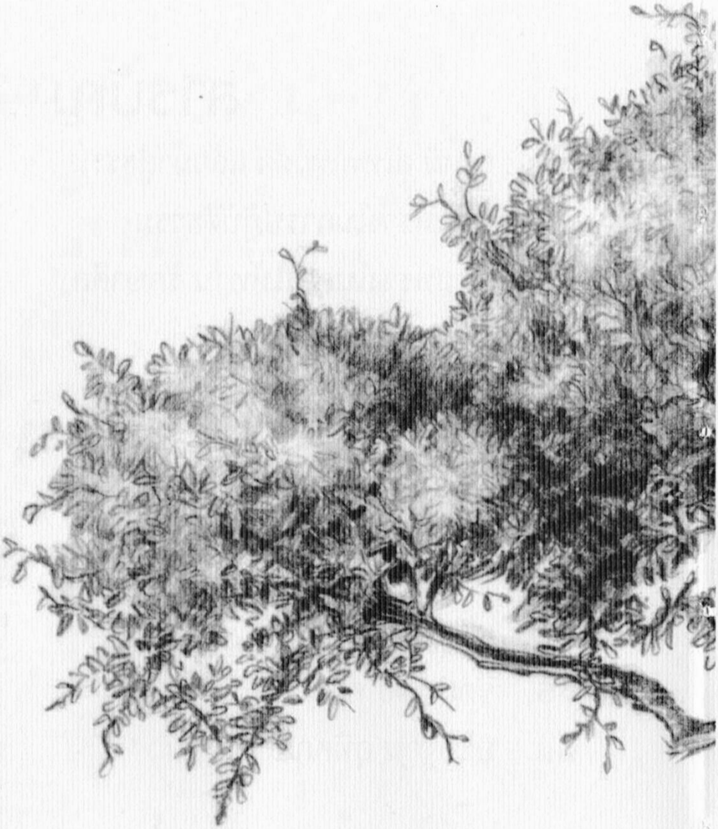
หลวงตาหมอ

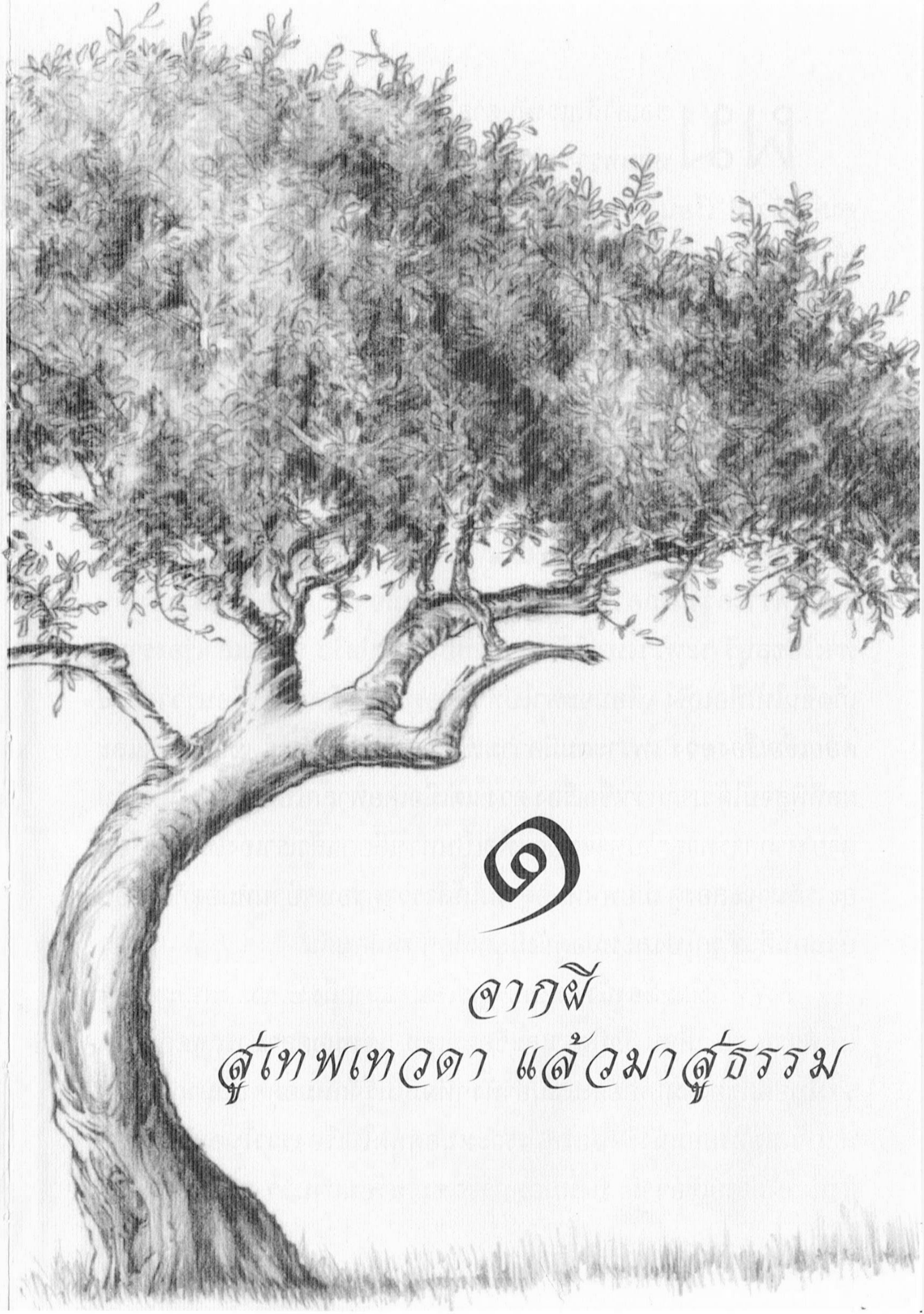
๘ เมษายน ๒๕๖๒

สารบัญ

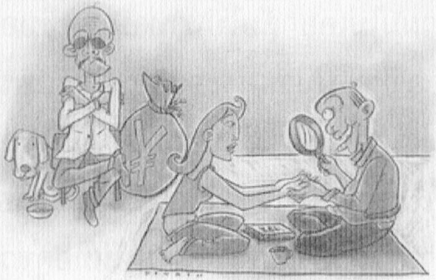
๑

จากผี
สู่เทพเทวดา แล้วมาสู่ธรรม

ผม ขอเล่าถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมเดินบนเส้นทางนี้ และหลุมพราง ขณะอยู่ขั้น ทาน ศีล สมาธิ ชีวิตผมก็เหมือนคนอื่นทั่วไป เรียน ทำงาน มีครอบครัว มีลูก ปลายปี ๒๕๕๖ ผมย้ายเข้าบ้านหลังใหม่ ผ่านไปครึ่งปี มีคนนำรูปภาพพญานาคมาให้ในโอกาสขึ้นบ้านใหม่ หลังจากนั้นลูกชายคนเล็กวัย ๒ ขวบกว่าๆ ซึ่งเดิมเป็นเด็กเลี้ยงง่ายกลายเป็นเด็กงอแง ร้องเวลากลางคืนทุกๆ ครึ่งชั่วโมง เคยพาไปหาหมอเด็ก หมอเฉพาะทาง จนถึงขั้นพาไปหาอาจารย์หมอ เปลี่ยนยาเปลี่ยนนม ทำตามหมอสั่งทุกอย่าง เด็กก็ยังเป็นเหมือนเดิม ญาติที่ต่างจังหวัดเอาวันเกิด ไปให้หมอดู ตรวจดูแล้ว บอกว่ามีสิ่งศักสิทธิ์มาอยู่ด้วยต้องจัดเครื่องเซ่นไหว้ เมื่อทำตามแล้วก็ยังไม่หาย จึงแสวงหาทางออกทางแก้ไขเพราะความรักความสงสารลูก ต่อมาเมื่อ ๑๙ ต.ค.๒๕๕๗ ต้องเดินทางไปชลบุรี ระหว่างทางได้แวะหาเพื่อนที่ แปดริ้ว พร้อมเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟัง เพื่อนจะพาไปหาหมอดูใกล้ๆบ้าน แต่เพื่อนรู้ว่าผม***ไม่ค่อยเชื่อเรื่องดวง*** เพราะผมมีความเชื่อด้านวิทยาศาสตร์ เชื่อในเหตุและผลที่พิสูจน์ได้ มากกว่าเชื่อเรื่อง ดวง แต่เมื่อเคยพาลูกไปหาหมอมาแล้วไม่หาย หากการพาลูกไปหาหมอดู เพื่อเป็นทางเลือกแล้วเราเองไม่เดือดร้อนอะไรก็น่าจะลองดู เมื่อพบหมอดู ผมได้สำรวจดูรอบๆบ้านหมอดูก็เหมือนบ้านคนอื่นทั่วๆไปและหมอดูยังมีลูกเล็กๆ เหมือนกัน

สิ่งที่ทำให้ผมต้องนั่งฟังหมอดูพูดได้นานมากถึง ๒. ชม. เพราะหมอดูไม่ได้ถาม วัน เดือน ปีเกิด. และชื่อผมเลย แต่หมอดูสามารถพูดถึงเรื่องราวในอดีตของผมได้อย่างแม่นยำทั้งๆที่ผมไม่รู้จักหมอดูคนนี้มาก่อนเลยทำให้ผมต้องยอมนั่งฟังต่อไปเพราะหมอดูพูดในเรื่องราวในอนาคตและสิ่งที่ผมไม่เคยเชื่อว่ามี ฟังหมอดูมา๒ ชม.พร้อมถามว่า แล้วผมต้องทำ

อย่างไร? หมอดูได้พูดถึงพระอาจารย์ ของผมว่าผมไม่ได้ไปหา “หลวงตาจันทร์” มานานมากแล้ว เป็นระยะเวลามากกว่า ๒๐ ปี ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่รู้ได้เฉพาะผมคนเดียวเท่านั้น แม้กระทั่งเพื่อนที่ไปด้วยก็ไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน และสิ่งที่เคยว่าจะทำ รับปากว่าจะทำ ยังไม่ได้ทำ นั่นคือการบวชพระ ซึ่งผมได้เคยตั้งใจไว้แล้วว่าเมื่อถึงเวลาบวชพระ ผมจะกลับมาบวชกับพระอาจารย์ แต่เมื่อ เวลาผ่านไปไม่เคยกลับไปหาท่านจริงๆ หากไม่บวชในระยะเวลานี้ อีก ๓ ปีข้างหน้าผมจะได้บวชอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้! แล้วจะเป็นการบวชอย่างถาวรแล้วจะไม่สึกออกมาเลย! หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกชายผมยังเล็ก ลูกต้องลำบากแน่ๆ ผมจึงปรึกษากับหมอดูเพื่อขอทางออกเรื่องการบวช หมอดูได้เสนอทางออกว่า ผมต้องกลับไปบวชที่บ้านเกิดกับพระอาจารย์ หลวงตาจันทร์นี้ อย่างน้อย ๑๕ วันหมอดูบอกว่าต้องทำดังต่อไปนี้....

๑. ไปกราบพระอาจารย์ เพื่อขอแนวทาง

๒. ตามหาศาลปะกำช้าง

๓. บวช

เสร็จจากหมอดู ผมขับรถไปทำธุระที่ชลบุรีจนเสร็จ พอจะกลับรถเกิดสตาร์ทไม่ติดทั้งๆ ที่ตอนมาก็ขับได้ปกติดีทุกอย่าง ผมทำการตรวจเช็คระบบรถยนต์โดยละเอียดเท่าที่สามารถทำได้ทั้งระบบไฟฟ้าและระบบเชื้อเพลิง ทำอย่างไรๆก็สตาร์ทไม่ติด จึงโทรถามหมอดูๆบอกว่าผมยังไม่เชื่ออะไรเลยที่เขาบอกมา หากอยากกลับบ้านต้องไปจุดธูป ๑๖ ดอกบอกกล่าวก่อน ถึงตอนนี้อยากกลับบ้านก็ต้องทำตามละครับ พอจุดธูปเรียบร้อยแล้วสตาร์ทเครื่องยนต์ติดทันทีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย!

หลังจากนั้นผมได้นำบายศรีปากชามไหว้ที่บ้านตามคำแนะนำของหมอดู สิ่งที่ไม่น่าเชื่อก็คือลูกผมหยุดร้องไห้กลางคืนทุกๆครึ่งชั่วโมง จากจุดเริ่มต้นนี้เองจึงทำให้ผมต้องพิสูจน์เรื่องราวที่หมอดูกล่าวเอาไว้... เป็นเรื่องจริง มีพยานบุคคลพยานวัตถุ. ทำให้ผมต้องคิดใหม่แล้วละครับว่าสิ่งที่ผมไม่เคยเชื่อเลยนั้น. เขามีมาก่อนผมเกิดอีกไม่ใช่ไม่มีแต่ผมไม่รู้ต่างหาก จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผมต้องค้นหาถึงที่มาสิ่งเหล่านั้น การจะค้นหาเรื่องเหนือธรรมชาติหมอดูบอกว่า ผมต้องทำบุญ ถวายสังฆทาน ปล่อยนกปล่อยปลา ภาวนาสมาธิ จึงจะรู้ เมื่อถามถึงระยะเวลาที่จะรู้มีเพียงคำตอบจากหมอดูว่า *เมื่อถึงเวลา*

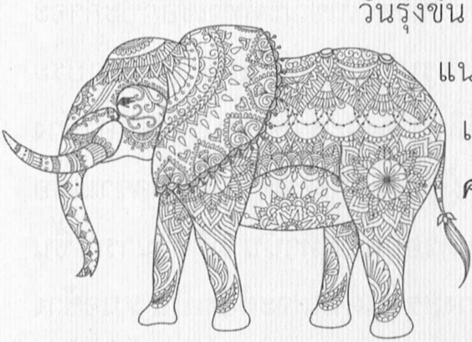
วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ผมพาลูกชายทั้ง ๒ ขับรถกะบะเดินทางมุ่งสู่บ้านเกิดทันทีละครับ เมื่อถึงบ้านเกิดผมเริ่มทำตามที่หมอดูได้แนะนำทันที โดยกลับไปหาพระอาจารย์(หลวงตาจันทร์) เพราะผมห่างพระอาจารย์นานเกือบจะ ๓๐.ปีแล้วผมไม่เคยกลับไปหาท่าน สิ่งที่บอกว่าจะทำก็ยังไม่ได้ทำ เคยตั้งใจว่า เมื่ออายุครบบวชพระจะขอบวชกับพระอาจารย์ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๑ ผมยังไม่ได้บวชเพราะมีเมียก่อน จนถึงวันนี้ ๑๙ ต.ค.๒๕๕๗ ยังไม่ได้บวช หากไม่ไปหาพระอาจารย์อีก ๓ ปีผมจะต้องได้บวชแล้วจะไม่ได้สึกเลย! ด้วยเพราะว่าลูกยังเล็กจึงได้ขอให้หมอดูช่วยหาทางออก สรุปว่าต้องหาเวลาไปบวชกับพระอาจารย์อย่างน้อย ๑๕ วัน ๒ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์และบรรพบุรุษคอยติดตามรอคอยการเซ่นไหว้ เพราะไม่เคยทำเลย โดยเฉพาะ ***ศาลปะกำช้าง*** ซึ่งผมไม่เคยรู้จักเลยและไม่เชื่อว่าตนเองมีความเกี่ยวข้องอะไรด้วย ต้องทำการเซ่นไหว้ก่อนแล้วอะไรๆจะดีขึ้นมาเอง ***ผมคือบุคคลที่ถูกเลือก! เลือกทำไม? เลือกเอาไว้ให้ทำอะไร?*** แล้วการค้นคว้าแสวงหาคำตอบเรื่องผี เรื่องเทพ เรื่องธรรมะ และบุคคลที่ได้

ถูกเลือกก็ได้เริ่มขึ้น ที่ปรึกษาที่ดีที่สุดในขณะนั้น จะเป็นใครไม่ได้นอกจากหมอดูที่ได้กล่าวไว้ว่า ผมจะต้องกลับไปหาพระอาจารย์ที่บ้านเกิด เพราะจากท่านมาเกือบ ๓๐ ปีแล้ว ไม่เคยไปกราบ และสิ่งที่ว่าจะทำก็ยังไม่ได้ทำ

ศาลปะกำช้างคืออะไร!? ศาลปะกำช้างคือสถานที่จัดเก็บเชือกปะกำเอาไว้ เชือกปะกำคืออะไร!? คือเชือกที่ใช้สำหรับคล้องช้าง ทำมาจากหนังควายตากแห้งจำนวน ๓ เส้น แล้วนำมาควั่นให้เป็นเกลียว ให้ได้ความยาว ๒๐ ถึง ๔๐ เมตร ตรงปลายทำเป็นบ่วงบาศ ในขณะที่ทำเชือกปะกำจะต้องทำการเซ่นไหว้บวงสรวง อัญเชิญ ครูบาอาจารย์หมอช้าง ให้มาประสิทธิประสาทให้ เพื่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ จึงจะสามารถนำไปคล้องช้างได้ หากทำผิดพิธี ก็จะเกิดอาเพศ แก่ผู้ทำและครอบครัว ด้วยความเชื่อเหล่านี้ จะมีอยู่ในกลุ่มผู้เลี้ยงช้าง และครอบครัวเท่านั้น ผู้ที่สามารถ ขึ้นไปทำการ เป็นเจ้าพิธีในการเซ่นไหว้บวงสรวงได้นั้น จะต้องเป็น หมอช้าง หรือทายาท ที่เป็นผู้ชายเท่านั้น สตรีหรือผู้หญิง ไม่มีสิทธิ์ที่จะขึ้นไปบนศาลปะกำ ทุกกรณี ไม่มีข้อยกเว้น หากกระทำผิดก็จะเกิดอาเพศ และทำให้ผู้นั้นถึงกับเสียสติ เพราะเชื่อว่า ศาลปะกำ เป็นที่สิงสถิต ของ ครูบาอาจารย์ เทพเทวดา ที่ปกปักรักษา เชือกปะกำช้าง และ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับช้าง ให้อยู่รอดปลอดภัย จากสิ่งภยันตรายทั้งปวง ให้เกิดลาภ เกิดผลในทางที่ดี หากมีการกราบไหว้ ด้วยความนอบน้อม และ จะลงโทษ แก่ผู้ที่ทำการดูหมิ่น ลบหลู่ อย่างหนัก มีทั้ง ทำให้เสียสติ ฟั่นเฟือน จนถึงขั้น ตาย!!!

ตะขอช้าง คือ เทพศาสตรา หรืออาวุธของเทพชั้นสูง เป็นสิ่งที่ทรงอำนาจ ในการบังคับ บันดาล ให้คุณให้โทษ แก้ไข ป้องกัน สิ่งชั่วร้าย ได้ทั้งปวง ด้วยพลัง เวทมนต์คาถา อาคม ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณกาล

เห็นได้จากการที่ ควาญช้าง ใช้ตะขอ ในการควบคุมช้าง อย่างได้ผล เชื่อกันว่า ผู้ที่มีบุญบารมี มากพอ จึงจะเป็นผู้ครอบครองได้ และ ยังสามารถใช้ตะขอ ช่วยเหลือ แก้ไข ป้องกัน ภยันตราย จากคุณไสย ทั้งปวง ให้แก่ตนเอง และบุคคลอื่นได้ เชื่อกันว่า ต้องเป็นบุคคลที่ถูกเลือกเท่านั้น จึง จะสามารถ ครอบครองได้ หากไม่ใช่ผู้ที่ถูกเลือก หรือ ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ที่ถูกเลือก บังอาจ ไปใช้โดยพละการ จะถูกลงโทษ ให้พบแต่ความ วิบัติ

วันรุ่งขึ้น ผมไปกราบพระอาจารย์ พร้อมกับขอแนวทาง พระอาจารย์ท่านเมตตาและเตือนว่า***เรื่องผีเรื่องเทพยุ่งกับเขามาก ความยุ่งยากจะตามมา*** ท่านประพรมน้ำพุทธมนต์ให้เพื่อความเป็นสิริมงคล และบอกว่า ***ใช้สติปัญญา*** มากๆแล้วทุกอย่างจะดีเอง ***สนใจอะไรมากกับเรื่องผี เรื่องเทพ ให้อย่าสนใจ เรื่องธรรมะ เรื่องปัจจุบันดีกว่า*** แต่ผมก็ได้ไปประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อของบรรพบุรุษทุกอย่าง เพราะมีความหวังอยากให้ลูกและครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข

ศาลปะกำช้าง ของตาไม่ได้อยู่ที่หมู่บ้านที่ผมเกิด ป้าเล่าว่าตาเป็นคนจากที่อื่น ตาเลี้ยงช้างผ่านมาและได้กับยาย มีลูกด้วยกัน ๓ คนแล้วตาก็จากยายกลับไปบ้านเกิดแล้วไม่เคยกลับมาอีกเลย ตอนนั้นแม่ผมยังเล็กมาก จำได้แต่เพียงว่าหมู่บ้านที่ตาไปชื่อ ***ยางภิรมย์*** สถานที่ตั้งอยู่ตรงไหนป้าก็ไม่รู้ คุณตาชื่อ ***ต้อ*** อาผมพาออกติดตามหาศาลปะกำช้าง โดยพาผมไปหลายที่ๆ อาคิดว่าใช่ ผมไปเห็นศาลปะกำช้างหลายที่แต่ความรู้สึกบอกว่ามันไม่ใช่ที่นี้ จนอาบอกว่าหมดที่จะพาไปแล้วนะ ผมบอกอาว่าถ้าเช่นนั้น

ผมขอพาอาไปหาเองนะ อาถามว่าเอ็งรู้หรือว่าจะไปหาที่ไหน เอ็งออกจากบ้านไปร่วมยี่สิบกว่าปีแบบนี้ขนาดอาอยู่บ้านโดยตลอดยังหาไม่เจอเรื่องนี้จะเหลวไหลแล้ว! ผมได้บอกอาว่า "เมื่อคืนผมจุดธูปบอกตาแล้วว่า หากผมคือบุคคลที่ท่านเลือกจริง นำทางผมไปหาศาลปะกำให้เจอภายในวันที่๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ หากไม่เจอผมจะกลับกรุงเทพ แล้วอย่ามายุ่งอะไรกับผมอีก!" ผมไม่เคยเห็นหน้าตาของตาเลยนะ หลังจากนั้นผมขับรถไปตามความรู้สึก จนถึงหมู่บ้าน ***ยางภิรมย์*** ห่างจากบ้านเกิดผมกว่า ๔๐ กิโลเมตร เจอศาลปะกำช้างมีจริงแต่ เป็นศาลอายุไม่ถึง ๑๐๐ปี ผมบอกว่าไม่ใช่ๆ สอบถามชาวบ้านถึงศาลที่มีอายุมากกว่า ๓๐๐ปี มีไหม? ได้รับคำตอบว่ามี แต่อยู่ห่างจากที่นี่ประมาณ ๑ กิโลเมตร ผมขับต่อไปจอดใกล้เคียงบ้านหลังหนึ่งแล้วเดินตามความรู้สึก จนมาหยุดอยู่หน้าศาลเก่าๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ทันใดนั้นเองก็มีป้าแก่ๆ ผมขาวทั้งหัวเปิดประตูออกมาจากบ้านข้างๆ ศาลปะกำ พร้อมถามว่ามาทำอะไร? ผมบอกว่าผมคือหลานตาต้อตาที่ผมไม่เคยเห็นหน้าตาเลย ป้าคนที่ผมขาวทั้งหัวบอกว่า หลานไอ้เจ้าต้อเองรึ ผมงงๆ แต่นึกว่าเรื่องแบบนี้มีด้วยรึ! ป้าที่ผมขาวทั้งหัวบอกว่าวันนี้ป้ารู้สึกแปลกๆ ง่วงมากจนทนไม่ได้ ทั้งๆ ปกติป้าไม่เคยนอนเวลากลางวัน พอเคลิ้มจะหลับก็ได้ยินว่า ***มีคนมา ..ออกไปดูเร็วๆ เขามาแล้วๆ*** ป้าเถียงไปว่าใครเขาจะมา นี่น่ะเวลาบ่ายแล้ว หากจะมาก็มาพรุ่งนี้ มีเสียงตวาดดังขึ้นอย่างขัดใจว่า ***ไม่ได้!! ต้องเดี๋ยวนี้*** ป้าตกใจสดุ้งตื่นแล้วเปิดประตูบ้านออกมาก็เจอผมยืนอยู่นี่แหละ สอบถามจนได้ความแน่ชัดและยังพูดภาษาพื้นเมืองได้อีก ป้าคนผมขาวยังถามถึงป้าพี่สาวแม่ผมอีก รู้จักกันจริงๆ ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ผมจัดเครื่องเซ่นไหว้ตามที่ป้าผมขาวได้บอก พิธีกรรมผ่านไปด้วยดี แล้วป้าผมขาวก็บอกว่า ***ครั้งต่อไปไม่ต้องเรียกให้ใครมาทำ***

อะไรให้แล้วนะ ขึ้นไปประกอบพิธีกรรมเองได้ทุกอย่างเลย เพราะนี่คือบุคคลที่ถูกเลือกแล้ว ผมถามป้าว่าลูกหลานในตระกูลมีมากมายทำไมไม่เลือกมาเลือกเอาคนที่ไม่เคยยุ่งเกี่ยวด้วยทำไม? ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๗ ผมกลับกรุงเทพพร้อมลูกชายทั้งสอง เริ่มคิดทบทวนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นแบบยังงงอยู่นะครับว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับฉันละนี่!!!???

แต่ด้วยระยะทางที่ห่างไกลกันมาก ผมจึงไม่สามารถไปกราบพระอาจารย์เพื่อให้ท่านได้สอนสั่งอะไรๆ ได้สะดวก จึงได้ถามหมอดูอีกว่า ผมจะทำอย่างไรดี?? หมอดูบอกว่า...***ผมไม่ได้มีพระอาจารย์องค์เดียวนะ!!!*** ผมก็งงละสิครับเพราะผมไม่เคยเข้าวัดทำบุญ ไม่เคยไปกราบพระที่ไหนอีกแล้วผมจะมีพระจารย์ที่ไหนอีก?? หมอดูบอกว่า ***จุดธูปถามเอาสิ*** เจอพระอาจารย์แล้วจะได้เรียนวิชาที่อยากเรียน ผมก็จุดธูปตามที่หมอดูบอกจริงๆ ละครับ ผลคือวันพระผมก็ไปทำบุญที่ ***วัดพุทธภาวนาราม*** พร้อมกับสังเกตุดูพระที่นั่งในหอฉัน ว่าพระองค์ไหนที่มีความเกี่ยวข้องกับหลวงปู่โต วัดนี้เป็นวัดที่ไม่ห่างจากบ้านผมมากนัก แต่ผมได้แค่ผ่านมาผ่านไปเป็นระยะเวลามากกว่า ๒๐ ปีโดยไม่เคยแวะเลย จนผมไปทำบุญวันพระคนเดียวครอบครัวไม่ได้ไปด้วย ผมรอจนพระท่านฉันอาหารเช้าเสร็จจึงเดินไปหา***หลวงตาหมอ***

หลวงตาท่านถามว่ามาทำอะไรละโยม? ผมตอบท่านไปว่า ผมมาขอเรียนสมาธิครับหลวงตาถามผมอีกว่า จะเรียนสมาธิไปทำไมละโยม ผมตอบท่านว่า ***ผมต้องการเรียนสมาธิเพื่อการหยั่งรู้เรื่องอดีตและอนาคตครับ*** หลวงตาท่านมองหน้าผมแล้วก็บอกว่าเอาหนังไปอ่านให้

จบก่อนแล้วค่อยกลับมาคุยกันพร้อมกับพาผมเดินไปที่ *กุฏิสมเด็จ* และหยิบหนังสือมาให้ผมเล่มหนึ่ง. ผมอ่านชื่อเรื่องแล้วก็งงละครับ. ก็ ผมมาขอเรียนสมาธิกับหลวงตา แต่หลวงตาหยิบหนังสือ ***ถึงอย่างไรก็ตาย***มาให้ผมอ่าน ผมใช้เวลาอ่านหนังสือเรื่อง ถึงอย่างไรก็ตาย ที่หลวงตาให้มาอ่านด้วยความตั้งใจ จบภายในกำหนดที่หลวงตาบอกเอาไว้ว่า เอาหนังสือไปอ่านจบแล้วอาทิตย์หน้าค่อยมาคุยกัน ตอนนี้คุยไปก็ไม่รู้เรื่องอะไร หนังสือที่หลวงตาให้ก็มาอ่านด้วยความตั้งใจเป็นหนังสือที่ดีมากๆ สำหรับผม เพราะเป็นหนังสือที่เขียนถึง ส่วนประกอบของมนุษย์(ขันธ์ห้า) สัจธรรมของกายและใจ การตายของมนุษย์ การตายของพระอรหันต์ ชีวิตหลังความตาย การตายที่พึงประสงค์ การเตรียมความพร้อมสำหรับความตาย/มรณานุสติ พระโสดาบันอริยบุคคลขั้นต้น หลังจากอ่านจบภายในกำหนด

เมื่อถึงวันพฤหัสบดีที่ใครๆ ก็ถือว่าเป็นวันครู ผมก็จัดดอกไม้ธูปเทียนไปฝากตัวขอเป็นศิษย์ หลวงตาก็ถามว่าเอาดอกไม้มาทำอะไร? ผมก็ตอบท่านไปว่า ผมขอฝากตัวเป็นศิษย์ เพื่อขอความรู้ จาก หลวงตา ในเรื่องธรรมะหรือสิ่งอื่นใดที่ท่านเห็นสมควร. หลวงตาถามผมว่า รู้จักหลวงปู่โตไหม? ผมตอบ เคยเห็นตามปกหนังสือสวดมนต์ครับ หลวงตายังถามอีกว่า แล้วสวดคาถาชินบัญชรได้ไหม??! ผมสวดไม่ได้หากไม่มีหนังสือครับ หลวงตาให้ผมอ่านบทสวดคาถาชินบัญชร ผมก็อ่านแบบตะกุกตะกัก แต่ก็จบครับ หลวงตาท่านเมตตาให้หลวงปู่โตนำกลับมาบูชาที่บ้านด้วย พร้อมกับแนะนำ ให้ผมสวด คาถาชินบัญชรบ่อยๆ ก็จะดีเอง! ผมกลับบ้านพร้อมรูปหล่อหลวงปู่โต

เมื่อผมจะไปบวชได้ปรึกษาหลวงตา ท่านถามมาว่า ***"จะบวชทำไม??"*** บวชแก้บน บวชทดแทนบุญคุณ บวชตามประเพณี บวชเพราะ

อกหัก ผิดหวังในชีวิต คิดว่าบวชแล้วจะได้อะไร??? หลวงตาบอกต่อไปอีกว่า ***การบวชหากปฏิบัติดีๆ ก็ได้กุศล หากทำไม่ดีได้บาปนะ*** ผมก็คิดแบบโง่นะครับว่า มีด้วยหรือบวชแล้วได้บาป?? หลวงตาอธิบายขยายความต่อไปว่า การบวชมี ๒ แบบคือ เป็น ***สงฆ์สมมุติและสงฆ์สาวก*** ผมถามท่านว่า แล้วต่างกันอย่างไร? ***สงฆ์สมมุติ*** คือ บวชเป็นพระอย่างถูกต้องทุกประการ แต่ไม่ทำหน้าที่พระสงฆ์ ไปทำหน้าที่อะไรอื่นๆ เช่นเป็นเจ้าพิธี ไหว้ผีไหว้เทพ ห่างไกลหน้าที่พระสงฆ์ในพุทธศาสนา นำพาผู้ศรัทธาให้ออกห่างไกลจากความจริงจากธรรมชาติห่างไกลพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แบบที่ ๒ ***สงฆ์สาวก*** คือบวชถูกต้องทุกประการเหมือนแบบที่ ๑ แต่ทำหน้าที่**สงฆ์สาวก**ในพุทธศาสนา คือศึกษาพระธรรม พระวินัย ปฏิบัติตามพระธรรมะวินัย. สืบทอดพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงโดยเฉพาะพระธรรมคำสอนที่สอนเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมชาติของคน เริ่มตั้งแต่ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เรื่องกรรมและกฎแห่งกรรม เรื่องทุกข์และการดับทุกข์ แล้วผมจะบวชเพียง ๑๕วัน จะได้อะไร? ได้บวชเพื่อประวิงเวลาครับ ผมตอบ เพราะหากอีก ๓ ปีบวชไม่สึกลูกลำบากแน่ๆ

๕ ม.ค. ๒๕๕๘ ผมบวชที่บ้านเกิด โดยมีพระอาจารย์เป็นพระอุปัชฌาย์ ผมได้กราบและขอโอวาทพระอาจารย์ ท่านบอกว่า ตนเตือนตนเวลาที่อยู่ในผ้าเหลืองน้อยนักให้เร่งปฏิบัติ เกษา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ คือคำที่ผู้ที่เคยบวชจดจำได้ดี หลังจากพิธีอุปสมบทเสร็จผมกลับมาอยู่วัดเล็กๆ ประจำหมู่บ้าน และแจ้งเจ้าอาวาสว่าผมมีกำหนดบวชเพียง ๑๕ วัน อยากเร่งปฏิบัติอย่างจริงจังในระยะเวลาที่กำหนด ขอท่านเจ้าอาวาสช่วยสั่งสอนด้วย ผมขอไม่มุ่งเน้นที่บทสวดมนต์ เจ้าอาวาสถามกลับมาว่า

แล้วมาบวชทำไม? ต้องการอะไรจากการบวชครั้งนี้? ผมตอบเจ้าอาวาสว่า *ต้องการบุญกุศล* เจ้ากรรมนายเวรเขามาติดตาม ทวง และตอนนี้แสดงเดช ด้วยการทำให้ลูกร้อง ทำบุญใส่บาตร ถวายสังฆทาน สวดมนต์ นั่งสมาธิอยู่ที่บ้านแล้ว ก็เหมือนจะดีขึ้น แต่ก็ทำอะไรก็ติดๆ ขัด ผมต้องการ นั่งสมาธิเพื่อให้ได้บุญเยอะๆ เจ้าอาวาสรับทราบจุดประสงค์ของผมแล้ว ผมก็ปลีกตัวออกจากกลุ่ม ไปเดิน นั่ง นอนตามร่มไม้ใกล้เชิงตะกอนเผาศพบ้าง ใกล้ๆ เจดีย์เก็บอัฏฐิ เวลากลางคืน ผมก็แยกตัว ไปนั่งสมาธิและนอนที่ศาลาฉันคนเดียว ทำได้ ๒ วัน เจ้าอาวาสได้แจ้งว่า มีโครงการวิปัสสนากรรมฐานที่เขากระโดง ๑๐ วัน จัดโดย มจร. มีวิปัสสนาจารย์มาสอน เจ้าอาวาสได้จัดการให้ผมได้ ไปร่วมอบรมวิปัสสนากรรมฐานด้วย

วันที่ ๘ ม.ค ๒๕๕๗ .ผมก็ไป เขากะโดง จ.บุรีรัมย์ อากาศหนาว ผู้ใหญ่บ้านจัดการถางป่า กางเตนท์ให้บรรยากาสเหมือนลูกเสือมาเข้าค่ายเลย พอจัดการที่พักให้เสร็จคณะที่มาส่งก็กลับไปกันหมด ใกล้เวลาอาหารเพลพอดี ก็นำบาตรเดินลงเขาไปรับอาหารแล้วมานั่งรอฉันพร้อมกัน ณ ประรำพิธี สร้างแบบเพิงพอกัน แดดกันฝนได้. ก็ปฏิบัติกิจของพระเหมือนๆ กัน เช่นฉันอาหารในบาตรโดยตักอาหารคาวหวานผลไม้ขนมลงไปในบาตรแล้วคนๆ ให้ทั่วแล้วพิจารณา ก่อนฉันเป็นต้น ตารางการปฏิบัติธรรม มี ๔ ครั้งต่อวัน ครั้งละ ๓ ชม.ครั้งแรกเลยก็มีการกล่าวถึงที่มาของการโครงการอบรมวิปัสสนากรรมฐาน แล้วเริ่มต้นการฝึกอบรม ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน เพราะการกระทำอะไรก็ต้องเริ่มต้นจากการเรียนรู้วิธีการหรือวิชาการก่อนเพื่อให้เข้าใจในวัตถุประสงค์จึงเข้าสู่ขบวนการปฏิบัติเช่นการยืน การเดิน การนั่งเหมือนการฝึกทหารใหม่ ทุกอย่างฝึกให้รู้ท่า การให้จังหวะเพื่อความพร้อม การเดินนี้สำคัญมากเช่นการ ยก ย่าง เหยียบ เมื่อนั่งก็บอกให้

กำหนดลมหายใจ กิจวัตรของแต่ละวันในทีปฏิบัติรวมกันก็จะเป็นแบบนี้และจะมีวิปัสนาอาจารย์คอยดูแลตรวจสอบวัดผลของการปฏิบัติ สิ่งที่ได้คือพื้นฐานและรูปแบบในการปฏิบัติ

เพราะต้องการใช้เวลาที่ครองผ้าเหลืองอย่างรู้ค่าจึงนั่งต่อในเต้นท์โดยตลอดหากไม่มีกิจส่วนตัว คืนแรกของการนอนในป่าบนเขากะโดงผมนั่งสมาธิต่อจนดึก ในระหว่างที่ยังนั่งสมาธินั้น เกิดมีนิมิตหรือจะเป็น*มโนนึก*ไปว่า ได้มีอะไรดำๆ นั่งล้อมรอบมากมายเต็มไปหมด เมื่อกำหนดจิตดูจึงรู้ว่านี่คือดวงวิญญาณ เขามาทำไม? แล้วเราเกี่ยวข้องอะไรกับเขาด้วย? ทำไมเยอะแยะขนาดนี้หนอ ผมมนึกต่อไป แล้วเรื่องราวต่างๆ ในอดีตก็ผุดขึ้นมาเป็นฉากๆ ทำให้เห็นการกระทำต่างๆ ในอดีตที่มีทั้งด้านดีและด้านชั่วสลับไปสลับมามากมาย ด้วยสิ่งที่บันดาลให้เห็นเช่นนี้ทำให้ผมมีความเชื่อเรื่อง **กรรมทุกๆ การกระทำย่อมมีผลของการกระทำและเราต้องเป็นผู้รับผลกรรมนั้นอย่างไม่มีทางหลบหรือหลีกพ้นขึ้นอยู่กับเวลาที่จะรับผลของกรรมว่าจะช้าหรือเร็ว** บัดนี้ถึงคราวที่ผมได้หมุนเวียนมาพบเจอกันแล้วผมตระหนักได้ดีว่านี่คือสิ่งที่ผมต้องเจอเพราะ **อดีตแก้ไขไม่ได้** ณ ตรงนี้เองที่ผมนึกถึงการขออโหสิกรรม ที่เคยได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์ ผมตั้งจิตระลึกถึง ***คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์และเทพเทวดา ที่อยู่ ณ ที่แห่งนี้ได้โปรดเปิดทางให้แก่ข้าพเจ้าซึ่งได้บวชและมาปฏิบัติธรรม ณ สถานที่แห่งนี้ กรรมอันใดที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านๆทั้งหลาย ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจข้าพเจ้าขออโหสิกรรมด้วย บุญกุศลใดที่ข้าพเจ้าได้ทำมาแล้วตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่ท่านๆทั้งหลายที่มารายล้อมอยู่ที่แห่งนี้ ท่านใดมีทุกข์ก็ขอให้ท่านคลายทุข์ ท่านใดอยู่ในห้วง***

แห่งความสุขก็ขอให้ท่านสุขยิ่งๆขึ้นไป ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญมาแล้วนี้ขอให้เป็นปัจจัยหนุนนำทุกๆท่านให้ไปสู่ภพภูมิที่ดีที่สูงยิ่งๆขึ้นไปเมื่อถึงวาระด้วยเทอญ ขอให้เลิกจองเวรต่อกัน ขอให้เป็นสุขๆ เถิด

ผม***นึก***ไปอย่างนั้น สิ่งที่แปลกในมนึกคือสิ่งที่เห็นเป็นดำๆ รายล้อมเริ่มสว่างขึ้นๆ และในมนึกมีมากราบลงใกล้ที่ผมนั่งแล้วหายไป ผมก็อยู่ร่วมการปฏิบัติธรรมที่เขากระโดง จ.บุรีรัมย์จนครบตามกำหนด ก่อนวันสึกผมได้ไปกราบหลวงตาจันทร์ซึ่งเป็นพระอาจารย์ผมตั้งแต่เมื่อครั้งเคยบวชเป็นสามเณร เพื่อขอธรรมะและแนวทางการปฏิบัติเมื่อลาสึกขาไปแล้ว ท่านได้ให้แนวทางว่า การปฏิบัติธรรมสามารถทำได้ทุกที่ ธรรมะที่ท่านฝากไว้คือ ***ตนเตือนตน*** และ ***ละ*** ผมลาสิกขา รวมได้บวชเป็นพระ ๑๗ วัน

ผมเริ่มทำความเข้าใจเรื่อง ***ผี*** เรื่องวิญญาณ การรอคอย การติดตาม แบบข้ามภพข้ามชาติ กรรมผูกพันกันมา การจองจำวิญญาณ การปลดปล่อย สิ่งที่ผีอยากได้ตลอดจนพิธีกรรมการเซ่นไหว้ผี อะไรเป็นเหตุทำให้กลายเป็นผีเป็นวิญญาณ จากการพิจารณาเรื่องผี ในความเข้าใจส่วนตัวของผม ***ผี คือ จิตวิญญาณที่หลุดออกจากรูปร่างกายหรือเมื่อร่างกายหมดสภาพร่างตาย แต่จิตวิญญาณไม่ตายหรือดับจิตวิญญาณก็เป็นไปตามกรรมหรือสิ่งที่เคยกระทำเมื่อครั้งยังมีชีวิต*** หากประกอบกรรมดีเอาไว้มากกว่ากรรมชั่วเมื่อตายหรือวิญญาณออกจากร่าง จิตก็จะไปสู่สุคติ คือไปอยู่ในแดนสวรรค์ เป็นเทพเทวดา นางฟ้าเป็นต้นเทพเทวดานางฟ้าเป็นผลจากการประกอบ ***เทวธรรม*** เมื่อเกิดเป็นเทพเทวดาแล้วหยุดสร้างบุญกุศลเพราะหลงเพลินกับความสุขจึงตกสวรรค์ เทพเทวดาจึงเป็นดวงจิตที่เคยประกอบคุณงามความดีมามาก ทำบุญทำทานรักษาศีลปฏิบัติธรรมสะสมบุญกุศลมามากเมื่อตายจึงกลายเป็นเทพเทวดา หากเมื่อครั้งมีชีวิต

ทำแต่ความชั่วพอตายจิตก็ไปสู่ทุคติ คือจิตไปอยู่ในที่มีแต่ความทุกข์ร้อน เช่นนรกหรือกลายเป็นผีเปรตรอคอยส่วนบุญเป็นต้น เมื่อรับผลกรรมในส่วนที่เคยทำมาแล้วก็รอการกลับมาเกิดในแบบที่มีร่างหรือแบบไม่มีรูปร่างสุดแท้แต่ บุญบาป ***ผีหรือจิตวิญญาณจึงมีมากมายหลายระดับ*** วัดกันที่บุญและการไปอยู่ในสถานที่ใดๆ ก็ขึ้นอยู่กับความผูกพันกันมาตั้งแต่อดีตวนกันไปวนกันมา เกิดๆ ตายๆ และตายๆ เกิดๆ แล้วก็ทำกรรมดีกรรมชั่ววนกันไปแบบไม่สิ้นสุด จึงกลายมาเป็นผีเป็นวิญญาณ คอยติดตามหรือรอคอยจิตหรือวิญญาณที่เคยร่วมกรรมกันมา หากเป็นกรรมดีก็คอยพิทักษ์รักษาช่วยเหลือ หากเป็นกรรมชั่วก็คอยขัดขวางทางเจริญแก้แค้น หากเป็นผีหรือจิตวิญญาณที่ดีก็ต้องการ ***สะพานบุญ*** เพื่อให้คนช่วยทำบุญให้เพราะผีไม่สามารถทำบุญเองได้แต่ก็ยังอยากจะเสวยสุขต่อไปจึงหาทางสร้างบุญสร้างกุศลและเกรงกลัวต่อบาป ***เทวธรรม*** จึงเป็นสิ่งที่เทวดายึดถือเอาไว้อย่างเหนียวแน่นเพราะเกรงกลัวการตกสวรรค์ หากจะต้องไปเกิดก็ขอให้ได้ไปเกิดในดินแดนดีๆ ในที่สามารถประกอบการบุญการกุศลได้ หากเป็นผีหรือจิตวิญญาณร้ายก็ต้องการสะพานเหมือนกันแต่เอาไว้ "หลอกคน" และก็สร้างกรรมชั่วร้ายไม่สิ้นสุดแล้วต้องอยู่เสวยทุกข์กันไปอีกนานจนกว่าจะชดใช้กรรมให้หมดหรืออาจมีผู้อุทิศบุญกุศลมาให้แล้วได้อนุโมทนาในบุญนั้น ผีที่ดีจะเกรงกลัวการทำบาปเพราะผีหรือจิตที่ดีบางดวงอาจจะเคยไปและผ่านมาจากแดนทุคติแล้วเกิดความเข็ดขยาดกลัวต่อการทำชั่ว ***แล้วใครละที่จะสามารถอุทิศบุญกุศลให้แก่ผีได้?*** ก็ต้องเป็นคนเป็นๆ นี้แหละที่สามารถประกอบบุญกุศลด้วยการทำบุญทำทาน ภาวนาสมาธิรักษาศีล ปฏิบัติธรรมแล้วตั้งจิตแผ่บุญแผ่กุศลให้ได้ทั้งผีดี(เทพ) ผีร้าย(เปรต) หากผู้แผ่ให้มีจิตที่บริสุทธิ์มากก็จะแผ่ได้ไกลมาก

ตามความบริสุทธิ์ของจิตผู้แผ่บุญให้ การแผ่บุญกุศลนี้ไม่ต้องกลัวว่าบุญจะหมดหากเราเป็นผู้ยึดมั่นและประกอบแต่คุณงามความดีแล้ว ***ยิ่งให้ยิ่งได้*** เพราะฉะนั้นการประกอบคุณงามความดีของคนเป็นจึงไม่เสียเปล่าเพราะได้ประโยชน์ทั้งคนเป็นและคนที่ตายกลายเป็นผีไปแล้ว คนเป็นอย่างเราๆท่านๆจึงสมควรมอง ***ผีเป็นเพียงดวงจิตที่ยังมีความทุกข์วนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสารเช่นเดียวกันกับเรา***

เราควรนับถือผีหรือไม่? คนทั่วไปมักจะเกรงกลัวผี เพราะว่าเราไม่มีสมาธิสติที่มั่นคงพอจึงเผลอสติ จิตปรุงแต่งไปต่างๆนาๆ ผีก็อยู่ของผีเราก็อยู่ของเรา ที่คนยังกลัวผีก็เพราะคนถูก ***จิตหลอกจิต*** เราควรให้ความเมตตาแก่ผีที่ยังหลงผิดอยู่ เราควรจะมองผีในฐานะ ***ครู*** ผู้มาแสดงให้เราได้เรียนรู้เรื่อง ***กรรม*** เพราะตัวเราเองย่อมเคยเป็นผีมาก่อนจะเกิดและก็จะกลายเป็นผีเมื่อรูปกายดับ เมื่อได้เกิดมาเป็นคนแล้วจึงไม่ควรปล่อยโอกาสในการสร้างสมคุณงามความดีเอาไว้ช่วยเหลือตัวเองและยังช่วยเหลือผู้อื่นได้อีกด้วย ไม่ใช่ เกิดมาเพียงเพื่อ กิน กาม เกียรติ แล้วตายแค่นี้เองหรือ? เมื่อเสวยกรรมดีหรือกรรมชั่วจนถึงที่สุดแล้ว ส่วนมากจะต้องได้ไปเกิดแต่จะไปเกิดเป็นอะไร?ที่ไหน? อย่างไร? สภาพไหน? เรื่องนี้สุดแท้แต่บุญแต่กรรม!!? เมื่อได้เกิด ***ชีวิตนี้น้อยนักแต่ชีวิตนี้สำคัญนัก เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อเป็นทางแยกที่สำคัญ จะไปสูงหรือไปต่ำเลือกได้ในชีวิตนี้เท่านั้น พึงสำเหนียกข้อนี้ให้จงดี แล้วจงเลือกเถิด จงเลือกให้ดีเถิด***

๑ จากผี สู่เทพ

สิ่งที่ผ่านเข้าในชีวิตมากมายทั้งทางโลกและทางธรรม ทำให้ผมต้องเรียนรู้ทุก อย่าง โดยแรกๆ ก็มีหมอดูกับหลวงตาหมอ เป็นที่ปรึกษาในการศึกษา เช่น ผีคืออะไร เทพคืออะไร? ในความเห็นส่วนตัวของผมกลับมีมุมมองแตกต่างเรื่องเทพไปจากหลายๆคน เช่นหลายๆคนกราบ ไหว้เทพเพราะเชื่อเทพเจ้าที่ตนนับถือจะบันดาลความโชคดีหรือความโชคร้าย ให้แก่ตนได้เมื่อ ผมเดินทาง ไปไหนๆหรือพบเทวรูปผมสามารถไหว้ได้ตามปกติ เมื่อเห็นมีใครทำการ เซ่นไหว้เทพ จึง ไม่ควรไปตำหนิว่างมงาย เพราะอย่างน้อยเทพก็คือสัญลักษณ์ด้านความดีอย่างหนึ่ง

ผีคืออะไร เทพคืออะไร ไหว้เทพเพราะเชื่อเทพเจ้าที่ตนนับถือจะบันดาลความ โชคดี หรือความโชคร้ายให้แก่ตนได้ สำหรับผมกลับมองว่ามี ***ธรรมะซ่อนอยู่ในรูปของเทพ*** เช่น เทพแห่งความสำเร็จ***พระพิฆเนศ*** มีรูปร่างกายเป็นคนมีหัวเป็นช้าง ซ่อนธรรมเรื่องการมองสิ่ง ใด อย่าได้มองแค่เปลือกภายนอกที่เห็น ***ใบหูช้างที่ใหญ่*** ซ่อนธรรมเรื่อง การฟัง ต้องเรียนรู้หลักของ การฟังแล้วพิจารณาให้ดีด้วยสติปัญญา ***งวงช้าง*** ซ่อนธรรมเรื่อง การเลือกสรรค์สิ่งที่ดีเข้ามา สู่ตน ***งาช้าง***ที่หักข้างหนึ่ง ซ่อนธรรมเรื่อง ไม่มีความแน่นอนอะไรในโลกนี้ ***มือที่มากและถือ ศาสตราวุธ*** ซ่อนธรรมเรื่อง ไม่มีสิ่งใดได้มาโดยง่ายต้องขยัน ต่อสู้และอดทน และที่มีหลายๆปาง ซ่อนธรรมเรื่อง ในช่วงเวลาของชีวิตย่อมมีความเปลี่ยนแปลงทั้งด้านดีและด้านร้าย เดี๋ยวทุกข์เดี๋ยว

สุข หมุนเวียนสลับๆ กันไปหากคนเราเข้าใจในหลักการเช่นนี้และทำตาม ไม่ว่าจะทำการสิ่งใดย่อม พบกับความสำเร็จตามที่หลายๆ คนเรียกพระพิฆเนศว่า ***เทพเจ้าแห่งความสำเร็จ*** *ผมมองเห็นต่างไปจากหลายๆ คน*

และยังมีเทพอีกหลายๆองค์ที่ผมไม่ได้กล่าวล้วนแล้วแต่ซ่อนธรรมะไว้ทั้งสิ้น เมื่อผมเดินทางไปไหนๆหรือพบเทวรูปผมสามารถไหว้ได้ตามปกติ เมื่อเห็นมีใครทำการเซ่นไหว้เทพจึงไม่ควรไปตำหนิว่า งมงาย เพราะอย่างน้อยเทพก็คือสัญลักษณ์ด้านความดีอย่างหนึ่ง !

๑ จากเทพสู่ ธรรม

: การศึกษาธรรมะสำหรับผมนั้น ผมโชคดีที่ได้เกิดในครอบครัวที่พ่อแม่ นับถือศาสนาพุทธ เมื่อเรียนก็ได้รับความรู้ด้านพุทธศาสนามาตลอดการเรียน เมื่อครั้งบวชเป็นสามเณรผมก็มีความโชคดีได้พบพระอาจารย์ที่สั่งสอนแนวทาง การพบเจอธรรมสำหรับผมแล้ว ได้พบเจอตลอดหากแต่เราไม่รู้ถึงสภาวะธรรมเอง ขอเล่าเรื่องราวการศึกษาธรรมะของผมนะครับ หลังจากได้ลาสิกขาเมื่อ ๒๒ ม.ค.๒๕๕๘ แล้วผมกลับมาใช้ชีวิตตามปกติ คือขับรถแท็กซี่ เช้าออกจากบ้าน ๐๖.๐๐น. เพื่อส่งลูกชาย ๒ คนที่โรงเรียนแล้วไปขับรถหาตังและรับลูกกลับเวลา ๑๖.๐๐ น. และก็อยู่บ้านกับลูก กิจวัตรประจำวัน จ-ศ.เป็นอยู่อย่างนี้ ทำให้ผมจัดสรรเวลาแวะศึกษาธรรมะกับหลวงตาหมอบ่อยๆ ก่อนเวลาไปรับลูก เพราะวัดที่หลวงตาหมออยู่กับโรงเรียนลูกอยู่ไม่ไกลกันมากนัก เริ่มตั้งแต่การทำความเข้าใจเรื่อง ***ไปวัดทำไม? บุญคืออะไร? ศีลคืออะไร? สมาธิคืออะไร? ธรรมะคืออะไร?และการปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร?*** กว่าจะได้คำตอบที่แท้จริงต้องใช้

เวลานานหลายเดือน ในการเรียนรู้เรื่องสมาธิ ผมทำตามที่เคยทำมา คือกำหนดลมหายใจ พุท-โธๆ และเดินจงกรมบนหอพระศรีฯ ร่วมกับหลวงตา ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร หลวงตาท่านแนะนำให้เปลี่ยนวิธีจาก ***กำหนดลมหายใจ เป็นตามดู รู้ ลมหายใจ*** ผลการปฏิบัติดีขึ้นๆแล้วหลวงตาท่านแนะนำ ให้สวดมนต์ช้าๆ ทีละคำในขณะนั่งสมาธิโดยไม่สนใจจำนวนว่ากี่รอบ ผลที่ได้คือสามารถเข้าสมาธิได้เร็วขึ้น ในด้านธรรมะ เริ่มตั้งแต่ประวัติความเป็นมาของพุทธศาสนา เรื่อยมาๆ จนถึงปัจจุบัน โดยสรุปได้ดังนี้ ***ศาสนาพุทธเป็นเรื่องเหตุและผล ให้ความสำคัญเรื่อง จิต มากกว่ารูปร่างกาย และเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ทุกๆการกระทำย่อมมีผลเสมอทั้งด้านดีและร้าย*** พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่อง ***ธรรมะชาติของคน หรือขันธ์ห้า*** หลายๆ คนจดจำว่า ***ปุพเพนิวาสานุติญาณ*** ตรัสรู้เรื่อง ***กรรม*** คือรู้แจ้งผลของกรรมทุกๆ การกระทำไม่ว่าจะแสนนานผ่านมานานขนาดไหน ***จุตูปปาตญาณ*** ตรัสรู้เรื่อง ***กิเลส*** ชนะกิเลสจนกิเลสไม่สามารถเกาะในจิตได้ จบสิ้นกิเลส ไม่กลับมาเกิดอีก ไม่ต้องเจอทุกข์ใดๆ อีกแล้ว

อาสวักขยญาณ เป็นญาณสุดท้าย ***ธรรมะคือธรรมชาติ*** หากรู้ธรรมชาติก็เท่ากับรู้ธรรม โดยเฉพาะธรรมชาติของคน ไม่ว่าจะเป็นชนชาติไหนก็มีส่วนประกอบของขันธ์ห้าเหมือนกัน มีความรู้สึกรัก โลภ โกรธ หลงชอบ หลงชัง เหมือนกัน ไม่ต้องออกไปหาธรรมที่ไหนหรอก ***ธรรมะที่แท้จริง คือกายกับใจ*** ของเราเอง เมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติของคนแล้วจะทำอะไร? ต้องละทิ้งทุกอย่างแล้วเข้าป่าไปเลยไหม? หากมีความคิดแบบนี้แสดงว่า ***หลุดโลก*** ยังอีกยาวไกล ยังไม่ไปถึงไหนหรอก! เพราะ***ธรรมะคือหน้าที่ ทำทุกๆหน้าที่ ให้ดีให้สมบูรณ์นั้นแหละคือการปฏิบัติธรรม*** เช่นการทำหน้าที่ความเป็นลูก พ่อแม่ เป็น

นักเรียน คนทำงาน เมื่อรู้จักหน้าที่ ความรับผิดชอบในหน้าที่จะตามมา และหากหลงคิดว่ารู้คือไม่รู้ เพราะหากรู้จริงเข้าใจจริง จะสามารถอยู่ในโลกได้แบบไม่ขวางโลก ไม่ไหลไปตามโลก อยู่เย็นเป็นสุขทุกโลก แล้วจะไม่พบเจอทุกข์เลยหรือ!!? ทุกข์ทางโลกๆย่อมจะต้องเจอ เช่นเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วจะทำไงละ!!? ป่วยก็ไปหาหมอ กินยารักษาซิครับ อยากมีเงินใช้ก็ต้องทำงานครับ จึงจะเป็นการอยู่สุขทุกโลกจริง ต้องประกอบด้วยปัญญาโลกและปัญญาธรรม

การแสวงหาธรรมนั้น บางคนอาจจะเคยไปมาแล้วหลายสำนัก ฟังมาหลายอาจารย์ ปฏิบัติมาแล้วหลายรูปแบบ ***กว่าจะเข้าใจเรื่องกายเรื่องใจเรื่องรูปเรื่องนาม*** เสียเวลาแสวงหามากน้อยต่างกัน ขึ้นอยู่กับบุญวาสนา สติปัญญาของแต่ละคน การเข้าถึงธรรมะนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ***เพศ วัย การศึกษา สถานะทางสังคม*** การออกเดินทางบนเส้นทางสายธรรมของแต่ละคนอาจแตกต่างกัน เป้าหมายอาจแตกต่างกัน บางคนอาจพอใจแค่บุญ สวรรค์ ไม่ตกนรกก็ดีแล้ว ถ้าต้องการแค่บุญเพราะอยากเป็นเทพเทวดา นางฟ้านางสวรรค์ ขอแค่บุญพอให้ได้เกิดในที่ดีๆมีความสุขสบายพร้อมมีร่างกายครบถ้วน ไม่เจ็บไม่จน อาจมีบางคนหวังถึงขั้นหลุดพ้น ไม่อยากกลับมาเกิด ***เป้าหมายมองได้ ตั้งได้*** แต่การจะเดินไปให้ถึง ต้องมีศรัทธา ปัญญา ความมุ่งมั่นอดทน เพราะทางสายนี้ไม่ได้โรยด้วยดอกไม้ ต้องเดินตามลำพังด้วยกำลังของตัวเอง

พระพุทธเจ้าหรือครูบาอาจารย์ เป็นแต่เพียงผู้ชี้ทางให้เท่านั้น ที่เหลือเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติเอง ถึงเอง รู้เอง ตามรอยพระพุทธบาท จึงจะได้ชื่อว่าเป็น ***พุทธสาวก*** คือรู้แจ้งดั่งพระศาสดารู้ เมื่อมีบุญวาสนาได้มาพบกันกับครูบาอาจารย์ที่จะนำทางเราได้แล้ว เราจะสามารถเก็บเกี่ยวสิ่งดีๆ

พอจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเราหรือไม่ เพราะท่านได้เมตตา ส่งมอบความรู้มาให้เราแล้ว เพราะผู้รู้บางท่านไม่อยากส่งต่อความรู้ที่ตนเองมีให้ใคร โดยมีเหตุผลว่า ***มาคนเดียว ไปคนเดียว ไม่เกี่ยวกับใคร*** อาจถูกในแง่ที่ว่าเกิดมาคนเดียวและตายคนเดียว แต่เรื่องการถ่ายทอดความรู้นั้นมันคนละเรื่องกัน เพราะขนาดพระพุทธเจ้า หลังจากที่ตรัสรู้แล้ว ด้วยความเมตตาจึงออกแสดงธรรมโปรดคนอื่นให้เห็นธรรมตามท่านอีกมากมายด้วยความเมตตาแท้ๆ

๑ ครูผู้ชี้ทาง...สว่างหรือมืด?

ครูต้องเป็นผู้รู้ในสิ่งที่จะสอน หากไม่รู้ก็จะสอนผิดๆถูกๆนำพาลูกศิษย์ไปไม่ถึงที่หมายปลายทาง เพราะครูต้องเป็นผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบ กับสิ่งที่ได้สั่งสอนศิษย์ ทั้งด้านดีและด้านร้าย อย่างไม่สามารถหลบหลีกกรรมในข้อนี้ได้ เช่น การโอ้อวดว่าตนเองเป็นผู้มีความรู้ มากมายสามารถสั่งสอนคนให้เก่งมากจนสามารถไป เห็นนรกเห็นสวรรค์ได้! ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้! นำปฏิบัติให้ถึงการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้! หากแต่ถึงเวลาสอนศิษย์จริงๆ กลับแสดงแต่อิทธิปาฏิหาริย์ หวังเพียงเพื่อ ลาภสักการะสรรเสริญจากศิษย์นำมาสู่สำนักแห่งตน แต่สั่งสอนศิษย์

ให้รู้จักปลง ไม่ให้ยึดติดกับ ลาภยศ สรรเสริญ ด้วยการยกเรื่องบาปบุญนรกสวรรค์ มาเป็นตัวล่อศิษย์ ให้ ***บ้าบุญหลงบุญ*** แต่เข้าไม่ถึงบุญเพราะไม่รู้จักบุญ กลับไปสอนแบบผิดๆเช่นการบริจาคเงินทองเข้าสำนักเยอะๆ จะได้บุญเยอะ ก็จะพากันหลงทางไปด้วยกันทั้งศิษย์ ***(ลูกศิษย์ลูกหา ต่างกันอย่างไร?)*** และอาจารย์! ชดใช้กรรมกันไป ไม่รู้จักจบสิ้น

ครูอาจารย์ที่ดี จะมีคุณลักษณะที่แตกต่างและเด่นชัดมากคือ จะ ***เป็นผู้ให้มากกว่าเป็นผู้รับ*** ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ศิษย์ อบรมสั่งสอนด้วยความเมตตา หาวิธีการสอนที่ได้ผลจริง คือลูกศิษย์ได้รับความรู้ความเข้าใจจริง สามารถตรวจสอบและวัดผลได้จริง ไม่เรียกร้องหรือแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ใดๆกับศิษย์ ครูที่กล่าวมาแล้วนี้ในปัจจุบันที่พบได้คือ ***สงฆ์สาวก*** หรือ ***พระสุปฏิปันโณ***

หากเมื่อใดที่มีบุญวาสนาได้พบกับอาจารย์ที่จะนำพาให้แนวทางปฏิบัติธรรมที่ถูกทางถูกต้องแล้ว เราควรที่จะต้องเรียนรู้จากท่านให้มาก ปฏิบัติตามท่านให้จริง ผมคิดว่าผมมีความโชคดีมากแล้วที่พบ พระอาจารย์ที่อยู่ในอุดมคติของผมมากถึง ๒ ท่านและผมก็ได้ฝากตัวเป็นศิษย์แล้ว พระ***อาจารย์องค์ที่ ๑*** พระที่ผมกราบเป็นพระอาจารย์ตั้งแต่ผมยังเด็ก ***ครูบาจันทร์ หลวงตาจันทร์ หลวงปู่จันทร์ หลวงพ่อใหญ่*** คือนามเรียกขานของพระอาจารย์ผม ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดประชาสังคม บ้านซาด ต.เมืองบัว อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์. มีวัดเดียวในละแวกหมู่บ้านนับสิบหมู่บ้าน ที่มีทุ่งนาและป่าที่ความเจริญยังไปไม่ถึง แม้กระทั่งไฟฟ้า ถนนยังเป็นลูกรัง ชาวบ้านใช้ควายในการไถนาปลูกข้าวทำนา ท่านบวชตั้งแต่เป็นเด็ก ผมเกิดมาก็เจอท่านแล้ว ท่านก็ปฏิบัติกิจของสงฆ์ทั่วๆไปเช่นการรับนิมต์ตามงานต่างๆ เช่น *งานศพที่ต่างจังหวัดเขาเก็บศพคนตายไว้ที่บ้าน แล้ว*

นิมนต์พระไปสวดศพที่บ้าน เช้า เย็น ๒-๓ วันแต่ไม่เกิน ๔ วันก็จะนำศพไปเผาที่ป่าช้า ซึ่งห่างจากหมู่บ้านคนตาย ระยะห่างไม่เหมือนกันเพราะแต่ละหมู่บ้านจะมีป่าช้าเอาไว้เผาศพ การเดินทางก็ต้องด้วยการเดินเท้าเท่านั้น คนจะตายเลือกเวลาตายไม่ได้ ฝนตก แดดออก หนาว ใกล้หรือไกล พระต้องเดินไปแล้วเดินกลับ ชาวบ้านแต่ละหมู่บ้านจะมีงานบุญแจกข้าว (อุทิศบุญ) ให้แก่คนตาย งานบุญประจำหมู่บ้าน งานบุญตามประเพณี ผม เห็นกิจวัตรแบบนี้มาจนชิน ต่อมาหมู่บ้านผมก็มีพระมาตั้งสำนักสงฆ์ การทำบุญชาวบ้านก็ไปทั้ง ๒ ที่คือที่วัดที่พระอาจารย์อยู่และวัดประจำหมู่บ้าน

พศ.๒๕๓๑. ผมได้บรรพชาเป็นสามเณร แล้วมาอยู่วัดประจำหมู่บ้านที่วัดบ้านซาดมีการฉลองอุโบสถ ตามทำเนียมเจ้าอาวาสเมื่อรับมอบแล้วต้องไปอยู่ที่อื่น ๑ พรรษา เวลานี้เองที่ทำให้ผมได้มีโอกาส รับใช้ใกล้ชิด เช่นล้างบาตร ซักสบงจีวร ตักน้ำมาเตรียมให้ท่านได้ใช้และอาบ (ที่วัดไม่มีประปา) ตลอดพรรษาที่ท่านมาอยู่วัดบ้านผม ผมได้ทราบประวัติท่านว่าท่านบวชตั้งแต่เด็ก สอบได้นักธรรมชั้นเอก และที่เห็นวัตรปฏิบัติของท่านจนชิน คือ ท่านฉันอาหารมื้อเดียว ฉันในบาตร ท่านจะนั่งสมาธิมากหรือเกือบจะตลอด ยกเว้นมีกิจนิมนต์หรือมีชาวบ้านมาหา เมื่อมีชาวบ้านมาขอหวยท่านก็จะบอกว่าท่านไม่รู้หรอก หากรู้ก็ซื้อเองรวยไปนานแล้ว แต่อะไรที่ท่านพูดหรือแสดงออกด้วยท่าทางอะไรก็แล้วแต่ชาวบ้านจะตีเป็นหวย แล้วก็พากันซื้อ ถูกบ้างผิดบ้าง มีอยู่ครั้งหนึ่งมีชาวบ้านมาถามหวยกับท่านๆก็บอกไม่รู้ๆ แล้วท่านก็ถามชาวบ้านกลับไปว่า วันนี้วันที่เท่าไหร่ ชาวบ้านบอกวันนี้วันนี้วันที่ ๑๖ ครับหลวงพ่อ ปรากฏว่า หวยออก ๑๖ ชาวบ้านถูกหวย ๑๖ กันหลายราย

เมื่อชาวบ้านมาขอให้ท่านสะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา ทำน้ำมนต์ ท่านก็ *แสดงธรรม* โดยการถามกลับไปว่า จะทำไปทำไม ถึงเวลาจะตายมันก็ต้องตาย ไม่มีใครหนีพ้นหรอกนะ แล้วท่านก็จะกล่าวต่อไปว่า ฉันทำไม่เป็นหรอกเสดาะเคราะห์ต่อชะตาน่ะ โน้นเลยไปวัดนั้นวัดนี้สิหลวงพ่อเขาทำเป็น หากชาวบ้านไม่ยอมไปท่านก็ประพรมน้ำมนต์ให้แล้วจะบอกว่า ให้ตั้งมั่นอยู่ในความดี ความดีเท่านั้นจะเป็นสิ่งคุ้มครองตนให้รอดพ้นจากความชั่วร้าย แต่ไม่มีใครสามารถรอดพ้นจากความตายไปได้ แม้แต่ตัวฉันเอง บัดนี้ท่านได้ละสังขารไปแล้ว แต่ผมก็ยังคงระลึกถึงคำสอนของท่านและนำสิ่งที่ท่านเคยสอนมาปฏิบัติอยู่เสมอ ***พระอาจารย์องค์ที่ ๒ เจอเพราะจุดธูปถาม*** ตามคำแนะนำหมอดู!!!? ท่านเป็นพระลูกวัด ธรรมดาๆ ผมเจอท่านเมื่อ ***พ.ย.๒๕๕๗*** เมื่อครั้งมาทำบุญวันพระที่ *วัดพุทธภาวนาราม* สมุทรปราการ และผมได้สังเกตดูพระที่น่าจะเกี่ยวข้องกับหลวงปู่โต ในขณะที่พระกำลังฉันอาหารเช้า มีความรู้สึกแบบที่ไม่สามารถหาเหตุผลมาประกอบอะไรได้เลย ว่าหลวงตาองค์นี้มีความเกี่ยวข้องกับหลวงปู่โตแน่ๆ จึงได้เข้าไปกราบขอเรียนสมาธิ และได้แวะสนทนาธรรมกับหลวงตามานาน เมื่อเดือนต.ค. ๒๕๕๙ หลวงตาให้ขับรถไปส่งที่ ร.พ.บีแคร์ หลังสนามบินดอนเมือง และให้ขึ้นไปนั่งในห้องประชุมที่หลวงตาจะบรรยายธรรมะ ก่อนเวลาเปิดงานผมได้เห็นมีแพทย์พยาบาลและอีกหลายๆคนเข้ามากราบหลวงตาด้วยความนอบน้อม มีอยู่คนหนึ่งถึงกับเดินเข่าเข้าไปกราบหลวงตา สร้างความแปลกใจให้แก่ผมเป็นอย่างมาก

เมื่อวิทยากรได้บรรยายประวัติหลวงตา ผู้ที่จะมาบรรยายธรรมะในวันนี้ว่า หลวงตาองค์นี้คือ ***พระสมเกียรติ กิตติโก ศรีสุพรรณดิฐ (หลวงตาหมอ) ท่านเกิดเมื่อ ๔.เม.ย. พ.ศ.๒๔๘๖ จบแพทย์ ม.เชียงใหม่ รุ่นที่ ๔***

เมื่อปี ๒๕๑๐ เชี่ยวชาญเฉพาะด้านสูติ นรีเวชวิทยา มะเร็งนรีเวชวิทยา เคยอยู่ที่อเมริกา ๗ ปี เป็นศาสตร์จารย์สอนแพทย์ ที่โรงพยาบาลรามาฯ ๒๗ ปี ทำงานจนเกษียณอายุราชการแล้วจึงบวช เมื่อ ๕ พ.ค. ๒๕๔๙ ขากลับได้สนทนากับหลวงตาถึงประวัติของหลวงตาว่า แปลกดีนะครับผม เจอกับหลวงตาตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๗ ไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับหลวงตาเลย แม้แต่ชื่อ หรือระดับการศึกษา รู้แต่เพียงว่าท่านเป็นพระที่ใครๆเขาเรียกกันว่า ***หลวงตาหมอ***

หลวงตาท่านตอบกลับมาว่า สิ่งเหล่านั้นมันคืออดีตที่เคยเป็น มันจบไปแล้วอย่าไปสนใจอะไรเลย ***คนจนหรือคนรวย คนมีการศึกษาสูงๆ กับชาวบ้านเวลาที่ฟังธรรมะแตกต่างกันไหม*** เอาอะไรมาวัดว่าใครรู้หรือเข้าใจในธรรมะมากกว่ากัน เพราะว่า ***การเข้าใจในธรรมะไม่ได้ขึ้นอยู่กับ เพศ วัย การศึกษา หรือสถานะทางสังคม*** มีเพียงแต่ว่า รู้กับไม่รู้จริงเท่านั้น ***เหมือนตอนที่เกิด คนจนหรือคนรวยก็แก้ผ้ามาเกิดเหมือนกัน หลังจากนั้นค่อยแสวงหาสิ่งสมมุติมาประดับตัว*** แล้วก็พากันหลงไปกับสิ่งสมมุติ วนเวียนไปไม่รู้จักจบ เท่าที่ได้สนทนาธรรมกับหลวงตามานานมากกว่า ๔ ปี พอจะสรุปได้ว่าธรรมะที่หลวงตาสอนและพยายามจะบอกคือ ***ให้มีสติรู้ตัว อยู่กับปัจจุบันไม่หลงจมอยู่กับอดีตหรือเพ้อฝันไปกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง*** และอีกมากมายหลายคติธรรม เช่น ***ขันธ์ห้า รูปและนาม สมาธิกับสติ*** หลวงตาท่านมีวิธีการสอนธรรมที่เข้าใจได้อย่างง่ายๆ เช่น กรรมคือการกระทำ วิบากกรรม คือ ผลของการกระทำ ทำอย่างไรได้อย่างนั้นเป็นต้น

ด้วยความที่หลวงตาท่านเป็นผู้ที่มีความเพียบพร้อมทางโลก ทั้งเกียรติยศ ชื่อเสียง ฐานะ สังคม ผมเคยถามท่านว่า หลวงตามีความเพียบ

พร้อมทางสังคม ที่ใครหลายๆคนแสวงหาแบบนี้ หลวงตามาบวชทำไม!? หลวงตาท่านตอบผมว่า ***บวชเพื่อทิ้งเพื่อละ***!!? ละอะไร!? หลวงตามาบวชเป็นพระแบบนี้แล้วท่านมีหน้าที่อะไรบ้าง!!? หลวงตาท่านตอบผมว่า ปัจจุบันทำอยู่ ๒ หน้าที่ คือ ***ศึกษาธรรมะกับเผยแพร่ธรรมะ*** เวลาที่ผมหรือคนอื่นๆไปหาท่านที่กุฎิ ท่านก็เปิดประตูต้อนรับทุกๆคนเหมือนกันอย่างไม่ถือตัวไม่ว่าคนนั้นจะเป็นใคร และไม่ต้องมีพิธีรีตองใดๆ เช่นพิธีขอศีล ถวายสังฆทาน ก็ไม่ต้องมีพิธีพร้อมกับการกล่าวคำบาลีใดๆเลย และไม่มีเรื่องการสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา ดูดวง เคาะหัว หรือการจำหน่ายวัตถุมงคลใดๆ ท่านมีแต่ธรรมะ ที่ผู้ไปหาท่านจะสามารถรับได้ หลวงตาท่านเปี่ยมไปด้วยความเมตตาต่อทุกคนทั้งทางโลกและทางธรรม เมื่อใครมีปัญหาท่านก็จะมีทางออกและทางแก้ไขให้เสมอ

หลวงตาท่านยังได้ก่อตั้ง Line กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ ไว้ให้เป็นช่องทางการศึกษาธรรมะและเป็นที่แลกเปลี่ยนประสบการณ์การปฏิบัติธรรมของสมาชิก เป็นการเผยแพร่ธรรมะอีกช่องทางหนึ่งด้วย

๑ ครูผู้ชี้ทาง

ครูคือใคร ใยสำคัญนัก เราทุกคนเกิดมา ล้วนแล้วแต่มีครู
ใครคือครู ครูคือใครในวันนี้ ใช่อยู่ที่เรียกว่า ครู อาจารย์
บิดามารดา คือ "ครูคนแรกของชีวิต" คือผู้ชี้นำ ทางความคิด
ให้รู้ถูก รู้ผิด คิดอ่านเขียน ให้รู้ทุกข์ รู้สุข รู้พากเพียร
อันครูอาจารย์ในโรงเรียนคือผู้สอน ให้รู้เปลี่ยน รู้แปลง แรงวิชา
รู้สร้างตนให้เกิดผล ตามความรู้ ที่ครูได้พร่ำสอนมา

ครู คือ ผู้ที่สั่งสอนเราให้รู้และผู้ที่มาให้เราได้เรียนรู้ ในสิ่งที่เรายังไม่รู้และไม่เคยรู้

ครูผู้สอนวิชาทางโลก คือผู้สอนวิชาการ ให้ดำรงชีพอย่างผู้มีปัญญา โลกสามารถแสวงหาความเลิศหรูทางสังคมโลกมาสู่ตน

ครูผู้สอนวิชาทางธรรม คือผู้สอนให้รู้ ให้เข้าถึงหลักธรรม คำสอนของศาสดา ตั้งแต่ขั้นพื้นฐานจนถึงขั้นสูงสุด หลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนา แบ่งออกได้ ๒ ระดับคือ ๑ ***โลกียธรรม*** คือหลักธรรมที่สอนให้คนอยู่ร่วมกันในโลกอย่างเป็นปกติสุข เช่นการรักษาศีล ทำบุญทำทาน สวดมนต์ นั่งสมาธิ มีบุญและบาป สวรรค์และนรก เป็นอุบายในการประกอบกรรม โดยมีหลักให้ยึดได้ว่า "***ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว***" ยังอยากเกิดมาพบกับความสุขสบาย ***๒.โลกุตตรธรรม*** เป็นธรรมะขั้นสูง สำหรับผู้ที่เห็นว่า***โลกนี้มีแต่ทุกข์ทั้งเพ!*** จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะไม่มาเกิดอีก

๒

หลุมพรางในการปฏิบัติธรรม

๑ พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ท่านเล่าว่า

ท่านเกิดเป็นไก่อยู่หลายชาติ เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด วนเวียนอยู่หลายชาติ

ท่านเกิดเป็นไก่ตัวผู้ หลงรักผูกพันไก่ตัวเมีย เพราะความรักความหลง จึงวนเวียนเป็นไก่

อยู่หลายชาติ เมื่อในสภาพไก่ครั้งหนึ่ง ได้สติขึ้นมา รู้ถึงความหลงผิด จึงตั้งสติได้ปล่อยใจ

จากความผูกพัน จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ได้ปฏิบัติธรรมจนบรรลุจุดมุ่งหมาย

♡ *ท่านได้บทเรียนอะไร? จากคำกล่าวของพระอาจารย์ฝั้น*

๑ ประสบการณ์ของน้อง : เห็นทุกข์ เห็นธรรม

ในส่วนของน้องที่ได้พบเพื่อนคือนัท เพราะน้องป่วย กำลังรักษามะเร็งเต้านมระยะ ๓ ที่ รพ.จุฬาลงกรณ์เมื่อใกล้จะจบการรักษาตามขั้นตอนของคุณหมอ ตอนนั้นก็อยู่บ้านเฉยๆ ไม่ได้ทำงาน

ก็อ่านหนังสือพระ สวดมนต์บ้าง นั่งสมาธิบ้าง นั่งเองที่บ้าน อยู่มาวันหนึ่งเปิดเล่นเฟสบุค ก็เห็นเฟสของเพื่อนคนนี้ เป็นเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก พอจบประถมจากโรงเรียนที่บ้าน ก็ไม่เคยเจอกันร่วม ๓๐ปี แล้ววันหนึ่งเพื่อนทักมาทางเฟส ก็เลยได้คุยกัน ถามว่าสบายดีไหม? ก็บอกเลยว่าไม่สบาย ป่วยเป็นมะเร็งระยะ ๒-๓ พอวันรุ่งขึ้นนัทก็มาเยี่ยมทันที ๑๙ ก.ค. ๒๕๖๐

น้องบอกนัทว่าผมร่วงหมดหัวเลยนะ เพราะต้องให้คีโม ๑๖ เข็ม ฉายแสง ๒๕ ครั้ง แล้วเธอก็ถามว่า

สวดมนต์หรือนั่งสมาธิบ้างไหม? ก็ตอบไปว่าสวดซิ! สมาธิก็นั่ง! ทำ

มาตลอดเลย กรรมยังตามทันอีก ป่วยเป็นโรคร้ายแรงอีก ไม่อยากจะทำแล้วไม่เห็นจะได้อะไรดีเลย ***ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป*** นี่เป็นคติที่ได้บอกเพื่อน เพราะนั่งสมาธิมาเป็นเวลา ๑๐ปี จากวัดที่ดังมาก และก็ทำบุญด้วยเงินกับวัดนี้ก็มาก คิดว่าจะได้บุญเยอะๆ เพื่อนบอกว่า ***บ้าบุญและหลงบุญ*** แล้วเขาก็เล่าถึงการทำบุญที่ได้บุญแท้ให้น้องฟัง และการฝึกสมาธิง่ายๆ ทำด้วยตัวเองที่บ้าน ยิ่งตอนนี้น้องป่วยมีเวลาว่างทำได้สบายเลยคือไม่มีอะไรต้องคิด

เริ่มสวดมนต์ช้าๆ แล้วนั่งสมาธิ ดูลมหายใจไปเรื่อยๆ มีผู้แนะนำให้นั่งสัก ๑๕นาที ก่อน เป็นการฝึกสมาธิขั้นต้นก็ทำตามคำแนะนำทุกวัน ทิ้งวิธีนั่งแบบเดิมๆ ที่เคยนั่งมา๑๐ปีที่ กำหนดและเพ่งดูดวงแก้ว แต่พอมาทำตามวิธีที่แนะนำ รู้สึกว่าทำได้ง่ายมากรู้ได้ว่านี้หรือสมาธิที่แท้จริง ปฏิบัติแล้วเราจะรู้ได้ด้วยตัวเราเองจริงๆ ต่อมามีคนชวนเข้ากลุ่ม ***ธรรมะเล้าไก่*** เพื่อที่จะได้อ่านโพสต์ธรรมะจากหลวงตา แล้วหลวงตาก็บอกว่า ***ปฏิบัติธรรมหนีกรรมนะโยม*** อ่านแล้วปิติมาก ต้องปฏิบัติให้ได้ ย้อนคิดดูแล้วเราเสียเวลามามากแล้ว เราต้องรีบเดินทาง เพราะน้องคิดว่าเจอแล้ว! ***ถูกทางแล้ว!*** ไม่ไปที่ไหนแล้ว และก็ได้อ่านหนังสือ **ขันธ์ห้าทำไมต้องรู้** และหนังสือที่หลวงตาเขียนอีกหลายเล่ม พร้อมกับปฏิบัติสมาธิไปด้วย. อาการป่วยดีขึ้นเร็วมาก คนมาเยี่ยมก็บอกว่าไม่เหมือนคนป่วยเลย และก็ได้ไปกราบหลวงตาและกราบพระศรีอาริยเมตตรัย ที่วัดพุทธภาวนาราม ๑๓ ม.ค. ๒๕๖๑

เวลานั่งสมาธิติดขัดตรงไหนก็จะถามนัทหรือได้ไปหาหลวงตาก็ถามหลวงตา ก็จะได้แนวทางการนั่งตามลำดับ การที่เราได้เจอเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่เคยเจอกันมา ๓๐ปี และไม่คิดว่าจะได้เจอเลย คือความโชคดีของน้อง

มากเพราะนึกถึงเขาอยู่ เพื่อนบอกว่าเมื่อถึงเวลา**ถ้าเรามีกรรมร่วมกันเราก็จะได้เจอกัน** ก็จริงนะ ตั้งแต่เจอแล้วปฏิบัติตามที่เขาบอก ชีวิตน้องดีขึ้นมาก สบายใจไม่คิด และก็ไม่ยึดอะไร ทำหน้าที่ของตนเองปกติทุกวัน น้องเจอเขาก็ปีกว่าๆ ไม่นานมาก แต่รู้สึกเหมือนนานมาก ดีใจมากคะ ความรู้สึกของน้องเขาเหมือนพระมาโปรด! เขาแนะนำสิ่งที่ดีทีสุดให้โดยทีไม่หวังผล และเข้ามาในขณะที่เราทุกข์คือป่วย แล้วชี้เส้นทางเดินให้ โดยไม่ให้เราหลงทาง ขอบคุณมาก เพื่อนผู้หวังดีมาตลอด!

จากประสบการณ์ส่วนตัวที่ไปปฏิบัติธรรมมาหลายที่ ก็ไม่ก้าวหน้า เพราะหลักการปฏิบัติรู้สึกว่าเหมือนบังคับให้ทำสมาธิและรู้สึกอึดอัดมาก ไม่ได้อะไรได้แต่ความสงบนิ่ง เสียเวลาเดินทางกับจุดนี้มาก ก็หยุดเดินทางไม่ไปที่ไหนแล้ว แต่มีเหตุการณ์ที่ทำให้รู้ตัวอีกทีคือความเจ็บป่วยอย่างรุนแรงเกิดขึ้น เป็นมะเร็งเต้านมระยะ ๒-๓ ก็เข้ารักษาตามปกติ ทั้งผ่าตัดให้คีโมและฉายแสง ระหว่างรักษาก็ทำสมาธิแบบเดิมคือกำหนด!และสวดมนต์ การรักษาผ่านไปด้วยดีไม่แพ้อะไรเลย

วันหนึ่งก็มีเพื่อนที่หวังดีมากมาแนะนำสิ่งที่ดีที่สุดให้ คือการปฏิบัติธรรมที่ง่ายๆด้วยตนเอง ทำที่ไหนก็ได้ ทุกที ทุกเวลา นั่ง นอน ยืน เดิน แค่ดูรู้ลมหายใจของตัวเอง ไม่ต้องกำหนด ดูเฉยๆ ตามดูไปเรื่อยๆ แล้วจะเกิดสมาธิไปในตัวโดยที่เราไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร! ง่ายกว่าเดิมอีก! แค่เราเข้าใจวิธีการ เหมือนตามดูรู้อารมณ์ตัวเอง แต่ต้องทำความเข้าใจกับขั้นตอนของขันธ์ห้าด้วย เพราะถ้าเราหลงไปยึด ขันธ์ห้า เราจะมองไม่เห็น

อะไรเลยแม้กระทั่งตัวเราเองคะ ***(ขันธ์ห้าบังธรรม)*** ระหว่างปฏิบัติถ้าเจออุปสรรคเราก็ถอยกลับมาที่เดิม แล้วเริ่มต้นใหม่ หรือปรึกษาหลวงตาและผู้ปฏิบัติในกลุ่มก็ได้สังเกตุดูว่าใครพอจะแนะนำเราได้ จะรู้ได้ด้วยตัวเองจากประสบการณ์ที่ได้รับคำแนะนำแนวทางปฏิบัติธรรมจากหลวงตา และเพื่อนเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเองและคนที่เราพอจะแนะนำได้ เพราะ ***เราก็อยู่ในโลกแบบไม่ขวางโลก มีความสุขทุกๆ โลก*** ชอบคำพูดของเพื่อนมาก ท่านสมาชิกติชมได้ เป็นประสบการณ์ที่เจอไม่นาน แต่ได้แบบไม่คาดหวัง

๑ เมื่อรู้ตัวว่าโง่ ก็ถึงธรรม !

ผมก็เป็นคนธรรมดา ที่ยังไม่รู้จักแม้กระทั่งการสวดมนต์ที่ถูกต้อง ผมมีเพื่อนอยู่ ๑ คน ที่สามารถจับพลังวัตถุมงคลได้ มีอยู่วันหนึ่งเขามาขึ้นรถผม แล้วเอาตะกรุดที่พ่อให้ ไปจับพลังดู แขนเขาสะบัด ขนแขนลุกมือชา ผมก็เลยถามเขาว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็บอกว่า ตะกรุดที่ผมมีอยู่นี้ เป็นของที่ดีมากๆ มีพลัง เต็มเปี่ยม ผมก็เลยถามเขาว่า ทำอย่างไรถึงจะจับพลังวัตถุมงคลได้บ้าง เพื่อนแนะนำให้ไปสวดมนต์สวดไปสักพัก ก็ยังจับพลังไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมาก็เริ่มเดินหน้าสะสมเครื่องรางของขลัง ที่ไหนดี ก็ไปที่นั่น แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ดี รักการสะสมเครื่องรางของขลังก็นำพา ให้ไปพบกับบทสวดต่างๆหลายบท ได้รู้จักข้อกำหนดของศีล คนที่จะพกเครื่องรางของขลังแล้วจะคงอิทธิฤทธิ์ไว้ จะต้องรักษาศีล วันไหน ที่เป็นวันพระใหญ่ ก็จะอยู่บ้าน ตั้งใจสวดพระคาถาต่าง เพราะเป็นวันดีฤกษ์ดี นี่คือจุดเริ่มต้นของผม ตั้งแต่นั้นมาก็เริ่มตั้งหน้าตั้งตาสวดมนต์พระคาถาต่างๆสวดทุกวันวันละเยอะๆรวมทั้งคาถาที่มาจากเครื่องรางของขลังต่างๆ ตั้งหน้าตั้งตาสวดยังมีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะเพิ่มพลังวัตถุมงคล ผมได้นำวัตถุมงคลที่ผมคิดว่ามีพลังมากๆมาถักเป็นสร้อยรวมกัน มีทั้งเมตตามหานิยมอยู่ยง

คงกระพัน สวยงามเข้มขลัง ด้วยความภูมิใจ

หลังจากนั้นผมก็เริ่มเปลี่ยนแนวมีคนเริ่มทักทายทำนายว่าผมมีของดีอยู่ในตัวว่ามี ***องค์เทพ*** อยู่ในตัว ก็เลยหันเหเข้าไป เริ่มจากมีคนทักทายว่ามีองค์เทพ ***ท้าวเวสสุวรรณ*** ณ.ตอนนั้นเริ่มคิดแล้วว่า ***ตัวเราเองก็ไม่ธรรมดา (หลง)*** มีเพื่อนๆร่างทรงทั้งหลาย เยอะมาก มีอยู่คนหนึ่งให้ผมไปช่วยดูเครื่องเสียงที่ร้าน เขาเปิดร้านวันแรก พอเขาทำพิธีเจิมร้าน ตอนนั้นผมนั่งทำงานอย่างอื่นอยู่รู้สึกขนลุกขนพอง ชาไปทั้งตัวผมเลยหันไปถามเขาว่าทำอะไร เขาตอบมาว่ากำลังเชิญองค์ของพี่มาช่วยดูแลที่ร้านด้วยเพื่อเป็นสิริมงคล แล้วก็พาไปดูร้านข้างๆที่ปิดไป เขาบอกว่าร้านข้างๆโดนของถึงต้องปิดไป พอเดินเข้าไปก็เกิดอาการขนลุกขนชัน แต่ไม่เคยรับรู้อะไรได้เลย รู้สึกขนลุกอย่างเดียว แค่นี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับในตอนนั้นที่คิดว่าตัวเองมีของดี ตามคำที่ร่างทรงบอกมา แต่พอกลับมาถึงบ้าน เกิดอาการมีไข้ ไม่สบายหนักพอสมควร ผมก็เลยถามร่างทรงคนนั้น เขาบอกว่า ที่ให้พี่มา ให้ช่วยมาดูดของไม่ดี ที่อยู่ที่ร้านและบริเวณแถวนั้น ผมทั้งงงและภูมิใจเหมือนจะรู้อะไรแต่ก็ไม่รู้!

ตั้งแต่วันนั้น ก็เริ่มมีคนมาบอกให้ปฏิบัติ ที่รู้ตอนนั้นคือการสวดมนต์นั่งสมาธิ ก็เริ่มหาสถานที่ปฏิบัติธรรม มีเพื่อนชวนไปวัดพอดีเป็นสถานที่ ออกกรรม ณ.สถานที่นี้ ได้เจอ กับการทักทายแบบ สิ่งลี้ลับ ไม่ว่า จะเป็น กรรมและผู้ติดตาม มาจากอดีตชาติ ด้วยความอยากรู้ สงสัยก็พยายามแสวงหาผู้ที่ ไขความสงสัย ผู้ที่จะมา แก้กรรม หลายๆท่านตอบเป็นแนวทางเดียวกัน ปฏิบัติ คือ การบวชชีพราหมณ์ถือศีล ๘ แล้ว กรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ก็ทำตามคำแนะนำไปเรื่อยๆ เข้าวัดปฏิบัติธรรมบ่อยขึ้น พอไปบ่อยขึ้น ก็เจอ ผู้ที่ปฏิบัติธรรมที่วัด ได้มีการบอกบุญ แนะนำ

ให้ทำบุญแบบนี้แบบนั้น ให้ช่วยงานที่วัด โดยการทำความสะอาดเสื่อหมอน เพื่อจะได้ให้ครอบครัว อบอุ่นอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ให้ใช้เงินในการทำบุญ เพื่อที่จะได้มีเงินใช้ต่อไป ***เงินต่อบุญ บุญต่อเงิน*** เกิดความสงสัยขึ้นมาในการทำบุญ แต่เก็บไว้ในใจมาตลอด เพราะคน รอบๆ ข้างตอนนั้น คิดแบบเดียวกัน แต่สิ่งที่ผมคิดตอนอยู่วัด ผมมาอาศัยกิน นอน ศึกษาวิธีการปฏิบัติธรรม ช่วยล้างห้องน้ำ ทำความสะอาดสถานที่ต่างๆ ในวัด ช่วยงานต่างๆ เป็นการทดแทนคุณแก่สถานที่นั้น

ต่อมาผมได้เจอเพื่อนคนนึ่ง ซึ่งคนนี้ไม่เหมือนใคร และเป็นคนที่ ***ทำลายความเป็นตัวตนลง(กูเก่ง)*** ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติ ความเข้าใจในหลักธรรม ที่คิดว่าได้ศึกษามาพอสมควร เริ่มจากการ เสกวัตถุมงคล พลังที่อยู่ในวัตถุ เพื่อนคนที่ไม่เหมือนใคร พลังที่เพื่อนเสก ต่างกันเยอะพอสมควร ตอนนี้ก็มาที่ ศึกษาธรรม เพื่อนคนนี้ ได้ทำให้เข้าใจว่า ***ธรรมคือ เรื่องใกล้ตัวเรา*** เป็นเรื่องง่ายๆ ที่มองข้ามกันไปเอง

ธรรมคือธรรมชาติ การปฏิบัติ ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องแบบ ไม่จำเป็นต้องไปสถานที่ต่างๆ การปฏิบัติ ทำได้ทุกที่ ปฏิบัติที่ตัวเรา ใจเรา แค่กายกับใจ ***ตามความคิดเราให้ทัน*** อยู่กับสิ่งที่มี ***อยู่กับปัจจุบัน***

อยู่กับกายใจของเรา ประโยคเด็ดวลีทอง ของเพื่อนคนนี้คือ***คำพูดมากมาย ความหมายเท่าเดิม***

หลังจากนั้นมาก็เริ่มศึกษาธรรม มาเรื่อยๆ ก็คิดว่า ตัวเรานี่ก็พอมี

ความรู้พอสมควร ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ทาง ธรรม ความรู้ทางด้าน คาถาอาคมต่างๆ ก็เกิดความรู้สึกว่ากูเก่ง คิดว่าที่เราศึกษาเรียนรู้มา คือสิ่งที่ดีสิ่งที่ใช่แล้วในตอนนั้น ตอนนี้ก็ถึงเวลาทดสอบแล้วได้เข้ากลุ่มที่ศึกษาธรรมหลายกลุ่ม แล้วเข้าไปถามถึงแนวทางการปฏิบัติ ได้ถามในหัวข้อหนึ่ง ***นั่งสมาธิแล้วลมหายใจหาย*** บางกลุ่มบางคนบอกว่าสุดยอดเลยมาได้ไกลแล้ว! บางกลุ่มก็บอกว่าปฏิบัติผิดดูหนังจีนเยอะไปรึเปล่า? เอาล่ะสิครับจะทำไงกับคำตอบนี้ดี ก็เก็บความสงสัยไว้ในใจ

ก็มาถึงตอนที่ มาลองคาถาอาคม อธิฐานจิต ปลุกเสกของ (ผมมีเพื่อนที่วัดพลังวัตถุมงคลได้) ก็ตั้งใจเสก โดยเฉพาะวันพระใหญ่ ตั้งใจสวดตั้งใจเสกมากๆๆ ขั้น ดอกไม้ชุดใหญ่ นุ่งขาวห่มขาว กว่าจะสวดจะทำอะไรเสร็จก็ ค่อนคืน ใช้เวลา สะสมพลังพุทธคุณ อยู่นาน รวมกับความเชื่อว่าตัวเองมี องค์เทพ(คิดไปว่าเราคือเทพองค์นั้น) ***เกิดความลำพองใจ เรานี่เก่ง รู้สึกตัวในความคิดว่าเก่งด้วย!*** จนได้มาเจอคนเพื่อนคนหนึ่ง เป็นคนขับแท๊กซี่ ได้เข้ามาคุยเรื่องธรรม ตั้งแต่ ไปวัดไปทำไม ได้รับการชี้แจงว่าไปวัดสำหรับคนไม่รู้ คือการไปเริ่มต้น การไปฝึกสวดมนต์ ฝึกแนวทางการปฏิบัติ พอรู้แล้วก็ ปฏิบัติที่ไหนก็ได้ สวดมนต์ที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องนุ่งขาวห่มขาว ได้ข้อคิดการปฏิบัติไว้ ***ธรรมคือธรรมชาติ ปฏิบัติ ก็ที่ตัวเรา ที่ใจเรา วัดก็อยู่ที่ใจ ไปต้องไปดูใคร ให้ดูที่ตัวเราเอง***

แล้วเพื่อนแท๊กซี่ก็ทำให้ผมเห็นอีกอย่างหนึ่ง วัตถุมงคลที่ผมนั่งเสกหลายครั้งหลายวาระ (ผมซื้อของใหม่ไปให้เค้าเสก) เค้าใช้เวลา ไม่ถึงนาทีในการเสก ผมได้นำวัตถุมงคลนั้นไปให้เพื่อนวัดพลัง พลังวัตถุถ้าเทียบ เป็นเปอร์เซ็นแล้ว ของผมประมาณ๗๐เปอร์เซ็น ของเพื่อนแท๊กซี่ ๑๐๐เปอร์เซ็นบวกๆๆๆ จนเพื่อนที่จับพลังถึงกับมีอาการไม่ดี เพราะพลังเยอะมาก!

ตั้งแต่นั้นมาก็ ค่อยๆเริ่มเข้าใจ ค่อยๆลดความเป็นตัวกู *กูเก่ง กูรู้* ในที่สุดก็เข้าใจ ตัวเองขึ้นมา *กูนี่แหละโง่จริง* แล้วก็มาอยู่กับความจริง ยอมรับความจริง จึงหันกลับมาดู ดูตัวเองเยอะๆๆๆ

ส่วนเรื่องกรรมวิญญาณที่ติดตามมานั้น ก็หายไปจากความคิด ไม่คิดที่จะแก้กรรม น้อมรับ และตั้งใจศึกษาธรรม รู้สึกหรือนึกถึงหรือไม่นึกก็จะตั้งจิตให้เป็นกุศล ถึงพวกท่านเหล่านั้นอยู่ตลอด ขอบคุณท่าน ที่ผ่านเข้ามา ที่ทำให้เดินเข้ามาในเส้นทาง แต่กว่าจะเข้าเส้นทางจะ ***รู้สึกตัวว่าโง่ ไม่ใช่เรื่องง่าย คำว่าเก่ง คำว่าฉลาด สู้ไม่ได้เลย เมื่อรู้ตัวว่าโง่จริงๆ !***

๑ โรคกายหรือโรคใจ? ศรัทธา นำไปสู่การปฏิบัติ!

สาเหตุที่ทำให้เกิดความศรัทธาแล้วหันมาสู่การสวดมนต์และนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมตามแนวทาง หลวงตาหมอเรื่องเกิดขึ้นเมื่อกลางปี๒๕๖๐ นี้เอง ตอนนั้นเห็นมีผู้ชายเป็นใครไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน แวะเวียนมาที่บ้านของ "น้องที่เป็นมะเร็ง" ซึ่งมีบ้านอยู่ในซอยเดียวกัน ยังเคยแนะนำให้ชายคนนั้นสวดมนต์ของลัทธิอื่น แต่ชายคนนั้นก็ได้แต่ยิ้มๆ และขอบคุณที่แนะนำ ด้วยความที่ชายคนนั้นมาบ่อยมากจึงทำให้ดิฉันคิดในทางไม่ดีว่าคนๆ นี้ไม่น่าจะเป็นคนดีเพราะแวะมาหาผู้หญิงที่มีสามี เมื่อถามน้องๆ ก็ยืนยันว่าชายคนนั้นชื่อ "นัท" เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันอยู่หมู่บ้านเดียวกันเรียนหนังสือมาด้วยกัน ดิฉันก็ยังไม่เปลี่ยนความคิดด้านไม่ดีกับชายคนนี้

จนกระทั่งดิฉันเริ่มมีปัญหาเรื่องสุขภาพสามวันดีสี่วันไข้. เข้า-ออกโรงพยาบาลบ่อยมากคะ เป็นโรงพยาบาลเอกชนที่มีความพร้อมทุกด้าน แต่หมอตรวจหาสาเหตุไม่เจอ!ว่าเป็นโรคอะไร ก็งงตัวเองเหมือนกัน หมอให้ยาผิด แพ้ยาอีกเกือบตายหลายครั้งมากคะ เพราะไปหาหมอหลายๆครั้งแล้ว

ไม่ดีขึ้นและหมดเงินไปกับการรักษามากแล้ว จนเมื่อปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑ ดิฉันเกิดมีอาการป่วยแบบเฉียบพลัน โดยไม่มีอาการใดๆ เตือนก่อนจะเป็นเลย ในขณะนั้นความรู้สึกนึกคิดเกิดมีความกลัวอะไรบางอย่างโดยไม่รู้ว่าอะไร แต่ไม่มีความอยากไปหาหมอเลยเพราะไปมาแล้วไม่หาย มีความรู้สึกกลัวและเหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง! ขณะนั้นเองเจ้าน้องได้ถามดิฉันว่า ยายได้คิดไม่ดีอะไรกับใครหรือเปล่า!? ขณะนั้นเริ่มไม่มีสติและอยู่ในอาการเพ้อแล้ว โดยมีเจ้าน้องและครอบครัวเฝ้าดูแลอยู่ที่บ้าน ในส่วนนี้จะเป็นเรื่องที่ดิฉันฟังจากเจ้าน้องและครอบครัวเล่าคะ ดิฉันอยู่ในอาการสั่นและพูดแต่คำว่า "กลัวแล้วๆ ต่อไปไม่กล้าคิดแล้วๆ ไม่เอาแล้ว!" สามีและลูกจะพาไปหาหมอ แต่ดิฉันก็ไม่ยอมไป ได้แต่ร้องว่ากลัวแล้วๆ เจ้าน้องเห็นว่าดิฉันไม่ยอมไปโรงพยาบาลแน่ๆ จึงถามดิฉันว่า รู้ยังว่าเคยไปล่วงเกินใคร!?ในสภาพที่ดิฉันยังสลึมสลือ ดิฉันได้ตอบไปว่า "รู้แล้ว" น้องถามดิฉันว่า หากรู้แล้วแล้ว จะยอมขอโทษขออโหสิกรรมเขาไหม!?ดิฉันบอกยอมแล้วๆ น้องหันไปถามสามีและลูกชายว่ามีความเชื่อเรื่องแบบนี้ไหม!?ในเมื่อดิฉันไม่ยอมไปหาหมอสามีจึงยอมให้เจ้าน้องโทรติดต่อ "นัท" ผู้ชายคนนั้นและสอบถามรายละเอียด "แล้วน้องก็จัดดอกไม้มาให้ดิฉันถือไว้ในมือพร้อมกับบอกให้ดิฉันได้กล่าวขออโหสิกรรมกับสิ่งที่ดิฉันเคยคิดไปในทางที่ไม่ดีกับ นัท ชายคนนั้นแล้วก็ได้แต่นอนรอในสภาพเหมือนคนกำลังตายและไม่ยอมไปหาหมอ แล้วเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง นัท ชายคนนั้นก็มาถึงบ้านดิฉันในคราบคนขับรถแท็กซี่ สามีและลูกชายงงมากคะเพราะคนขับแท็กซี่มาทำไม!? แล้วเขาจะมาช่วยอะไรได้!?ในมือเขาไม่ถืออะไรมาด้วยเลย!? มือเปล่าๆ ในสภาพที่ยังสลึมสลือนั้นดิฉันมีความรู้สึกเพียงว่า..มีเทพเทวดามาถึงบ้านดิฉันแล้ว มากมายหลายองค์แต่ดิฉันไม่รู้จักชื่อเทพเทวดาเหล่านั้นเลย ดิฉันมีเพียงความอยากกราบขอโทษขออโหสิกรรมแต่ร่างกายขยับไม่ไหวแล้ว น้องได้จัดดอกไม้สีขาวมาวางในจาน

ใบเดียวกัน ด้านซ้าย ๕ คู่ ด้านขวา ๘ คู่ โดยมีธูปและเทียนวางกั้นกลาง แล้วน้องก็นำกล่าวคำขอโทษขออโหสิกรรมต่อนัทคนขับรถแท็กซี่ หลังจากนั้นนัทก็นั่งเฉยๆ ไม่ได้ยินเสียงการสวดหรือการทำปากขมุบขมิบใดๆ เลย แล้วเขาก็ให้กินน้ำเปล่าไป๑แก้วและใช้ธูปที่วางในจานมาวางบนหัวดิฉัน สักพักดิฉันก็ให้น้องพยุงเข้าห้องน้ำได้และเริ่มรู้สึกตัวและเริ่มกินน้ำกินข้าวต้ม เหมือนตายแล้วฟื้น เหลือไว้เพียงอาการอ่อนเพลียแล้วค่อยๆ ดีขึ้นตามลำดับ พอถึงตอนเย็นดิฉันสามารถอาบน้ำได้เองกินอาหารได้เอง แล้วก็นอนหลับไปตลอดคืนพอเช้าตื่นมามีอาการดีขึ้นและน้องเอายาอะไรก็ไม่รู้มาให้กินครึ่งเป๊ก แล้วมีความรู้ว่าดีขึ้นมากภายในประมาณ๑๐นาที มารู้ทีหลังว่านี้คือ ยาดอง ของนัทคนขับรถแท็กซี่ "ด้วยเรื่องที่เล่ามานี้ทำให้ดิฉันเกิดความศรัทธา จึงหันมาสวดมนต์ นั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรมตามแนวทางที่เจ้าน้องและอาจารย์ นัท บอกอย่างไม่มีข้อสงสัย"

มาวันหนึ่งเจอผู้รู้แนะนำการสวดมนต์ที่ถูกวิธีและเข้าใจง่าย ทำตามที่เขาบอก และได้ไปกราบหลวงตาหมอ ก็ได้คำแนะนำจากหลวงตาให้สวดชินบัญชร ***สวดไปเรื่อยๆช้าๆ สวดตรงไหนก็ได้*** ซึ่งเมื่อก่อนนั้นดิฉันจุดธูปเทียนหน้าหิ้งพระ แต่ปัจจุบันสามารถสวดมนต์ในใจที่ไหนเมื่อไหร่ก็ได้ สามารถทำหน้าที่แม่บ้านตามปกติ ว่างก็สวดมนต์ ทำจนเป็นความเคยชิน ใช้เวลานานพอสมควร

แล้ววันที่รู้สึกว่าตัวเองเข้าใจว่าการสวดมนต์แล้ว สมาธิเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวเองว่าเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แต่ก็เข้าใจได้ด้วยตัว และผลจากการ "สวดมนต์ นั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรม" ตามแนวทางหลวงตาหมอ ทำให้ดิฉันมีสุขภาพจิตดีขึ้นส่งผลให้สุขภาพกายดีขึ้นตามมาด้วย ปัจจุบันนี้ไม่ได้ไปหาหมอมานานแล้ว ต้องกราบขอบพระหลวงตา ที่มีกลุ่มปฏิบัติธรรม เอาไว้ให้ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การปฏิบัติและสามารถเรียนรู้ข้อธรรมในอัลบั้ม ขอบพระคุณมากจริงๆ เจ้าคะ

๑ ปฏิบัติเพราะอยากรู้ อดีตชาติ

เคยเล่าให้ลุงไก่ฟัง ท่านได้ให้ข้อคิด ซึ่งทำให้เปลี่ยน mind set เลย ขออนุญาต แชร์ เผื่อมีประโยชน์กับท่านอื่น เมื่อก่อนตอนเด็กๆจนถึง ๑ปี ที่ผ่านมา ก่อนเจอลุงไก่ก็เหมือนคุณnut แบบนี้และ อยากรู้ชาติก่อนมา จากไหนทำไรมา! อยากระลึกชาติได้! คงสนุกรู้เรื่องตัวเองในอดีตว่าทำ อะไรมามั่ง คิดแต่แง่ดี พอลุงไก่ บอกมาประโยคนึงอึ้งไปเลย ***รู้แล้ว เป็น ไง คิดว่าจะใช้คืนเขาหมดมั้ย กี่ภพกี่ชาติทำไรกับเขามามั่ง เกิดเป็นหนี้ เขาไว้เยอะ คิดว่าชาตินี้จะคืนเขาได้หมดมั้ย รู้แล้วกลับกลายเป็นยิ่งแย่ กว่านะ เอาแค่รู้ว่าชาตินี้ เราเป็นนายนั้น นางนี้ พอและ ใครจะมาทวง ก็ค่อยๆใช้ไป ใครมาจี้ก็บอกไปฉันไม่สน ฉันไม่ใช่คนนั้นแล้วมันไม่ใช่ฉัน แล้ว ฉันไม่ได้เป็นคนนั้น*** มาทวงฉันก็มีแค่นี้ ค่อยๆมาเอาไปละกัน ค่อยๆ ผ่อนไปฉันไม่รู้ทำไรมามั่ง ***อยู่กับชาติปัจจุบันก็พอ แค่ชาติเดียวก็แย่แล้ว*** รู้หลายชาติ***คิดว่าใช้เขาไหวหรือ?*** ตอนนี้ไม่สนใจอยากรู้อดีตชาติเลย

๑ เป็นทุกข์ ตั้งสติได้ เริ่มปฏิบัติธรรม!

ก่อนหน้าข้าพเจ้ามีชีวิตที่พร้อมสุขพ่อแม่ลูกวาดอนาคตสดใส มาวัน หนึ่งสุขนั้นหายไปเหมือนฝันเจ็บปวดทรมานหอบลูกกลับบ้านเหมือนคน ใกล้ตาย เมื่อมาถึงบ้านถูกคนทางบ้านซ้ำเติม สิ่งที่คิดได้ตอนนั้นคือ เราจะ อยู่ไปทำไมมีแต่คนที่ไม่ต้องการเรา เราเป็นตัวภาระตอนนี้เราไม่เหลืออะไร แล้ว คนที่เคยสัญญาว่าจะซื่อสัตย์ต่อกันคนที่เราเคารพศรัทธาทรยศเราได้ คนที่เราหวังฝากชีวิตในยามแก่เฒ่ากลับหักหลังเรา ตอนนั้นไม่มีความคิด อะไรแล้วขาดสติคว้าใบมีดโกนยินเหล็กปาดลงไปในข้อมือสามสี่แผลเลือด สาดในตอนนั้นเป็นวันขึ้นปีใหม่ทุกคนไม่อยู่บ้าน แต่เดชะบุญดวงยังไม่

ถึงฆาต น้องสาวสังหรณ์ใจกลับคืนมาช่วยชีวิตไว้ทัน! เขาหามเข้านอนในห้องทำแผล พ่อแม่คิดว่าเมาเลยไม่สนใจ มีลูกสาวตัวน้อยนั่งเฝ้ามิห่างในขณะนั้นยังไม่ค่อยได้สติแต่ได้ยินเสียงแม่เรียกลูกสาวว่าแป้งไปวัดกับยายไหม? เสียงลูกตอบยายว่า ยายหนูไม่ไปหรอกแม่หนูไม่สบายหนูห่วงแม่ พร้อมทั้งใช้มือน้อยๆ ลูบที่แขน หน้าน้ำตาไหลไม่หยุด เลยได้สติกลับคืนมาอีกครั้ง คิดนี่เราทำอะไรถ้าเราเป็นอะไรคน คนนี้จะอยู่อย่างไรเมื่อคิดได้แล้วสติกลับคืน ข้าพเจ้าเริ่มหันหน้าเข้าวัดทำบุญเวลาที่จะทำอะไรก็จะคิดใช้สติตรึกตรองก่อนที่จะทำอะไร นี่คงเป็นผลของ การรัก โลภ โกรธ หลง

ทุกวันไม่เคยคิดถึงชาติก่อนเลยไม่เคยคิดย้อนอยากรู้อยากเห็น แม้แต่อดีตที่ผ่านมา ทุกวันนี้คิดแต่วันนี้ว่าเราทำอะไรอยู่ เราจะผ่านวันนี้ไปได้ด้วยดีอย่างไร ทางออกที่ดีของวันนี้คืออะไร ก็คือ***อยู่กับปัจจุบันทำทุกวันให้เราสุขแบบอยู่ได้*** อดีตแม้จะดีเพียงใด คิดถึงเพียงใดร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือดก็มิอาจย้อนกลับคืนมา เมื่อเรารู้เช่นนั้นแล้วเราจะไปคิดถึงทำไม ทำปัจจุบันที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ให้มีแต่สิ่งดีๆ ใช้อดีตเป็นเครื่องเตือนใจ ไม่ไปคร่ำครวญหาอดีต ชีวิตก็เหมือนละครต่างกันตรงที่จริงกับไม่จริง กว่าชีวิตจะมาสู่จุดนี้ได้เชื่อเลยว่าทุกคนต้องผ่านอะไรมามากมาย

๑ ทิ้งเทพ ก็พบธรรม

เหตุที่ทำให้ฉันก้าวเข้าสู่การปฏิบัติธรรมนุ่งขาวห่มขาว ถ้าย้อนนึกเหตุการณ์ไปซักสิบกว่าปีตอนนั้นฉันเพิ่งจะอายุ ๒๐ ต้นๆ ฉันได้รู้จัก กับครอบครัวหนึ่งซึ่งท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพมีลูกหลานมากมาย ขอเรียกว่าลุงกับป้าก็แล้วกัน ทุกๆวันพฤหัสเราจะนัดเจอกันตอนหัวค่ำหลังจากทุกคนกลับจากทำงานแล้ว จะมาสวดมนต์ไหว้พระ ขอพร ***องค์เทพ*** ด้วยกันโดยมี ลุงกับป้าเป็นคนนำสวด หลังจากสวดมนต์เสร็จเราก็จะพูดคุย

แลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องธรรมะ ทำแบบนี้จนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เราคิดว่า ***การไหว้พระสวดมนต์ ขอพรจากองค์เทพ จะทำให้ชีวิตเราดีขึ้น*** และก็ไปตามสถานที่ต่างๆมากมาย ตั้งแต่ไหว้พระตามวัดต่างๆ นุ่งขาวห่มขาวเที่ยวกันเป็นรถทัวร์ตามสถานที่สำคัญไปมาแล้วเกือบหมด จนจำไม่ได้ว่าไปที่ไหนมาบ้าง

ต่อมาวันหนึ่ง ฉันตัดสินใจไปบวชชีพราหมณ์ เพราะเห็นพวกพี่ๆเค้าไปกันเค้าบอกว่าถ้ามีเคราะห์มีเรื่องให้ไปถือศีลบวชชีแล้วชีวิตจะดีขึ้น ฉันก็เลยไปบ้าง ***อยากมีความสุข อยากได้บุญ อยากมีโชคลาภอย่างสุขสบาย*** ครั้งแรกไปวัดที่สมุทรสาครไปบวชอยู่สามวันสองคืนแล้ว ต้องเข้าพิธีรับ***ศีลปรมัตถ์*** เลือกมาหนึ่งข้อเป็นขั้นต่ำแล้วให้ยึดถือตลอดชีวิตไม่งั้นไม่ให้บวช ก็เลยเลือกศีลขอสามไม่ประพฤติผิดในกามเพราะว่ามันง่ายสุด หลังจากนั้นก็ดำเนินชีวิตมาเรื่อยๆ กับอาชีพเปิดท้ายขายของกับแฟนตามประสาวัยรุ่น แล้วก็สวดมนต์ไหว้พระกับกลุ่มลุงป้า ถ้าว่างก็ต้อง***ไปวัดทำบุญสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาแก้กรรม ทอดผ้าป่า ดูเป็นสายบุญ แต่ทำไมชีวิตยังเหนื่อยยังมีแต่เรื่อง เงินก็ไม่มีเก็บแล้วแฟนก็ทะเลาะกันเป็นประจำ*** จนกระทั่งฉันมีลูกหนึ่งคน วันเวลาผ่านไปกับการมีชีวิตแบบครอบครัว เรื่องที่ไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้นกับฉัน แฟนฉันพาผู้หญิงคนอื่นเข้าบ้านลูกสาวก็เพิ่งจะขวบเศษ ทำไมชีวิตเป็นเช่นนี้ ถูกนอกใจ ถูกทำร้าย ถูกด่าว่า เกิดมาไม่เคยแย่ที่สุดในชีวิตขนาดนี้เลย เกิดคำถามขึ้นว่า ทำไมนี่ฉันยังเป็นคนดีไม่พอใช่ไหม ***เข้าวัด ปฏิบัติธรรมสวดมนต์มาตั้งมากมายไม่ได้ช่วยอะไรเลย*** ศีลข้อที่สามฉันรักษาไว้ตลอดหลายปีทำไมตอบแทนแบบนี้ ท้ายสุดแยกทางกันไม่มีอะไรเหลือเลย หลังจากนั้นเป็นต้นมาฉันก็ได้ไปบวชชีพราหมณ์อีกเรื่อยๆแต่เปลี่ยนวัด ไปตั้งแต่สองวันถึงสิบวัน เพราะคิดว่า

ชีวิตมันช่างแย่เหลือเกิน ฉันมันคนมีกรรม คงต้องมาบวชให้บ่อย ปฏิบัติธรรมให้มากๆ คงจะหมดเคราะห์กรรมได้เร็วขึ้น

เวลาที่ไปนอนอยู่วัดฉันก็จะเอาเหรียญสตางค์ไปเยอะหน่อย ถ้าเป็นแบงค์ก็จะเป็นแบงค์ย่อย เพื่อที่ว่าเราจะได้มีหยอดให้ครบทุกตู้ ตั้งแต่ *ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าดอกไม้ธูปเทียน ค่าธรณีสงฆ์ ค่าอาหาร ค่าสร้างศาลา ค่าบำรุงอีกมากมาย ต้องหยอดให้ครบถ้าไม่ครบเดี๋ยวติดหนี้กลัวบาป ถ้าหยอดครบหมดสบายใจ* การบวชชีพราหมณ์ในแต่ละครั้ง เราต้องรับศีลแปดทำวัตรเช้าเย็นกินเจ ***"มีการออกกรรม"*** ฉันมาเพราะอยากหมดกรรม เร็วๆ หากหมดกรรม ชีวิตฉันจะได้ดีขึ้นสักที ฉันเลยมาแต่วัดนี้ อีกอย่างฉันก็คุ้นกับสถานที่แล้ว ด้วยการมาวัดของฉันในแต่ละครั้งฉันได้เห็นอะไรมากมาย ตั้งแต่ผู้ปฏิบัติธรรมกล่าวว่ากันเองการวิจารณ์การสวดมนต์ของคนนั้นคนนี้ การเข้าทรงลงเจ้าแสดงอิทธิฤทธิ์ ***ฉันอยากหมดกรรม ฉันไม่ได้อยากมีฤทธิ์*** แต่มันเป็นเรื่องธรรมดาของคนในวัดนี้ก็เลยค่อนข้างชินกับมันแต่ก็อดสงสัยไม่ได้นะว่า ***จริงๆ แล้วการปฏิบัติธรรมที่แท้จริงคืออะไร?***

จนมีอยู่ปีหนึ่งน่าจะสามปีผ่านมาได้ไปบวชเหมือนเดิม คราวนี้เจอพี่ๆหลายคนที่วัดในนั้นมีพี่นัทกับพี่หนุ่มอยู่ด้วย ไม่ได้คุยอะไรกันมากมายเพราะไม่อยากรู้จักใครมากนัก วันที่ได้รู้จักพี่นัทเป็นวันเกิดของตัวดิฉันเองซึ่งที่วัดมีงานกฐินและงานไหว้ปู่พญานาคใน ปีนั้นดิฉันได้ทำโรงทานด้วยการออกแรงทำอาหารให้ชาวบ้านและญาติโยมที่มาร่วมงานวัด คืนหนึ่งที่วัด หน้าศาลามีการ

เข้าทรงลงเจ้า เป็นคนนั้น เป็นองค์นี้ ตอนนั้นมีพี่นัท พี่หนุ่ม และฉันอยู่ในเหตุการณ์ด้วย มันน่ากลัวนะ พอจบเรื่องฉันกลับไปนอนที่ศาลานอน นอนไม่ได้กลัวผีทั้งคืน เช้าวันต่อมา พี่นัท ได้ลากลับบ้าน รวมทั้งพวกพี่คนอื่นๆ ที่ฉันได้รู้จัก ฉันอยู่คนเดียว งานนี้ ตกบ่าย รอขึ้นทำวัตรเย็นหน้าศาลา มีผู้หญิงคนหนึ่งโวยวาย ถอดเสื้อ อุจจาระเรี่ยราดกางเกง พูดไม่รู้เรื่อง อยู่บนศาลาทำวัตร ฉันอึ้งไปเลย สิ่งที่ฉันเห็นคือ ผู้หญิง ที่แอบอ้างตัวว่ามีองค์เมื่อคืนนี้เอง ฉันกลัวมาก พี่ๆก็กลับกันไปหมด เกิดอะไรขึ้นนะ ฉันเริ่มคิดและสงสัยว่าทำไม เค้าไปโดนอะไรมา และเพราะเหตุใด และขอบเขตอยู่ตรงไหน และทำอย่างไรจะช่วยผู้หญิงคนนั้นได้ คิดและกลัวมาตลอด โทรไปเล่าให้พวกพี่ๆ เค้าฟังกัน อยากระบายอยากจะกลับแล้ว แต่ก็อดทนอยู่จนครบสิบวันอย่างที่ตั้งใจไว้แล้วจึงกลับ ประสบการณ์ครั้งนี้ชวนให้จำไม่ลืม หลังจากนั้น ฉันได้ติดต่อกับพี่ๆในกลุ่มสองสามคน ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ จนมีอยู่วันหนึ่ง พี่นัทโทรหาและชวนมาหา ***"หลวงตาหมอ ที่วัดพุทธฯ"*** วันนั้นได้เจอ พี่น้องสมาชิกอีกท่านซึ่งมากราบหลวงตาเช่นกัน หลวงตาดูเป็นพระธรรมดารูปหนึ่งที่ดูใจดีค่ะ ดูท่านเมตตา และเต็มใจที่รับฟังคนมีความทุกข์อย่างดิฉัน ***หลวงตาได้ถามว่าทุกวันนี้โยมทุกข์ไหม?*** ดิฉันตอบว่าทุกข์เจ้าค่ะ หลวงตาถามต่อ ทุกข์เพราะใคร!!?? ***ดิฉันตอบว่าทุกข์เพราะคนอื่นมาทำให้เราทุกข์ค่ะ*** คำตอบของดิฉันเอง ทำให้ดิฉันร้องไห้เพราะ ***จริงๆแล้วไม่ใช่ใครอื่นหรอกที่ทำให้เราทุกข์นอกจากตัวเราเอง***

ทำไมนะไปบวชมาตั้งมากมาย คำถามแค่นี้ยังไม่เข้าใจ

สิ่งนี้เริ่มทำให้ดิฉันได้เริ่มมาพิจารณา คำสอนของหลวงตา วันนั้นเป็นจุดเริ่มของการทำความเข้าใจในหลายๆเรื่อง เช่น ***ต้องเข้าใจตัวเองก่อน เพราะทุกข์ที่ดิฉันเจอมันเกิดจากตัวเองไม่ใช่จากใครอื่น!! ต้องทำ***

ที่ตัวเรา ทำที่ใจเรา การเข้าวัดนุ่งขาวห่มขาวไม่ได้ช่วยอะไรเลย!! หากเราไม่เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการ มาบวช รักษาศีล ปฏิบัติธรรม ฉันเริ่มเห็นความแตกต่างมากขึ้นเรื่อยๆแล้วกับสิ่งที่เคยทำมา หลังจากที่ได้ไปกราบหลวงตาครั้งนั้น แล้ว ดิฉันก็นำคำสอนของท่านมาปฏิบัติโดย *เริ่มที่ตัวเรา อย่าไปเปลี่ยนความคิดใคร ให้เปลี่ยนที่ตัวเราแทน เปลี่ยนแบบเข้าใจด้วยนะ ไม่อย่างนั้นจะทุกข์ไปอีก* ชีวิตเริ่มสงบขึ้น ความเพ้อเจ้อเริ่มน้อยลง หลังจากนั้นก็ได้รับฟังคำสั่งสอนของหลวงตาโดยมีพี่นัทและพี่น้องคอยช่วยอธิบาย คำสอนและวิธีการปฏิบัติ ทำเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้สองปีได้แล้วกระมัง ดิฉันไม่ได้ไปบวชชีพราหมณ์ที่วัดอีกเลย เพราะ*การปฏิบัติธรรม นั้นจริงๆแล้วทำได้ทุกที่ทุกเวลาเราทำที่จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับชุดขาวและสถานที่อย่างที่เราๆท่านๆเข้าใจกันเลย* ตามความเข้าใจของฉันในขณะนี้ ที่ไปวัดออกกรรมนั้น เพราะอยากหมดกรรม หากหมดกรรมแล้วคงจะทำอะไรๆแล้วจะพบแต่ความสุขความสำเร็จ *เพราะไม่เข้าใจว่ากรรมคือการกระทำของเราเอง* แต่ไปเข้าใจ กรรมที่ใครๆเขาทักเราคือความชั่วร้ายที่ติดตามเรา ต้องหาทางสลัดกรรมนั้นออกจากตัวเรา เมื่อเข้าวัดเพื่อหาทางหลุดจากกรรม กลับพบว่าสิ่งที่ทำมานานแบบนี้ไม่ช่วยให้หายจากความทุกข์เลย เพราะทุกข์ธรรมะที่แท้จริงนั้นคือ ความรู้สึกที่ใจเราที่กายเรา จากการไม่รู้จักกายไม่รู้จักใจเราเอง หากรู้จักความรู้สึกอย่างแท้จริงเราจะไม่เป็นทุกข์เพราะใครเขาอีกเลย

ต้องขอขอบคุณพี่ๆที่นำพาให้ได้มาพบเจอธรรมะที่เป็นธรรมะจริงๆที่มีหลวงตาหมอ วัดพุทธฯ เป็นที่ยึดเหนี่ยว เมื่อมีความสงสัยอะไร หลวงตาหมอ ท่านก็เมตตาไขข้อสงสัยในธรรมมาโดยตลอดและขอบคุณที่ได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องธรรมในกลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ค่ะ

๑ ศรัทธา สวดมนต์ สมาธิ

ผม อายุ ๖๔ ปี บ้านเกิด จ.ประจวบ อดีตทำงานบริษัทก่อสร้าง ได้รับความเมตตาจากผู้ใหญ่เดินสายไปทำงานต่างประเทศ ในปี ๒๕๕๙เกษียณอายุการทำงาน ปัจจุบันอยู่กับครอบครัว อุปนิสัยชอบทำบุญไหว้พระ ได้มีกัลยาณมิตร คนหนึ่งที่ ขับรถพาไปไหว้พระที่ต่างๆ ได้พาไปไหว้พระที่วัดโสธรนิมิตต์ สมุทรปราการ หลังจากนั้นสมัครเรียน ***นักศึกษาครูสมาธิ รุ่น ๔๑*** งานอดิเรกชอบเสียบกิ่งต่อยอดต้นไม้ที่ทำให้สงบนิ่ง ข้อเสียบ้างครั้ง ไม่ยอมใครง่าย ถ้าเขาไม่มีเหตุผลดีพอจะตอบโต้ทันทีเพื่อเอาชนะ

ประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑ กัลยาณมิตรได้ มารับผมไปไหว้พระที่วัดพุทธภาวนาราม ซึ่งผมไม่เคยรู้จักวัดนี้เลย ผ่านประตูวัดเลี้ยวขวามือตรงไปข้างหน้า พบกุฏิหลังหนึ่งชื่อ ***"กุฏิสมเด็จ"*** ประตูหน้าเปิดบานเดียว ผมก็เพ่งดูเหมือนรูปปั้นในใจคิดว่า ***หลวงพ่อ*** รูปใดมาจำวัดอยู่ในกุฏิสมเด็จหลังนี้ไม่ธรรมดาแน่ ได้กราบหลวงตาทั้งๆที่ไม่รู้จักหลวงตา หลวงตาถามว่าไปไหนกัน ขับรถผ่านมาก็ขอมาไหว้พระเป็นเส้นทางผ่านไปวัดโสธรนิมิตต์ครับ เพื่อไปเรียนหลักสูตร ***นักศึกษาครูสมาธิ*** ของหลวงพ่อวิริยังค์ครับ เมื่อกราบลาหลวงพ่อ ได้ถามกับผู้ที่มาวัดก็ทราบว่าเป็น หลวงตาหมอ ก็ยังงงอยู่ว่าทำไมถึงชื่อว่าหลวงตาหมอ

หลังจากนั้นเข้ามากราบหลวงตาหมอบ่อยๆ หลวงตาเมตตาแนะนำ / สอนนั่งสมาธิ /ให้ไปทัศนศึกษานอกสถานที่ แนะนำเรื่องสวดบท***คาถาชินบัญชร*** สอนการนั่งสมาธิแบบหลวงปู่ดู่ หลังจากได้นำข้อแนะนำของหลวงตาไปปฏิบัติ จากที่เคยเป็นคนไม่ค่อยยอมใคร ง่ายๆ ค่อยๆเริ่มอยู่กับปัจจุบัน ทำให้เกิดความคิดเริ่มเปลี่ยนไป ตั้งอยู่-ดับไป ความโกรธค่อยๆลงไป คิดมองมุมบวกเข้าไว้ ความคิดด้านลบลดลงไปด้วย ทำให้รู้สึกดีขึ้นกว่าก่อนนี้ครับ

๑ basic เบื้องต้นของการปฏิบัติธรรม เคยมีกัลยาณมิตรคนหนึ่งสอนว่า ***การทำหน้าที่ของเราให้ดีสุดเป็นการปฏิบัติธรรม*** ผมเคยได้ฟังมาว่า การปฏิบัติธรรมคือ การทำหน้าที่ ทุกๆ หน้าที่ โดยหน้าที่อย่างรู้หน้าที่ความรับผิดชอบในหน้าที่จะตามมา ผมได้นำมา ทำตามแล้ว พบว่าดีจริงจึงได้เล่าให้ฟังไปแล้วหลายคน ถ้าเราหลงลืม ละเลยต่อหน้าที่ ย่อมมีผลต่อตนเองและคนรอบข้าง !

๑ ***ธรรมะคืออะไร!!?? ธรรมะ คือ ธรรมชาติ*** ทุกสรรพสิ่งบนโลกนี้ล้วนแล้วแต่มีวิถีที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็น ดินฟ้าอากาศ พืชและสัตว์ โดยไม่มีการแบ่งแยกอนาเขต ***ปฏิบัติธรรมคืออะไร!!?? คือการเรียนรู้ธรรมชาติของสรรพสิ่งในโลก*** เพื่อการอยู่กับสิ่งนั้นๆ ได้อย่างเข้าใจในวิถีที่เขาเป็นอยู่ โดยไม่เข้าไปพยายามเปลี่ยนแปลงอะไรให้ผิดไปจากวิถี หากสามารถเข้าใจหลักการธรรมชาติแล้ว จะสามารถอยู่ร่วมกับทุกสรรพสิ่งในโลกนี้ได้อย่าง ***เข้าใจโลก ไม่ขวางโลก ไม่ไหลไปกับกระแสโลก*** หากศึกษาธรรมชาติจนเข้าใจในเรื่องคนได้อย่างแท้จริง ***เราก็จะอยู่ร่วมกันกับคนอื่นได้อย่าง เข้าใจและเป็นทุกข์เรื่องคนก็จะน้อยลง! มีวิธีการเรียนรู้เรื่องธรรมชาติของคนได้ที่ไหน!? เรียนรู้เรื่องอะไร!? เรียนรู้ไปทำไม?***

๑ การเรียนรู้ธรรมชาติของคนก็ต้องเริ่มต้นที่สามารถดูได้ง่ายคือ ***ดูตัวตนของเราเอง เช่น ดูรูปร่างกาย ความรู้สึกนึกคิดของเราเองต้องเรียนรู้เรื่องขันธ์ห้าจากตัวเราเอง*** หากเข้าใจ ในขันธ์ห้าของเรา ก็จะเข้าใจในคนอื่น เพราะคนไม่ว่าจะชาติไหนก็ประกอบด้วยขันธ์ห้าเหมือนกัน มีความรัก/เกลียด/โลภ/หลง เหมือนกัน ***วิธีที่ง่ายที่สุดคือการตามดูรู้ความรู้สึกของตนเอง ไปเรื่อยๆ ไม่ยึดติดกับอดีต! ไม่เพ้อฝันกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง มีสติอยู่กับปัจจุบัน*** คือแนวทางที่ควรยึดถือปฏิบัติไปเรื่อยๆ

เกิดมามีหน้าที่?

ลุงไก่เคยสอนว่า ***ทุกอย่างมีจุดมุ่งหมายมาก่อนไม่ว่าโลกจะส่งเราให้มาเป็นตัวน๊อตตัวใด*** เช่นส่งมาเป็นหมอ ก็ทำบทบาทตรงนั้นให้ดีสุด เพราะหากเราทำไม่ดีมีปัญหาระวังเขาจะเอาตัวละครคนอื่นมาทำแทนเรา พูดง่ายๆพื้นๆ แต่แฝงด้วยความหมายลึกซึ้ง

เวลาเครียดนึกอะไรไม่ออกให้ตั้งจิต กล่าวกับพุทธคุณ สังฆคุณเลยว่า ***หากเขาส่งเรามาเป็นน๊อตหรือเฟืองตัวใดหรือเป็นกุญแจตัวใดในจิกซอร์ขอให้เราทำตรงนั้นให้ดีสุด เพื่อเป็นสะพานเชื่อมหรือเปิดไปสู่คำตอบต่อไป*** ลึกซึ้งจริงๆ!

การได้เกิดมาบนโลกนี้แล้วหากว่าเราสามารถ รู้หน้าที่ เข้าใจหน้าที่ สามารถทำหน้าที่ รับผิดชอบหน้าที่ได้ครบถ้วนแล้ว ความสงบสุขย่อมจะเกิดขึ้นกับตัวเราตามฐานะในสังคมแบบโลกๆ

เกิดมาทำไม?

โลกนี้คือจิตของมนุษย์! เราเกิดมาเพราะจิตเขาอยากมาเกิด! จิตเขามาเกิดเพื่อทำให้โลกวุ่นวาย คือเป็นมาร หรือทำให้โลกสงบสุขคือเป็นเทพ ถ้าเราเป็นเทพก็ทำตามหน้าที่ตามที่เราตั้งใจไว้ แต่บางครั้งเราลืมไป ก็ต้องอาศัยบารมีเบื้องบน! ถ้าเกิดมาเพื่อทำลายก็ทำให้สุดๆ ไปเลย ไม่ต้องอาศัยใครทั้งนั้น

เราจะ ประเมินได้ไง ว่าตัวเองได้เริ่มเดินเริ่มก้าวแล้ว เพราะเราอาจเข้าใจว่าเริ่มก้าวแล้ว แต่แท้จริงอาจย่ำอยู่กับที่ก็เป็นได้?

การประเมินผลการปฏิบัติธรรม ก็ตามวัตถุประสงค์คือ ทาน : มีความเมตตา เห็นใจ รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ศีล : ไม่เบียดเบียน ละเมิดผู้อื่น ทั้งต่อหน้า และลับหลัง

สมาธิ : มีจิตใจมั่นคงแน่วแน่ ไม่ล่องลอย สมาธิสั้น สติ : อยู่กับปัจจุบัน รู้เท่าทันความคิด ไม่ทำตาม ความคิด กิเลสทั้งหลายจะเริ่มลดน้อยลง ปัญญา ? ยังอีกไกล! เกิดแล้วรู้เอง! จะเห็นว่าเริ่มต้นจากทานและรักษาศีล ถ้า ๒ อย่างไม่ครบ อย่างอื่นไม่มา!

พระไตรปิฎกคืออะไร?มีที่มาอย่างไร?สำคัญไฉน?

ทำไม?? อะไรๆ ก็กล่าวอ้างพระไตรปิฎก ฉบับ/เล่ม/หน้าที่..สมควรเชื่อทั้งหมดไหม? เอาอะไรมาเป็นเกณฑ์ ? ควรต้องอ่านพระไตรปิฎกตามตู้ที่วัดจนท่องจำหมดหรือไม่ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้ในธรรม?

ยึดพระไตรปิฎกเป็นหลัก มันก็มีปัญหา อ่านแล้วไม่เข้าใจ ! ปฏิบัติไม่ได้! จะทำอย่างไร? ปฏิบัติไปก่อน แล้วมาอ่าน ก็จะเข้าใจมากขึ้น! อ่านก่อนแล้วปฏิบัติมันก็หลง! คำถามว่าควรรู้อะไรบ้างก่อนเริ่มปฏิบัติ? พุทธทาสได้เขียนไว้โดยรู้แค่ไม่กี่เรื่อง!

สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับพระไตรปิฎก ในระยะแรกใช้วิธีท่องจำจนกระทั่ง ๔๐๐ปี ผ่านไป ท่องจำจะเพี้ยน จึงมีการจารึกลงบนหินที่ศรีลังกา ไม่ใช่อินเดีย! จากศรีลังกาก็แพร่หลายต่อไป พระไตรปิฎกอ่านแล้วยากที่จะเข้าใจ จึงมีการขยายความ เรียกว่า***อรรถกถา***โดยอาจารย์ในรุ่นหลัง บางครั้งทำให้เพี้ยนไป อีก!

การปฏิบัติธรรมมีหลุมพรางด้วยหรือ ?

หลุมพรางคือกับดักที่ทำให้การปฏิบัติธรรมไม่บรรลุวัตถุประสงค์

ผจญทุกข์จนชินแล้ว! หากระหว่างเจอทุกข์แล้วไม่ทุกข์มากจนทำอะไรไม่ได้ แสดงว่ายังพอมีสติ อยู่บ้าง หากเจอทุกข์แล้วเห็นทุกข์รู้ทุกข์ แล้วไม่ทุกข์ในเรื่องเดิมอีก แสดงว่ามีสติมาก

ผจญทุกข์จนชิน หมายความว่าอย่างไร? ก็หมายความว่าทนกับทุกข์ ถ้าชินเพราะทนได้ก็ไม่เห็นทุกข์

หลวงตามหาบัวท่านเปรียบเหมือน***คนเกิดในคุก โตในคุก และก็ตายในคุก โดยไม่รู้ว่านอกคุก เขามีอะไร ชินกับการอยู่ในคุกก็ไม่เห็นธรรม เพราะไม่คิดที่จะแหกคุก!***

รูป นาม และจิต มันมีความสัมพันธ์ และเกี่ยวข้องกันอย่างไร?

รูปคืออะไร? ไม่ใช่สังขารนะโยม! นามคืออะไร!

รูป คือสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยกาย ***นาม*** คือสิ่งที่สัมผัสด้วยความรู้สึก ทั้งรูปและนามเป็นอาการของจิต ขันธ์ห้า ย่อแล้วเหลือรูปกับนาม รูปนั้นได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส และกายสัมผัส คือสิ่งที่ รับรู้โดย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ***หลงรูป*** หรือกามคุณห้าคือสิ่งเหล่านี้ เมื่อเห็นรูป ที่เป็นรูป จิตก็จะเปลี่ยนเป็นนามคือรู้รูป ลิ้มรสเป็นรู้รส ได้ยินเสียงเป็น รู้เสียง จิตคือวิญญาณเป็นตัวเปลี่ยนรูปเป็นนาม ***นามคือ***อาการของจิต ขึ้นต้นด้วยรู้ ***รู้สึก รู้คิด รู้จำ*** รูป นาม และจิตจึงมีความเกี่ยวข้องกัน! ***กามคุณห้า ที่เป็นกิเลสจึงไม่ได้หมายถึงทางเพศ*** แต่หมายถึงหลงรูป ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส และกายสัมผัส มนุษย์ที่หลงก็หลง ๕ อย่างนี้แหละ!

ถ้าอยู่กับความทุกข์ เจอแต่ความทุกข์มาเรื่อยๆๆ จนมันเริ่มปรับตัว หรือเริ่มชินกับทุกข์ ทำอย่างไรจึงจะมองเห็นทุกข์ อย่างแท้จริง ?

อยู่กับทุกข์จนชินกับทุกข์! หมายถึงทนต่อทุกข์ได้ ไม่ได้หมายความว่ารู้ทุกข์! รู้ทุกข์มองเห็นทุกข์นั้นต้องรู้กายรู้ใจ เพราะทุกข์อยู่

ที่กายใจ! เริ่มดูกายดูใจจะให้เห็นทุกข์ นั้นไม่เห็นหรอก! ต้องหัดดูกายใจตามปกติเขาก่อน!

การปฏิบัติธรรม คือการศึกษาธรรมชาติของสรรพสิ่งในโลก โดยเฉพาะธรรมชาติของคน ทั้งรูปร่างและความรู้สึกนึกคิดของคน เมื่อเข้าใจเรื่องของคน ก็จะเป็นทุกข์เรื่องของคนน้อยลง!

ถ้า รู้ทุกข์ ไม่เป็นทุกข์ ไม่ต้องทนทุกข์ ถ้าเป็นทุกข์ ต้องทนทุกข์ แสดงว่ายังไม่รู้ทุกข์!

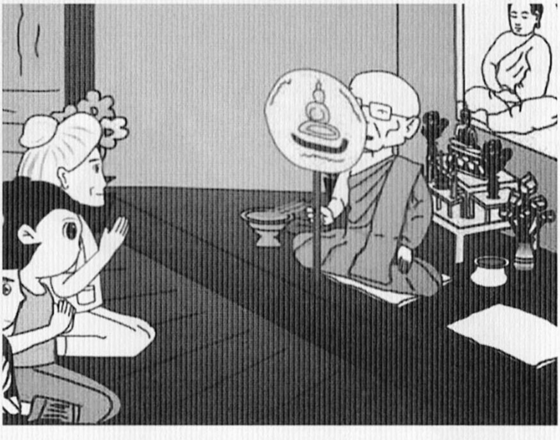

๓

หลุมพรางในการให้ทาน รักษาศีล

๑ ***การรักษาศีล*** : การรักษาศีลตั้งแต่ศีล ๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ***กำจัดกิเลสอย่างหยาบ*** อันได้แก่ โลภะ โทสะและโมหะ การควบคุมกิเลสอย่างหยาบโดยการรักษาศีลนี้ ***ควบคุมได้เฉพาะกายและวาจา*** โดย ***ไม่ให้ไปละเมิดผู้อื่น*** ดังนั้นในการรักษาศีลนั้น ผู้รักษายังคงมีความทุกข์ เพราะไม่ได้เกี่ยว ข้องกับจิตใจ! ประโยชน์ของการรักษาศีลจะทำให้สังคมมีความสงบร่มเย็นเพราะไม่มีการเบียดเบียน กัน ดังคำกล่าวที่ว่า ***โลกจะสงบเพราะผู้คนรักษาศีล โลกจะเดือดร้อนถ้าผู้คนไม่มีศีล*** อานิสงส์ต่อผู้รักษาศีลก็คือ นำความสุข และมีทรัพย์สมบัติ ที่สำคัญคือเป็น พื้นฐานของการ ***พัฒนาจิต*** หรือปฏิบัติธรรม ดังนั้นในการปฏิบัติธรรมต้องเริ่มจากรักษาศีลเพื่อละความชั่วก่อน ปัจจุบันมักเน้นการนั่งสมาธิ เดินจงกรม โดยละเลยความสำคัญของการรักษาศีล !

หลุมพรางในการรักษาศีล หรือที่เรียกว่า ***สีลัพพตปรามาส*** คือการรักษาศีลโดยไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ที่แท้จริง เป็นการลูบคลำศีลเข้าใจแต่เปลือก หรือรักษาศีล ***เพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์*** ถ้าหากเข้าใจวัตถุประสงค์ที่แท้จริงแล้ว การรักษาศิลยิ่งนาน ยิ่งบ่อยยิ่งดี เพราะว่า เริ่มต้นเรารักษาศีล นานไปศีลก็จะรักษาเรา! เพราะ ***ศีลนอก จะกลายเป็น ศีลใน***! ***ศีลในคือศีลอยู่ในใจ*** ควบคุมจิต ที่เป็นตัวสั่งกายและวาจา!

๑ การถวายเครื่องดื่มแก่พระสงฆ์ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมานาน เมื่อพระท่านนั่งชาวบ้านต้องมี เครื่องประเคนที่ส่วนมากจะประกอบด้วยหลายๆ สิ่งตามยุคสมัย แต่หากอะไรที่เสพ ดื่ม กิน เข้าไปแล้ว มีผลต่อร่างกายหรือจิตใจ ให้มีความอยากหรือติด ส่งผลต่อสติ ก็ไม่ควรถวาย

๑ การถวายของพระนั้นเราอิงค่านิยม ที่ตามใจพระ หรือจะอิงความถูกต้อง! ปัจจุบันนี้ โยมเอาใจพระ หรือพระก็เอาใจโยม แล้วความถูกต้องอยู่ที่ไหน? คงจะอยู่ในความหมาย ถูกต้องแต่ไม่ถูกใจ ถูกใจแต่ไม่ถูกต้อง

๑ อยู่ที่เจตนาทั้งทางฝ่ายพระและทางฝ่ายโยมใช่มั้ย

๑ เจตนาเป็นผลจากความคิด ที่มีได้ทั้งถูกต้องและไม่ถูกต้อง!

♡ โจรทำทานได้ สงสัยเจ้าคะ โจรจะได้บุญไหม? ถ้าเอาทรัพย์สินที่ได้มาอย่างมิจฉาแต่นำมาใช้ ให้เกิดประโยชน์ แก่สังคม หรือ ผู้อื่น แล้วผู้ที่ได้รับทานนั้นจะได้รับผลอย่างไร? สำนวน มือถือสาก ปากถือศีล และทำบุญได้บาป สะท้อนโลกียธรรม ใช่มั้ย?

๑ บุญกับทาน? ทานเป็นส่วนหนึ่งของบุญ ถ้าจะคิดง่ายๆ เงินที่ได้มาโดยไม่บริสุทธ์ เอามาทำทานก็เหมือนกับเป็นการฟอกเงิน! ปัจจุบันเศรษฐีเมืองไทยที่ทำบุญจากเงินไม่บริสุทธิ์ ผลเป็นอย่างไรก็เห็นกันอยู่นะ!

♡ ศีลของจริงเป็นเช่นไร!? ทำไมคนที่ตั้งใจถือศีล จึงยังคงได้ชื่อว่า ***เป็นเพียงผู้ลูบคลำศีล?***

๑ ลูบคลำศีลมักหมายถึงการรักษาศีลเพื่อความขลัง เพื่อผลประโยชน์ ศีลจริงนั้นเป็นการควบคุม วาจา และ กายให้ปกติไม่ไปทำร้ายผู้อื่น แต่ใจยังคงเหมือนเดิม ***รักษาศีลเพื่อเตรียมตัวในการพัฒนาจิต***!

คนส่วนมากมักจะถือศีลโดยเข้าใจว่า ต้องรับศีลจากพระ หากสามารถรักษาศีลได้ อย่างเคร่งครัด เป็นเวลานานครบรอบวันพระได้หลายๆรอบ ก็จะรู้สึกภูมิใจและเข้าใจว่า ตนเป็นผู้มีบุญมากจาก การรักษาศีลได้บริสุทธิ จะทำการสิ่งใดก็จะประสบกับความสำเร็จ นั่งสมาธิก็จะไปได้ไกล สวดมนต์ก็จะขลัง ทำธุรกิจการงาน ก็จะราบรื่น แม้แต่ขอหวยจากผีจากเทพก็ได้ โดย***ไม่รู้ว่า ศีลคือข้อกำหนดให้ปฏิบัติเพื่อควบคุมกายกับวาจาไม่ให้ ไปเบียดเบียนกันในสังคม ทำให้สังคมเกิดความปกติสุข***

ต้องเกาะสวรรค์ยึดสวรรค์แน่นๆจะได้ไม่ตก ด้วยการทำบุญบริจาคทาน รักษาศีล แต่ถ้าไม่อยากตกสวรรค์แต่อยากไปสูงกว่าสวรรค์ต้องทำอย่างไร?

เพราะมีตัวมีตนก็เลยไปสวรรค์ ถ้าอยากไปเหนือสวรรค์ก็ไม่มีตัวมีตน ไม่ต้องถามนะว่าจะทำ อย่างไร? บนสวรรค์เนื่องจากหลงความสุขก็เลย ไม่ได้ทำทาน รักษาศีล ได้ยาก!

พิธีบวชกายได้เห็นได้ฟังมากันมากแล้วทั้งที่วัดหรือสถานปฏิบัติธรรม แล้ว ***บวชใจ*** เขามีพิธีการอย่างไร? ใครเป็นผู้บวชให้? ทำกันที่ไหน? บวชแล้วไปอยู่ที่ไหน? มีข้อวัตรอย่างไร? ทำไมบวชใจจึงสำคัญกว่าบวชกาย?

บวชใจก็ทำที่ใจ! ใครเป็นผู้บวชให้? ก็ใจของเรานั่นแหละ! บวชแล้วอยู่ที่ไหน? ***กายก็อยู่ในโลก แต่ใจอยู่เหนือโลก!*** มีข้อวัตรอย่างไร? ก็ใจจะเป็นผู้กำหนด หลักใหญ่คือ ***ดู เห็น แต่ไม่เป็น!*** บวชใจสำคัญเพราะทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ! ฉะนั้นจึงต้องรู้จักใจตนเองไง!

ถ้าเป็นคนธรรมดา แต่มีความเกรงกลัวต่อบาป ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง! อย่างนี้ตายไปก็จะได้เป็น เทวดาหรือ นางฟ้า ตามความเข้าใจนี้ถูกต้องหรือเปล่า? เพราะอะไร?

ถูกต้อง! แต่เราจะหวังเพียงแค่นั้นหรือ? เพราะเทวดานางฟ้าก็ยังต้องตกจากสวรรค์เมื่อหมดบุญ! ทำอย่างไรจึงจะไม่ตกสวรรค์?

เพียงแต่รักษาศีล ศีล ทำให้มีความสุข ศีล ทำให้มีทรัพย์สมบัติ ศีล ทำให้ถึงนิพพาน ด้วยอนุภาพของศีล ทำไมจึงมากมายขนาดนั้น เป็นไปได้เพราะอะไร? มีขั้นตอนการรักษา ศีลอย่างไร? เป็นไปได้ขนาดไหน? เพราะ หลายๆ คนไปนุ่งขาวห่มขาวถือศีลมานาน บางคน ก็ยังลำบาก เพราะว่าไม่เข้าใจ ในข้อบัญญัติของศีลแต่ละข้อ! ว่าหมายความว่าอย่างไร?

ควรทำความเข้าใจว่า ศีลไม่ใช่ข้อบังคับ! แต่เป็นกฎของธรรมชาติที่เราเกิดมาต้องเรียนรู้ ว่าศีลแต่ละข้อแปลว่าอะไรบ้าง ควรรักษาข้อไหนก่อน เพราะมีตั้งหลายข้อ! แล้วแต่ละวันก็ เจออะไรมากมาย จะรักษาศีลได้ไหม! เกิดความคิดมากเลยไม่รักษาศีลเลย เพราะคิดว่าทำไม่ได้! เข้าใจว่าเหตุนี้คนถึงไม่เข้าถึงศีล

ศีลคือความปกติ การรักษาศีลต้องเข้าใจวัตถุประสงค์ ของข้อห้ามว่า ***ห้ามเพื่อประโยชน์อะไร***!

อนุภาพของศีลมากมายตามระดับการรักษาศีล ถ้ารักษาแต่ทางกายและวาจา มันก็เป็นแค่ ไม่ทำร้ายผู้อื่น แต่ถ้าศีลออกมาจากใจ ก็แสดงว่าเราเริ่มพัฒนาตัวเอง อย่างน้อยก็เป็น เทวธรรม ที่อานิสงส์แตกต่างกันอย่างมาก !ศีลจากใจ ก็หยุดการลูบคลำศีล สีลัพพตปรามาส ใกล้โสดาบันแล้ว!

บุญแท้นั้นเป็นอย่างไรเจ้าคะ แล้วเสบียงบุญที่เราต้องมีไว้เก็บสะสม ต่างกันอย่างไร?

บุญแท้คือละกิเลส เป็นที่สุดของบุญ เสบียงบุญเป็นบุญที่ยังเจือด้วยกิเลส คือหวังผลในอนาคต ก็ยัง ดีอยู่แต่ไม่ใช่ดีที่สุด! ถ้าเข้าใจก็

จะไม่หลงบุญ บ้าบุญ! ท่านพุทธทาสกล่าวว่า บุญแท้คือไม่อยากทำบุญ! พิจารณาให้ดีนะโยม!

๑ หลวงตาท่านถามผมว่า ***มาวัดทำไม***? ผมตอบท่านว่ามาทำบุญ ศึกษาธรรมะครับ หลวงตาถามต่ออีกว่า มาทำบุญ แล้วรู้ไหมว่า ***บุญคืออะไร?*** ผมตอบ บุญก็คือการใส่บาตร ถวายสังฆทาน ถวายปัจจัยให้พระ หยอดตู้บริจาค ช่วยเหลือผู้ที่ลำบาก แต่ทำแล้วเราต้องไม่ เดือดร้อน หลวงตายิ้มแล้วบอกผมว่า ถูกต้องนะแต่ถูก ไม่หมด คำถามคือบุญคืออะไร? ไม่ใช่บุญทำอย่างไร???! ไอ้ที่ว่าๆ มานะมันเป็นวิธีการทำบุญ แต่บุญคำเดียวแปลว่าอะไร? ***อะไรคือบุญ?*** ผมนิ่งคิดไปนานจึงตอบว่า บุญน่าจะเป็นความสุขความสบายใจมัง หลวงตา ถามมาอีกว่า กุศลกับบุญละเหมือนกันไหม? ผมก็งงละครับ ก็เคยได้ยินมาตลอดว่าทำบุญทำกุศล ได้บุญได้กุศล แบบนี้มันต้องเหมือนกันแน่นอน แต่ผิดครับ! บุญกับกุศล ต่างกันครับ

♡ ***บุญคือความสุข***ในขณะที่ทำ ***กุศลคือเมื่อนึกถึงสิ่งที่ทำแล้วมีความสุข*** ศีล คือความดีปกติ

๑ ปฏิบัติธรรม ทำที่ไหนดี? วัดไหนดี? อาจารย์ไหน? สำนักไหนดี? ดีทุกที่ แต่ไปเอารูปแบบ หรือแนวทาง มาก่อน สุดท้ายก็มาจบลงตรงที่ปฏิบัติที่กายที่ใจตัวเราเอง ***อ่านมามาก ฟังมามาก รู้มามาก ก็เหมือนการอ่านแผนที่ แต่ไม่เคยไปให้ถึงจุดหมายด้วยตัวเอง*** ถามอะไรก็รู้ บอกได้ทุกอย่าง ระยะทาง สิ่งที่ต้องผ่าน เสียอยู่อย่างเดียวไม่เคยทำ! ***ธรรมะทุกอย่างต้อง ลงมือทำเอง ที่กายที่ใจเราเท่านั้น*** การวิ่งไล่ตามหาพระอาจารย์ที่อยู่ใกล้ไกลต่างๆ วิ่งหาเพื่ออะไร? หาหวย! ขอโชคลาภ! ขอของดี ... เจอพระดีๆ แล้วเราจะดีด้วยก็หาไม่ บางทีเจอของดีๆ แล้วไม่รู้จักคุณค่า

ก็เปล่าประโยชน์ สำหรับผมเมื่อ เจออาจารย์ดี ๆแล้ว ผมขอแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อจะได้เดินทางที่ดีเหมือนท่าน หลักธรรมคำสอน ของศาสนาพุทธง่ายๆ สั้นๆ คือ ***ทำดี ได้ดี*** หรือจะขยายความคือ ให้เชื่อเรื่อง ***กฎแห่งกรรม*** แล้วกรรมคืออะไร?!?

ถ้ามีศีล อยู่ในศีล ก็จะช่วยให้จิตคิดชั่วได้น้อยลง ไม่ว่าจะศีลนอกศีลใน จริงด้วยค่ะ สาระสำคัญคือต้องมีศีลอยู่ในตัวตลอดเวลา

มีศีลนั้นจะควบคุมได้เฉพาะ กาย วาจาไม่ให้ไปทำร้ายผู้อื่น แต่ใจ ความคิดนั้นยังควบคุมไม่ได้ สรุปคือควบคุมกิเลสอย่างหยาบ สังคมเป็นสุข แต่ตัวยังเป็นทุกข์! ถ้ามีศีลตลอดเวลาก็ดีขึ้นเป็นศีลของเทวดา ที่สังคมมีความสุข แต่เทวดาก็ยังเป็นทุกข์!

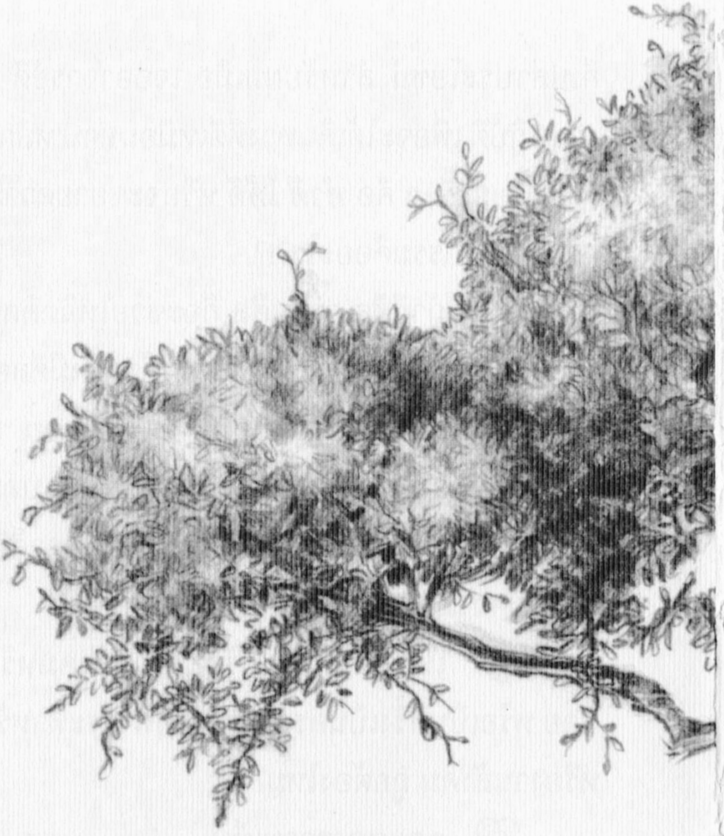
เรียนถามว่าการดื่มในงานสังคมหรือเลี้ยงสังสรรค์เพียงเล็กน้อย หรือเป็นครั้งเป็นคราวเป็นสิ่งที่พึงกระทำหรือไม่? การดื่มในงานเลี้ยงหรืองานสังคม ถูกต้องไหม?

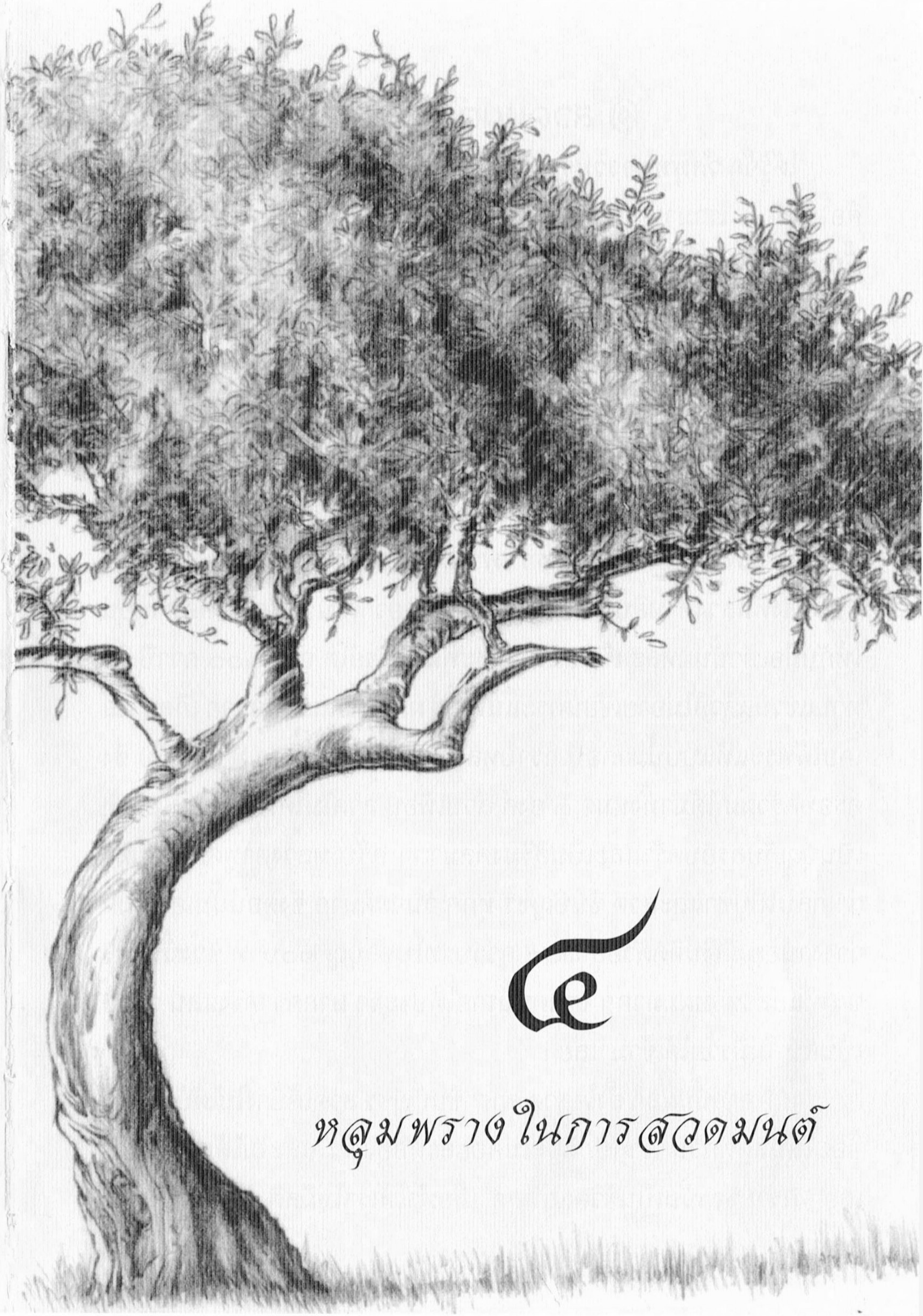
ขอแสดงความเห็น:

๑. การห้ามดื่มสุราเป็นพระวินัย ไม่ใช่ธรรมะ
๒. วัตถุประสงค์เพราะสุราทำให้เผลอสติไม่สามารถควบคุมกาย วาจา แต่บางคนก็ยังคุมไม่ได้แม้ไม่ดื่มสุรา
๓. ศาสนาอื่นบางครั้งก็มีการดื่ม ไวน์ซึ่งก็มี alcohal
๔. ยาบางอย่างเช่นยาธาตุ ทั้งน้ำแดง น้ำขาวต่างก็ผสมเหล้า ทำนองเดียวกับยาดองเหล้า

ต้องพิจารณาให้ดีนะ มิฉนั้นจะเป็น สีลัพพตปรามาส!

๔

หลุมพรางในการสวดมนต์

๑ สวดมนต์ อานิสงส์

ได้รู้จัก ***วัดพุทธภาวนาราม*** โดยบังเอิญ และได้ทำบุญเป็นวัดสุดท้าย คือ วัดที่ ๓ เรามาทำบุญกับเพื่อนๆและครอบครัว โดยไม่ได้ตั้งใจ ในวันนั้นตอนที่จะกลับบังเอิญ ไปเห็นกุฏิสมเด็จและ ได้เจอกับหลวงตา ท่านได้เรียกเข้ามาชมภายใน และได้สนทนากับท่าน คำถามแรกที่ท่านถาม ว่า ***โยมสวดชินบัญชรเป็นหรือไม่*** โยมแม่ พี่สาว กับผมก็ตอบว่า พอได้ครับ หลังจากนั้นหลวงตาก็ให้สวด บทคาถาชินบัญชร สวดกันทั้งหมด ๕ คน พอเราสวดเสร็จ หลวงตาก็ไปหยิบของที่ระลึกให้ และกล่าวว่า

เมื่อถึงเวลา พระองค์นี้ จะกลับมาอยู่กับเจ้าของ ตอนนี้ถึงเวลาแล้ว ที่ท่านจะกลับมาอยู่กับเรา เพราะทุกอย่างถึงเวลาแล้ว !

สิ่งที่หลวงตาหยิบมาให้นั้น ไม่ทราบเลยว่าเป็นพระอะไรพอท่านยื่นให้กับมือเท่านั้นแหละ เป็นสมเด็จพระพุฒาจารย์โต อายุ ๑๐๐ กว่าปี ถ้าท่านแขวนแล้วก็ไม่อายเซียนพระแน่นอน! ผมตกใจและดีใจมาก เกิดมาไม่เคยได้พระแท้แบบนี้มาก่อน กราบหลวง ขอบคุณหลวงตา มากๆครับ ซึ่งครอบครัวผม ได้มาทั้งหมด ๓ องค์ ส่วนเพื่อน สวดไม่ได้ท่านเลยไม่ได้ให้! เป็นบุญกับครอบครัวและเป็นศิริมงคลมากๆ ครับ หลวงตาพูดเหมือนคำว่า กลับไปบูชาและสวด ชินบัญชร ทุกๆ วันจะดีมาก ซึ่งตอนนั้นเอง ผมก็ว่างงานอยู่ มีเงินติดตัวอยู่ ๓๐๐ กว่าบาทไปทำบุญ ๒๐บาท ช่วงนั้นเป็นช่วงที่แย่สำหรับผมมากๆ จากคนมีรายได้ประจำ มากกว่าครึ่งแสน กลายเป็นคน ไม่มีรายได้เข้ามาเลย !

หลังจากนั้นผมก็ ตั้งใจสวด คาถาชินบัญชร สวดได้บ้างไม่ได้บ้าง เปิดออนไลน์สดทุกวัน จากปกติจะไม่ค่อยสวดอยู่แล้ว และไม่ได้สนใจอะไรเลย เพราะช่วงนั้นเป็นชีวิตแย่ที่สุด เลยทำให้เราไม่มีสติ หลวงตาทักมา

ตอนตี ๔ เป็นอย่างนี้ทุกๆ วัน (ซึ่งก็นึกในใจว่าจะไลน์มาทำไมทุกวันตอนตี๔) ๕๕๕ และถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง สวดทุกวันหรือเปล่า เราก็ตอบไปว่าสวดบ้างไม่สวดบ้างครับ จนทำให้ผม หยุดคิดและต้อง ลุกขึ้นมาสวดคาถาชินบัญชร จากวัน เว้นวัน จนเป็นทุกวัน จนเคยชิน

หลังจากที่เราสวดไปได้สักประมาณ ๑-๒ เดือน กว่าเท่านั้นเอง ผลลัพธ์ที่ได้คือ ผมก็พบกับสิ่งที่ผิดปกติ ว่ามีงาน เข้ามาเรื่อยๆ มูลค่าของงานเริ่มจากกำไรหลักพัน จนกลายเป็นหลักหมื่น และปัจจุบัน เดือนมีนาคม มีรายได้หลักแสน และมีงานเยอะขึ้นเรื่อยๆ จนไม่สามารถทำได้ทั้งหมด งานที่ผมทำ เป็นงานออกแบบ/ เขียนแบบ/ ต่อเติม/ ปรับปรุง/ ตกแต่งภายใน/ งานจัดสวนบ้านโครงการต่างๆ และงานอาหาร โต๊ะจีน และอีเว้นทต่างๆ ครับ

สิ่งที่ได้จากการสวดมนต์ บ่อยๆ ทุกๆวัน ***ทำให้เราเกิดสติ รอบคอบ นิ่ง สุขุม สิ่งนี้ทำให้เราเกิดปัญญา*** และช่องทางในเรื่องการทำงานมากขึ้น และใหญ่ขึ้นเรื่อยๆครับ... ผมว่าธรรมะในเล้าไก่ที่หลวงตาพูดถึงอยู่เรื่อยๆ บางคนอาจจะยังไม่เข้าใจ แต่ในเมื่อถ้าเราเข้าถึงแล้ว ผมเชื่อและก็มั่นใจว่า ปาฏิหาริย์จะมาพร้อมกับสติและปัญญา ทำให้เราผ่านพ้นวิกฤตที่เรากำลังเผชิญอยู่ได้หลุดพ้น อย่างรวดเร็ว และมากขึ้นเรื่อยๆ ให้อยู่คู่กับชีวิตในสังคมปัจจุบันได้

เพราะฉะนั้น การสวดมนต์ ด้วยคาถาชินบัญชร เป็นคาถา สุดยอดของคาถา จะทำให้เรา ประสบความสำเร็จไม่มากก็น้อย ขึ้นอยู่กับว่า ท่านจะเข้าถึง ได้อย่างไร ทุกอย่างมันขึ้นอยู่ที่ตัวเรา ถ้าเริ่มคิดจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ดีที่สุด ***ทำได้บ้าง ผิดบ้าง ไม่ได้บ้าง แต่ทำอย่างสม่ำเสมอ ทำจนเกิดความชำนิชำนาญ*** วันนั้น คุณจะประสบความสำเร็จ อย่างน้อย

ทำให้คุณมี ***สติและปัญญา*** ที่เป็นอีกหนึ่งวิชาธรรมะ ที่จะช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจเราให้รู้จัก ***อดทน อดกลั้น รอคอยในสิ่งที่ เราตั้งใจเอาไว้ ให้บรรลุเป้าหมาย ที่วางไว้***

สุดท้ายนี้ผมคิดว่า บทความของผมน่าจะเป็นประโยชน์ กับใครบางคนไม่มาก ก็น้อย ขอให้ทุกคนเชื่อและมั่นใจตัวเองว่า ***ถ้าเราตั้งใจ ทุกอย่างแล้ว คนอื่นทำได้ คุณก็ทำได้เช่นกัน*** ขอเป็นกำลังใจให้ทุกๆ ท่าน ประสบความสำเร็จในชีวิต ขอกราบอนุโมทนาบุญ กับทุกๆ ท่าน ด้วยครับ!

๑ ประสบการณ์สวดมนต์

การสวดมนต์เพื่อระลึกนึกถึง พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ สวดเพื่อเจริญสมาธิ เจริญสติ เจริญปัญญา หรือเพื่อความเข้มขลังของมนต์ตามความเชื่อ หลายๆคนอาจจะมี ความลังเลสงสัยว่า ***แค่สวดมนต์จะมีอานิสงส์มากมายขนาดนั้นเชียวหรือ!?*** โดยส่วนตัว ผมได้ทำตามขั้นตอนการสวดมนต์ ตามที่หลวงตาหมอได้แนะนำเอาไว้ ผมศึกษาจากบทสวด ***อิติปิโส...***เมื่อได้อ่านคำแปลจากบทสวดมนต์ ผมเกิดความศรัทธา ในพระรัตนตรัย ซึ่งในคำแปล นั้นคือเรื่องราวของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เมื่อสวดช้าๆ ก็เกิดสมาธิ เกิดสติ จริง! เป็นเรื่องราวเกิดขึ้นกับผมจริง ผมเจอเพื่อนผมก็เพียงแค่เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับผมให้เพื่อนฟัง แล้วบอกให้ ***ลองทำเองดู*** การจะรู้อะไรก็ต้องรู้จากลงมือทำเองเท่านั้น จึงจะรู้จริง ส่วนการรู้ จากอ่าน ฟังก็มีประโยชน์ แต่เพื่อที่จะนำความรู้เหล่านี้ไปใช้เป็นแนวทาง เพื่อการปฏิบัติ

♡ ในส่วนของตัวเอง ที่ได้ลองปฏิบัติตามแล้ว และรู้คำแปลบาลีในบทสวด เวลาสวดก็จะน้อมจิตง่ายมาก เพราะไม่มีข้อสงสัยในบทที่สวด และไม่สรรหาบทสวดที่ไม่เหมาะกับตัวเอง เยอะมากไป สวดไปก็เท่านั้น (ความรู้มากมาย ความหมายเท่าเดิม)

๑ โดนเลย สวดเร็วตอนแรกจะช้าเพราะต้องอ่านทีละคำไม่คล่อง พอเป็นแล้วคล่อง สวดเร็วเลยค่ะ บางทีเร็วมาก กะให้จบจะได้ไปทำอย่างอื่นต่อ ผิดเลยเรา! พอดีเคยฟังพระเทศน์ว่าตอน พระพุทธเจ้า โปรดพระมารดาที่ดาวดึงส์ พระองค์เทศน์เร็วมาก speed คูณ ๗ หูเทวดา จับทัน ปกติเวลาสวดที่บ้านจะออกเสียงเผื่อให้เทวดา ฟังทุกวัน! ถือเป็นการขอบคุณเขาที่ ดูแลเราประมาณตอบแทนเขาบ้าง เลยสวดเร็วเลย คงต้องกลับไปแก้ไขใหม่! ถ้าบทสวดเดิมๆ จำได้มันจะไปเอง เร็วแบบไม่รู้ตัว

♡ เมื่อก่อนก็สวดมนต์เร็ว เพื่อจะได้หลายๆ บท แต่ละบทสวดหลายรอบ สวดเป็นชั่วโมง แต่ไม่นิ่ง ยิ่งคำบาลีด้วยกลัวสวดผิด ทำแบบนี้มานานมากหลายสิบปี! แต่มาวันหนึ่งมีผู้รู้มาแนะนำให้ ***สวดช้าๆ ที่ละคำ*** และเป็นแค่บทสวดสั้นๆ ใช้เวลาสวดน้อยลงมาก รวมจิตได้เร็วและเป็นสมาธิโดยอัตโนมัติ สวดจบนั่งสมาธิ ดูลมหายต่อสักสิบนาที. แล้วค่อยออกจากสมาธิ

๑ ก่อนหน้านี้สวดมนต์แต่ใจไปคิดเรื่องอื่น สมาธิก็ไม่นิ่งพอมีผู้รู้ได้แนะนำว่าลองสวดให้ช้าลง ดีขึ้น! ใจไม่ไปคิดเรื่องอื่น แล้วจิตรวมเร็วขึ้นทำให้นั่งสมาธิได้ดีขึ้น

♡ ***คนที่สวดเร็วเพราะกลัวจะผิด*** สมาธิยังไม่แข็งแรง เหมือนกับเดินจงกรม เริ่มใหม่ๆ ก็เดินเร็ว! เมื่อสมาธิพัฒนาก็จะเดินช้าลง จังหวะมากขึ้น การสวดมนต์ก็เช่นกันเมื่อสมาธิพัฒนาขึ้นก็ควรที่ จะลองสวดช้าๆ ทีละคำ! สวดชินบัญชรวันละ๔ครั้ง เช้า เที่ยง เย็น ก่อนนอน เราก็มีสมาธิวันละ ๕×๔ = ๒๐ นาทีแล้ว!

๑ สวดมนต์บทไหนจึงจะขลัง ?

วิธีการสวดมนต์ผมเปลี่ยนไป โดยค่อยๆลดบทสวดลง จากเดิมที่เคยสวดยาวๆๆแต่สวดอย่างมี”สมาธิ” ตามคำแนะนำของหลวงตา คือการสวดอย่างช้าๆแต่ครบทุกคำ เอาบทสวดมนต์บทไหนก็ได้ ที่คิดว่าตัวเอง จำได้ แม่นยำที่สุด หากสวดอย่างช้าๆแล้วไม่หลงไม่ผิดจนจบแสดงว่ามีสมาธิใน การสวดมนต์ ความลับเรื่องมนต์ คือสมาธิจิต มนต์บทไหนก็ขลัง สวนตัวผมเอง เคยใช้ บทนมัสการพระพุทธเจ้า (นะโมตัสสะ...) หรือไม่ก็บท มงกฎพระพุทธเจ้า(อิติปิโสวิเสเสอิ) แรกๆ ผิดๆ ถูกๆ แสดงว่าสมาธิ สติผมยังอ่อน ยิ่งสวดทีละคำๆ ห่างกันคำละ ๒-๓. วินาที ลองทำดูได้ ครับทุกท่าน การสวดแบบนี้เป็นการฝึกสมาธิและฝึกสติได้เป็นอย่างดีครับ

๑ การกราบ ๕ ครั้ง (ตั้ง นะโม...๓ จบ)

๑. อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธังภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

๒. สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมังนะมัสสามิ

๓. สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

๔. มาตาปิตุ คุนัง อะหังวันทามิ(ระลึกถึงคุณบิดามารดา)

๕. อาจาริยะ คุนัง อะหังวันทามิ(ระลึกถึงคุณครูบาอาจารย์ และเทพเทวดาประจำตน)

๑ *ข้าพเจ้า....ขออำนาจบารมีแห่งคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบา อาจารย์ และ เทพเทวดาทั้งหลาย ช่วยเปิดทางให้ข้าพเจ้า...ได้บำเพ็ญบุญกุศต่อจากที่เคย สะสมมาตั้งแต่อดีต*

ชาติจนถึง ปัจจุบันชาตินี้ด้วยเทอญ กรรมอันใดที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านใดๆ ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมด้วยเทอญ บุญกุศอันใด ที่ข้าพเจ้าได้เคยสั่งสมเอาไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาตินี้ ข้าพเจ้าขอน้อมรับเอาด้วยและด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้ามีนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้...

๑ *หนูไปร่วมงานศพและได้ฟังพระสวดพระอภิธรรมมาแล้วไม่เข้าใจอะไร เลย ขอความรู้จากสมาชิกช่วยบอกเล่าความเป็นมาและความหมายด้วย?*

♡ พระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ เป็นสรุปย่อของธรรมทั้งหมด ที่พระพุทธเจ้าเทศน์พุทธมารดา บนดาวดึงส์ ในโลกมนุษย์ ได้แสดงโปรดพระสารีบุตรคนเดียวเพื่อนำไปแสดงต่อศิษย์ ๕๐๐ คน ที่เคยฟัง แต่ไม่รู้เรื่อง! ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยอยุธยา นิยมสวดในงานศพ เพื่อแสดงกตัญญู สวดกัน ๓ รอบ เนื้อหาสลับซับซ้อนมาก เริ่มตั้งแต่ กุศลาธรรมา อกุศลาธรรมา อัพยากตาธรรมา เด็กๆ รวมทั้งหลวงตา ตอนเด็กเมื่อฟังแล้วก็นึกว่าผีมาแล้ว! เอาตั้งแต่กุศลา อกุศลา อัพยากตา

๑ ***ธรรมะแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม รู้ไหมกลุ่มไหนสำคัญที่สุด?***

๑ ***มนต์คืออะไร?*** สวดแล้วจะขลังตอนไหน? มนต์บทไหนขลัง ? ชาวบ้านสวดมนต์แล้วจะขลังไหม? เพราะเห็นแต่พระสวด !

♡ มนต์คือคำกล่าว! มีในทุกศาสนา! มนต์บทไหนขลัง? ก็ขลังทุกบทถ้ารู้ว่าทำไมจึงขลัง! ชาวบ้านสวดกับพระสวดก็เหมือนกัน! แต่ดูเหมือนว่าพระจะขลังกว่าเพราะพระตั้งใจสวดมากกว่า! ทำนอง จังหวะ ชวนให้สงบ ***สวดมนต์นั้นขลังเพราะ พระสติ พระสมาธิ!*** ไม่ว่าจะรู้หรือไม่ ***เมื่อสติสมาธิเกิดก็ขลังทั้งนั้นแหละ!***

การไปร่วมงานศพและเจ้าภาพได้นิมนต์พระให้สวดอภิธรรม ๓ จบบ้างก็ ๕ จบ ยิ่งหลายจบเป็นการแสดงออกถึงความมีกตัญญูหรืออย่างไร?

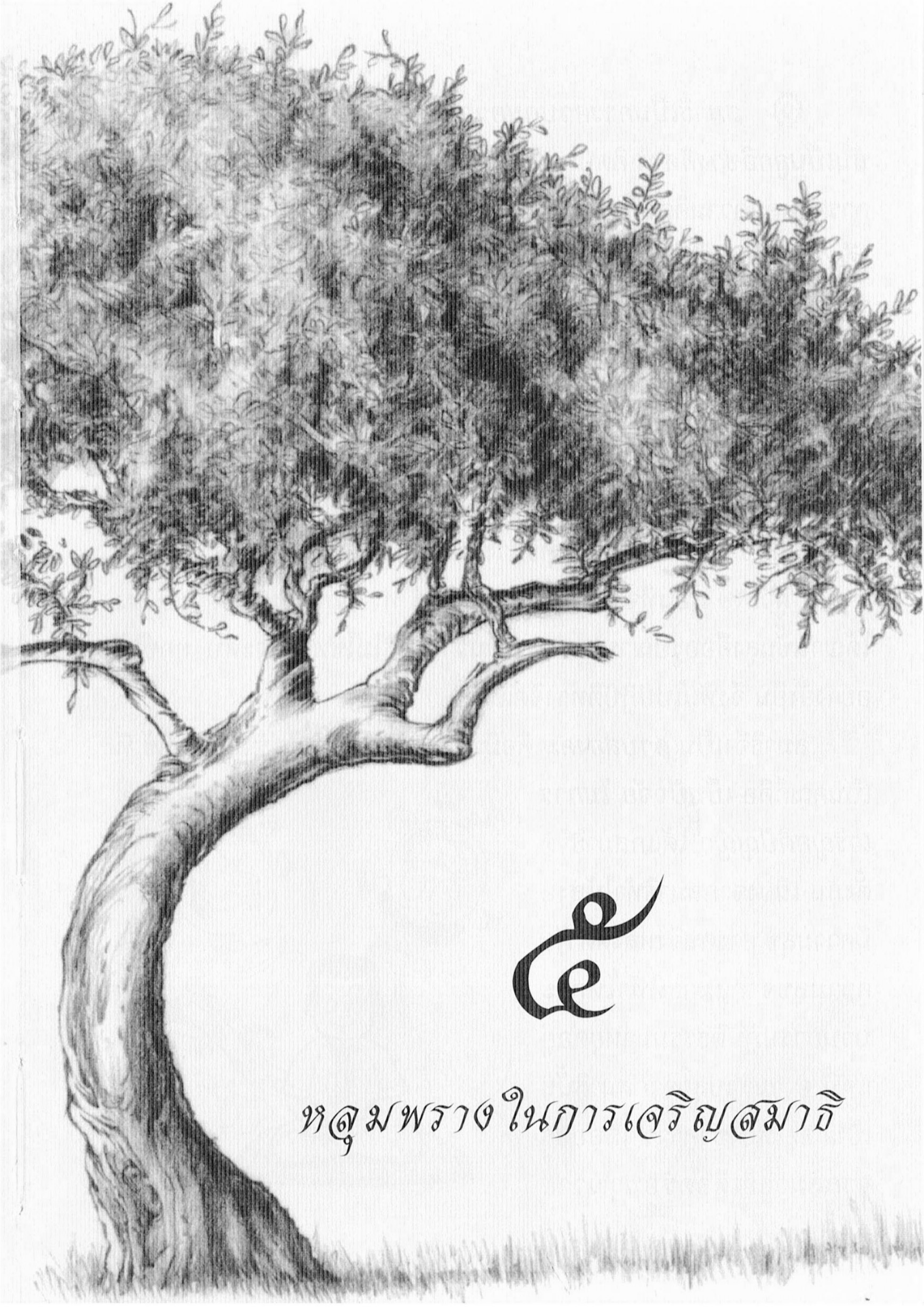
บทสวดอภิธรรมนี้สวดให้คนตายหรือสวดให้คนเป็นฟัง? ในการสวดมีจุดประสงค์อย่างไร? คนตายได้ประโยชน์อย่างไร? คนเป็นได้ประโยชน์อย่างไร?

สวดพระอภิธรรม คนสวดก็ไม่รู้เรื่อง! คนตายก็ฟังไม่ได้! คนฟังได้ก็ไม่ฟังเพราะฟังก็ไม่รู้เรื่อง! หลวงตาเองก็ยังรู้แต่เพียงบางส่วน! คิดในแง่ดีก็คือสวดตามประเพณี จะกี่จบก็ตาม ถ้าสนใจฟังก็จะได้สมาธิ!

สวดมนต์ใจท่อง แต่ไม่ได้ออกปาก มีอานิสงส์กว่า ปากท่องไม่ได้ ออกจากใจ ใจต้องอยู่กับบทสวด ไม่ใช่ ปากท่องขึ้นใจ แต่ใจไปคิดเรื่องต่าง ๆ ตั้งสติ พิจารณาอักษร หรือคำ หรือความหมาย หรือตั้งสติรู้ที่ ลมหายใจ หรือ ปากที่กำลังสวด สวดมนต์ ควรจะรู้คำแปล เพื่อจะได้ปัญญา แม้ยังแปลไม่ออก ใจควรเลื่อมใส ศรัทธา น้อมจิตใจ สวดบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ***สวดรู้คำแปล ได้ปัญญา สวดไม่รู้คำแปล ได้ศรัทธา***

การสวดมนต์เป็นการเจริญสติอย่างหนึ่ง ดังนั้นสวดด้วยจิตจึงดีกว่ากายอย่างแน่นอน! แล้วทำไมต้องสวดออกเสียง? ซึ่งเป็นทางกาย เพราะสวดด้วยจิตนั้นเผลอสติได้ง่าย จึงต้องใช้ การสวดออกเสียงเป็นตัวช่วย เหมือนกับการ***ดูกายก็เพื่อที่จะดูจิต!*** ไม่ให้เป็นเหยื่อของจิต!!

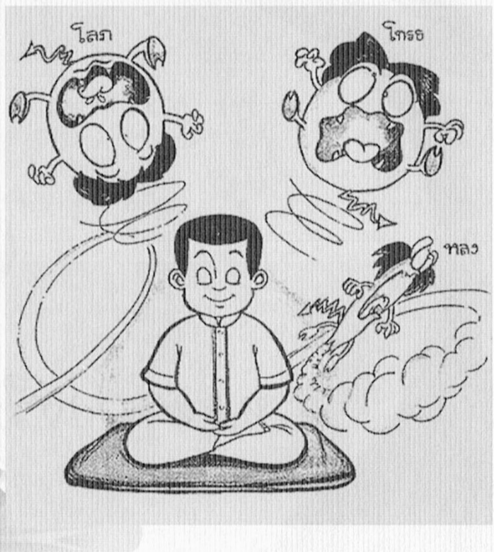

๕

หลุมพรางในการเจริญสมาธิ

๑ ***สมาธิเป็นการควบคุมความคิดเพียงชั่วคราว เพราะมนุษย์นั้นเป็นลูกอีช่างคิด*** ที่ คิดปรุงแต่งไม่หยุดไม่หย่อน ห้ามก็ไม่ฟัง กลวิธีในการควบคุมความคิดนี้มีมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาล หลักการคือ ***ให้คิดอยู่เรื่องเดียว*** จะเป็นอะไรก็ได้! คำภาวนา โอม.... หรือการเพ่งจ้องบางสิ่ง บางอย่าง รวมไปถึงการสวดมนต์ ก็เป็นการเจริญสมาธิ เมื่อคิดอยู่เพียงเรื่องเดียว จิตก็จะหยุดดิ้นรน กวัดแกว่ง สงบนิ่งอยู่กับสิ่งที่คิดนั้น สมาธิในระยะแรก เรียกว่า ***สมาธิตั้งจิตมั่น อุปจารสมาธิ*** ที่ พระพุทธองค์ตรัสว่าเป็นสมาธิที่เหมาะสมแก่การใช้งานคือ ***การเจริญสติปัญญา*** สมาธิอีกอย่าง เรียกว่า ***สมาธิแน่วแน่ อัปปนาสมาธิ*** หรือ ฌานสมาธิ ที่เกิดความสงบ ทิ้งกายทิ้งใจมีความสุข พร้อมทั้งมีอิทธิฤทธิ์ต่างๆ แถมมาด้วย ทำให้หลงตัวหลงตน ว่าเป็น ผู้วิเศษ ก่อนที่จะตรัสรู้พระพุทธองค์ ทรงศึกษาสมาธิอยู่ ๖ปี จนได้ฌานขั้นสูงคืออรูปฌาน แต่ทรงเห็นว่าสมาธิไม่ใช่ทางที่จะดับ ทุกข์ได้อย่างยั่งยืน จึงหันไปปฏิบัติทางจิตแทน!

สมาธิจึงเป็น ***ดาบสองคม*** คือมีทั้งคุณและโทษถ้าไม่รู้จักนำไปใช้ ที่เป็นคุณก็คือ ***เป็นปัจจัย ในการเจริญสติปัญญา*** ได้แก่สมาธิจิตตั้งมั่น เนื่องจากสมาธิทำให้สงบมีความสุข บางคนจึงหลงติด กับความสุขจากสมาธิที่ทำให้กระบวนการปฏิบัติธรรมมาหยุดอยู่แค่นี้ ความสงบสุขจากสมาธินั้นเป็น อยู่เพียงชั่วคราว เมื่อออกจากสมาธิก็เดือดร้อนวุ่นวาย

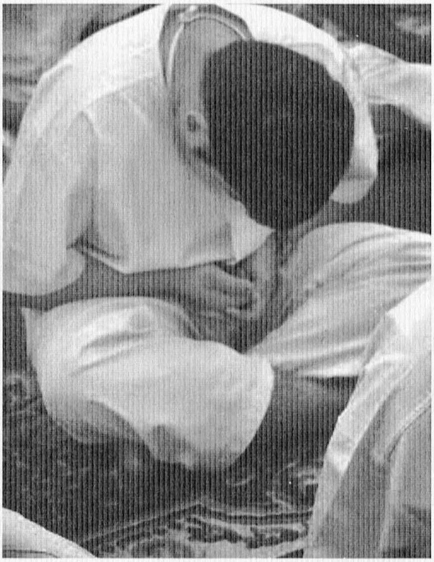

เช่นเดิม เหมือนกับ ***หินทับหญ้า*** ส่วนสมาธิแน่วแน่ หรืออัปปนาสมาธิ ฌานสมาธินั้น นอกจากความสงบสุขแล้วยังเกิดความสามารถพิเศษถ้าไม่เข้าใจก็จะ ทำให้คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ หลงตัวหลงตนอันเป็นอุปสรรค หรือหลุมพรางของการปฏิบัติธรรม!

๑ การฝึกสมาธิ!!เมื่อถึงจุดหนึ่งเหมือนเรามาถึงทางสามแยก ไม่รู้จะเลือกเดินไปทางไหน? หากเลือกผิดทางแล้วเป็นการยากมากที่จะรู้ตัวจะหลงทางออกไปไกลห่างจุดหมายเรื่อยๆ การตัดสินใจเลือกทางที่จะเดินอย่างแน่วแน่มั่นคงเท่านั้น เหมือนดั่งเช่นการวางเข็มทิศ แล้วมุ่งหน้าสู่จุดหมาย ไม่เปลี่ยน!!! เราจะรู้ตัวได้อย่างไรว่าเส้นทางที่เลือกคือทางที่ถูก ?

การจะพัฒนาจิตโดยการนั่งสมาธิ ควรต้องเรียนรู้พระธรรมด้วย พระธรรมที่สามารถศึกษา ได้ตลอดและสะดวก ในการศึกษาคือขันธ์ ๕ ครูบาอาจารย์ได้กล่าวไว้ว่า ***รู้ขันธ์ห้ารู้ โลก เพราะโลกหมุนไปเพราะขันธ์ห้า*** หนทางเดียวที่จะเข้าถึงการรู้แจ้งแห่งขันธ์ห้า คือมรรคแปด จะเดินไปไกลมากมายขนาดไหนก็ต้องผ่านมรรคแปด มรรคแปดย่อแล้วเหลือเพียง ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ขันธ์๕ ย่อลงไปอีกเหลือเพียง รูปกับนาม ต้องเข้าใจว่าอะไรคือรูป อะไรคือนาม? และการเปลี่ยนรูปให้เป็นนาม เปลี่ยนนามให้เป็น รูป

๑ ทุกคนที่เคยปฏิบัติผ่านการ ***หลังงอคอหัก*** มาแล้วทั้งนั้น แต่จำนวนไม่น้อย หลงภูมิใจ ที่นั่งสมาธิได้นาน! ซึ่งตกหลุมพรางไปแล้ว หลวงพ่อทูล เรียกว่า สมาธิหัวตอ ถ้ารู้ว่าตกหลุม ก็หาทางออกจากหลุมแต่ละคนไม่เหมือนกัน ที่ง่ายก็อย่าไปนั่ง! เปลี่ยน การเจริญสมาธิโดยการสวดมนต์เมื่อมั่นคงในระดับหนึ่งจึงค่อยมานั่ง!

ⓠ เคยเจอคำถามแบบนี้บ่อยๆ ค่ะ คำตอบที่เห็นพระตอบกันมาคือ ***ตกภวังค์*** จำเขามาตอบไม่ทราบเหมือนกัน แปลว่าอะไร?

♡ ตกภวังค์แปลว่า***หลับ!*** ลืมตัวลืมกายลืมใจ! ลืมทุกอย่างแม้คำภาวนา ! ดังนั้นคำภาวนาหาย ต้องดูให้ดีว่าหลับหรือยังรู้ตัว! ในสมัยก่อนนั้นครูบาอาจารย์มักสอนว่า คนไม่มีศีลไปฝึก สมาธิ ก็กลายเป็นมิจฉาสมาธิ คนไม่มีสัมมาสมาธิไปฝึกวิปัสสนา ก็กลายเป็นวิปัสสนึก ในปัจจุบันผู้คนใจร้อน อยากเรียนลัด กวดวิชา เริ่มก็สมาธิ วิปัสสนา มันก็เป็นเรื่องในปัจจุบันนี้!เพราะความใจร้อน! อยากรู้! อยากเห็น! ซึ่งเป็นกิเลสทั้งนั้น! มีผู้รู้บางท่านกล่าวว่า ***"เมื่อไรก็เมื่อนั้น"***

ⓠ เคยเห็นคนที่ สวดมนต์นั่งสมาธิ เป็นประจำๆ แล้ว ปัจจุบันไม่เห็นเขาสวดมนต์นั่ง สมาธิเวลาถามอะไรก็ตอบแต่ว่า มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาๆ แล้วยังบอกว่า ในโลก นี้ไม่มีอะไรสวยงามแล้ว แบบนี้แสดงว่าคนๆ นี้ เขาเลิกล้มความตั้งใจ ในการสวดมนต์ นั่งสมาธิแล้วใช่ไหม?

♡ เป็นไปได้ ๒ กรณีคือกำลังหลงทางในการปฏิบัติ หรือปฏิบัติก้าวหน้าจน ไม่ต้องการตัวช่วย โดยการสวดมนต์ นั่งสมาธิ !

ⓠ ***สมาธิสองระดับ เป็นยังไงคับ ?***

♡ ระดับต้น สมาธิตั้งจิตมั่น คือ อุปจารสมาธิ เป็นสมาธิที่เหมาะแก่การใช้งาน เพื่อเจริญสติ อีกระดับคือ สมาธิแน่วแน่ คือ ฌานสมาธิ ลืม

กายลืมใจ ไม่เหมาะแก่การเจริญสติ ปัญญา ถ้าหากว่าสวดมนต์อย่างช้าๆ ทีละคำ แล้วยังผิดเพี้ยนอยู่ แสดงว่าสมาธิของเรายังไม่ตั้งมั่นคะ ถ้าจะจำง่ายๆ สมาธิตั้งจิตมั่นคืออยู่กับคำภาวนา ไม่ส่งออกนอก เมื่อคำภาวนาหรือสวดมนต์หาย จิตก็อยูกับกายและใจ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่สมาธิที่ลืมกายลืมใจ การนั่งสมาธิ หลายๆคนบอกว่า ***"ห้ามทำคนเดียว เดี๋ยวหลุดไป ไม่มีใครคอยควบคุมวาระจิต"*** ขอยืนยันว่าไม่เป็นความจริง เพราะจิตใคร จิตมัน ควบคุมกันไม่ได้ มันเป็นเพียง กำลังใจเท่านั้น มีคนที่ เราไว้วางใจอยู่ใกล้ๆแล้วอุ่นใจ ***สติๆๆ "คือผู้ช่วยเหลือจิตตัวจริง"*** เข้าออกรู้ตัวโดยตลอด การออกจากสมาธิหากขั้นทั่วๆไปหรือ ขั้นสูงวิธีที่ผมใช้อยู่คือ เมื่อรู้ตัวตื่นจากสมาธิ หากเผลอเข้าภวังค์ คือการเรียกสติด้วยการน้อบน้อมต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วค่อยๆคลายสมาธิ ทำแบบนี้จนเคยชินไม่ต้องกลัวหลุด เมื่อนั่งสมาธิจนถึงขั้นจิตตั้งมั่น แล้วกำลังเข้าถึงขั้นจิตแน่วแน่ จุดนี้ต้องมีสติ เพราะเป็นการเข้าสู่จุดเสี่ยงเหมือน การ เดินทางมาถึงทางแยกแล้วนะ ซ้ายเป็นฌาน ขวาเป็นญาณ เป็นจุดที่จะทำให้จิตหลงได้ง่ายเพราะถึงขั้นนี้ เหมือนจิตจะได้รับพลังพิเศษ อาจสามารถหยั่งรู้ได้ หรืออาจมโนมนึกอะไรๆ และ สิ่งที่ว่ามา อาจเกิดขึ้นจริง หลงผิดคิดว่าตนเองรู้! ตนเองเก่ง! เป็นหลุมพราง จิตหลอกจิต

๑ ***สมาธิ มีทั้งคุณและโทษ อย่างไร?***

♡ สัมมาสมาธิก็เป็นประโยชน์ มิจฉาสมาธิ ก็เป็นโทษ! โจรก็ยังมีสมาธิแต่เป็นมิจฉาสมาธิ! มรรค๘ ก็มีสัมมาสมาธิ!

๑ เจริญสมาธิอย่างไรให้เป็นสัมมาสมาธิ? "สมาธิ" ระดับไหน? จึงจะทิ้งกายทิ้งใจได้ สมาธิฝึกได้ง่าย? มีวิธีฝึกอย่างไรจึงจะง่าย ?

♡ สมาธิที่ทิ้งกายทิ้งใจถ้าไม่นับหลับก็ตั้งแต่ สมาธิแน่วแน่ อัปปนาสมาธิหรือฌานสมาธิ สมาธิที่ว่าง่ายนั้นเมื่อเทียบกับการพัฒนาสติ!

๑ การนั่งสมาธิแล้ว ***คำภาวนาหาย ลมหายใจหาย*** ทำอย่างไรต่อ?

♡ คำภาวนาตัวช่วยหายก่อน ตามด้วยลมหายใจที่จริงแล้ว ไม่หายเพียงแต่มันเบามาก จนไม่รู้สึก! กายหายไปจิตก็แสดง ไม่ต้องกลับไปหากาย! ดูมัน ดูมัน ก็คือการดูจิต นั่นเอง ไม่ต้องมโน! มันจะเป็นเรื่องขึ้นมา!

๑ นั่งสมาธิแล้วเกิด ***นิมิต*** เห็น ***อดีต*** เห็น ***อนาคต*** แล้วสิ่งที่เห็นเกิดขึ้นจริง เหตุการณ์แบบนี้เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี ?

♡ ถ้ารู้ว่าเป็นอาการของจิต ที่มาหลอกจิต ก็กำหนดรู้ อย่ามโนว่าดีหรือไม่ดี! กำหนดรู้มีสติมันก็จะหายไป! ก็คงรู้นะว่าดีหรือไม่?

๑ จากการตามดูลมหายใจไปเรื่อยๆ ดูลมเข้าออกตอนนี้ไม่ตามดูลมหายใจแต่เปลี่ยนไป รู้ลมหายใจเข้าออกแทนครับ แบบนี้เบื่องต้นถูกต้องรึเปล่าครับ?

♡ ถูกต้องตามที่ผู้รู้แนะนำไว้เลย! ระยะเริ่มต้น ตามดูลมเข้าลมออก เมื่อชำนาญก็จะหยุดตามลมแต่รู้ลมคือ วางจิตไว้ที่จุดเดียวให้ลมผ่านเข้าออก ทำต่อไปถูกทางแล้ว ขออนุโมทนาด้วย!

๑ นั่ง ***สมาธิแบบหลวงปู่ดู่*** ทำอย่างไรเจ้าค่ะ ?

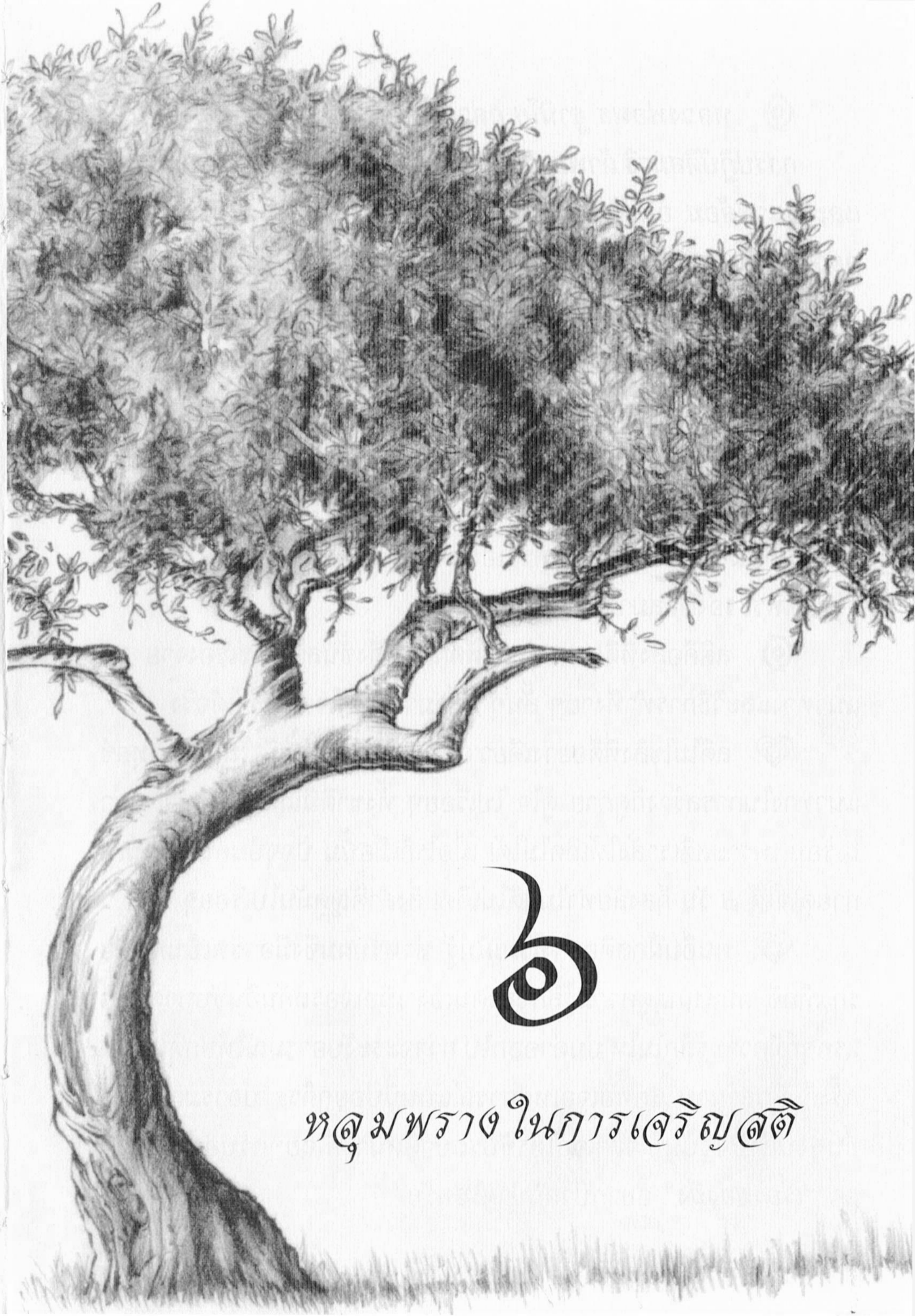
♡ กราบพระให้เป็น - พระปัญญาธิคุณ- พระบริสุทธิคุณ - พระมหากรุณาธิคุณ

๑) ตั้งนะโม ๓ จบ ๒) สมาทานศิลห้า ไหว้พระ ๖ ครั้ง ๓) หลวงปู่ทวด

๔) สวดพระคาถาชินบัญชร ๕) หลวงปูดู่ ๖) สวดอนุโมทนาบุญ

๗) สวดขอคุณพระมาไว้ที่จิต ๘) นั่งสมาธิภาวนา

๙) หลังจากออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตา

๖

หลุมพรางในการเจริญสติ

๑ *หลวงพ่อพุธ ฐานิโย กล่าวว่า :*

การปฏิบัติสมาธิ ถ้าพยายามทำให้มีความสัมพันธ์กับ สถานการณ์และสิ่งแวดล้อม อันเป็น ชีวิตประจำวันได้ จะดีที่สุด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็น สภาวธรรม เป็นเครื่องรู้ ของจิต เป็นเครื่องระลึกของสติ! การปฏิบัติกับสิ่งเหล่านี้ เราทำสติให้รู้อย่างเดียว ไม่มีพิธีรีตองอะไร!

♡ *การมีสติในชีวิตประจำวัน นั้นดีที่สุด !?*

๑ ตามประสบการณ์ที่ปฏิบัติ มั่นใจว่ามีสติ แต่มีปัญหาเรื่องสมาธิที่ยังไม่เกิดเพราะจิตว่อนไปคิดโน่นนี่นั่น คงต้องใช้ความเพียรต่อไป

♡ สติกับสมาธิเกิดพร้อมกัน ขาดสมาธิทำให้เผลอสติ ***สติเป็นพระเอก สมาธิเป็นพระรอง*** พระเอกเขาเล่นตัวหน่อยเกิดขึ้นยาก คนจึงรู้จักแต่พระรองคือสมาธิ!

๑ สติคือสิ่งที่ดีคะ แต่การพัฒนาให้ถึงขั้นสติไม่ใช่เรื่องง่าย ขอแนวทางและวิธีการทำที่ง่ายๆ สั้นๆ ที่สามารถเข้าใจและทำได้จริง

♡ สติไม่ใช่สิ่งที่ดีอย่างเดียว แต่เป็นสิ่งที่จะต้องมี! ในการดับทุกข์ แนวทางในการสร้างก็ดูกาย ดูใจ ไปเรื่อยๆ ทั้งชาตินี้และชาติหน้า! อย่าใจร้อน เพราะสติเราสั่งให้เกิดไม่ได้! เมื่อไรก็เมื่อนั้น ปัจจุบันคนใจร้อน ดูกายดูใจได้ ๗ วัน ก็สงสัยทำไมสติไม่เกิด! สิ่งสำคัญดูมันไปเรื่อยๆ

♡ คนอื่นฝึกสติอย่างไรผมไม่รู้ สำหรับผมซึ่งมีอาชีพเป็นคนขับรถแท็กซี่ ผมสังเกตุดูความรู้สึกของตนเอง เมื่อเจอรถคันอื่นขับปาดหน้าแรกๆก็มีความรู้สึกโมโห บ่นด่าออกไป กว่าจะระงับอารมณ์ให้ปกติได้บางครั้งก็ใช้เวลานาน แต่พอเจอเหตุการณ์แบบนี้บ่อยๆก็ระงับอารมณ์ได้เร็วขึ้นๆจนถึงปัจจุบันนี้เวลาเจอใครขับรถปาดหน้า ก็เฉยๆครับอย่างมากก็แค่ ***"เรื่องของมึง"*** อยากปาดก็ปาดไปครับ

๑ เคยปรึกษาลุงไก่เวลาจิตตกแยะๆ หาทางออกไม่ได้ทำไงดี ชักไม่ไหวดูจิตก็แล้วยิ่งจมลงไป สติก็ ยังอ่อน ระทวย ไม่ตั้งมั่น ยังฝึกไม่ได้ดี เคยเห็นลุงไก่แนะนำ โยมคนหนึ่งตอนไปหาหลวงตาครั้งแรก ลุงไก่ก็นำวิธีนั้นมาสอน ให้จั้มขอพลังงานดีดีจากอริยสงฆ์ หรือ พระพุทธก็ได้ ดึงเราขึ้นมาก่อน จากที่เราจมลงไป ฟื้นขึ้นมาก่อน ก็ได้ผลดี พออ่านข้อมูลไปเรื่อยๆ พบว่าพวก life coach ก็ใช้ วิธีนี้เหมือนกัน แต่พูดในรูปของพลังจักรวาล

ปรึกษาลุงไก่ disscuss กับลุงไก่ว่า เอ มันเป็นวิธีเดียวกันเลยนะ แต่เขาพูดในรูปพลังจักรวาล ลุงไก่ขยาย ปุจฉาให้จึงเข้าใจ ท่านบอกทุกอย่างเป็นวิทย์หมดเป็นคลื่นพลังงานหมด ขึ้นกับเราไปขอเชื่อม มีทั้งดีและไม่ดี ดังนั้นเราต้องการดีเราต้องจั้มกับคนที่เรามั่นใจว่าดี บริสุทธิ์ เราจึงต้องเชื่อมกับพระพุทธ พระสงฆ์ เพราะถ้าหากสะเปะสะปะ ไม่บอกแหล่งที่ต้องการเชื่อมเกิดไปเชื่อมกับพระยามาร หรือ พลังงานลบ แย่เลยจะกลายเป็นสาวกไป พอมาอ่านเรื่องคุณนัทเจอเทวดา เจอสิ่งอื่นก็น่าจะเป็น แหล่งพลังงาน สะเปะสะปะ ก็น่ากลัวเหมือนกัน นะค่ะ

๑ ***แล้วเราจะรู้อารมณ์เพื่อพัฒนาสติต่อไปอย่างไรหรือเจ้าค่ะ?***

♡ ***การที่จะรู้อารมณ์ก็โดยการดูจิต ไม่ใช่ดูกาย*** ดูจิตก็เพื่อเห็นความคิด! มันคิดอย่างไรก็ จดจำสภาวธรรมไว้! ไม่ต้องพิจารณา! สักแต่ว่าดู! เราก็จะเห็นความคิดที่มีกิเลส โลภะ โทสะ โมหะ จำเอาไว้! อีกหน่อยพอมันโผล่มาก็จะรู้เท่าทัน! นี่แหละคือสติ!

๑ ***ไม่หลงลืมสติ*** สติทางโลก กับ สติทางธรรม เหมือนกันมั๊ยครับ?

♡ สติทางโลกกับทางธรรมเหมือนกัน แตกต่างกันเพียงความเข้มข้น. มนุษย์ทุกคนต้องมีสติเป็นพื้นฐาน เพื่ออยู่รอดในโลกนี้ ทางธรรมเป็นสติระดับสูงที่เรียกว่า ***มหาสติ*** ที่มนุษย์จะต้องสร้าง ต้องพัฒนาให้มีขึ้น

๑ *"สติ"*ของแต่ละคนแตกต่างกัน ขอทราบวิธีการสร้างสติสำหรับแม่บ้านที่ไม่ค่อยได้ออกไปวัด หรือสถานที่ไหนๆ ส่วนมากอยู่บ้านด้วย?

♡ การสร้างสติไม่จำเป็นต้องไปที่วัด ทุกคนทำได้เหมือนกันหมด ที่แตกต่างก็คือวิธีการผูกจิตไว้กับกาย และ ใจ ว่าจะใช้วิธีใด ทุกคนจะชอบแตกต่างกัน จะต้องค้นหาด้วยตนเอง!

๑ นั่งเฉยๆๆ นั่งแบบไม่คิดอะไรเลย นั่งลืมตา นั่งแบบโง่ๆๆ แบบนี้ มีประโยชน์ หรือไม่มีประโยชน์?

♡ นั่งเฉยๆโดยไม่คิดอะไรเลยนั้นมีประโยชน์เพราะจิตมนุษย์จะไม่เฉย! การเฉยมี๒ แบบคือ***เฉยโง่*** เฉยเพราะไม่รู้อะไร! ก็ดีอยู่ที่ไม่ไปทำร้ายใคร เฉยอีกอย่างคือ***เฉยรู้*** คือรู้ทุกอย่างแต่เฉยเรียกว่าเฉยอย่างมีสติ อันนี้เป็นสุดยอด! โยมละที่เฉยนั้นเฉยแบบไหน?

๑ การตรวจสอบตัวเอง ว่าเป็นผู้มีสติรู้ตัวตลอดนั้น มีวิธีการสังเกตุอย่างไร!? ว่าเป็นผู้รู้จริงหรือกำลังเป็นผู้หลงรู้

♡ ขอแชร์จากสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เวลาที่เราทำงานแล้วเกิดปัญหาถ้าเรามีสติในการแก้ปัญหา ปัญหาที่เกิดขึ้นมันจะจบ แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญหาเราจะแก้ไม่จบ จะมีผลตามมาอีก

♡ หากทำอะไรๆก็รู้ตัวโดยตลอด เช่นรู้ทันความคิด การพูด การกระทำอื่นๆ ไม่เพ้อฝันไปกับจินตนาการ เช่นนี้คงจะเป็นผู้มีสติ หากยังคงเป็นผู้ย้ำคิดย้ำทำ จมกับอดีตหรือเพ้อฝันกับอนาคต ที่ยังไม่ถึง หลงๆ ลืมๆ ยึดกับ สิ่งที่เคยเป็น ไม่ยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็จะกลายเป็นผู้ ***"หลงยุคหลงรู้"*** เพราะความเข้าใจว่าตนคือผู้รู้ตลอด

๑ *พระเครื่องหรือจะสู้พระสติ! การแขวนพระแขวนเทพและเครื่องรางของขลัง* ผมเกิดวันศุกร์จะแขวนพระองค์ไหนดี!!? ปางไหนดี!!? ต้องสวดด้วยมนต์บทไหน!!? คำถาม มากมายเหล่านี้ผมเคยค้นหาคำตอบมานานแล้ว

พระเครื่อง คืออะไร!!?พระสมเด็จกับพระเกจิอาจารย์ ต่างกันอย่างไร!!?จะแขวนแบบไหนดี!! เพราะการแขวนพระ ***คนส่วนมากแขวนเพราะความอยากและความเชื่อมากกว่าการแขวนพระเพราะความรู้*** ***แขวนพระสมเด็จ*** เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งแทนพระพุทธเจ้า เป็นมงคลสูงสุด หากกราบไหว้ดีๆท่านก็จะเมตตา ให้ความคุ้มครองให้แคล้วคลาดปลอดภัยจากภัยยันตราย ใดๆ ทั้งปวง บางรุ่นแขวนแล้วไม่ต้องกลัวตายโหง เพราะรุ่นนี้ดี อยู่ยงคงกระพัน บางรุ่นมีแล้วรวย ยิ่งพระสมเด็จเก่าๆ หายากๆราคาแพงๆยิ่งดี ต้องดูด้วยว่าวัดไหนสร้าง!! เกจิอาจารย์ใดเป็นผู้ปลุกเสก!!? พระสมเด็จรุ่นไหน?พิมพ์อะไร!? เนื้ออะไร!!? ***แขวนพระเกจิอาจารย์*** เพราะศรัทธาในตัวเกจิอาจารย์ องค์นี้/วัดนี้ ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนักสามารถบอกหวยได้แม่นยำมาแล้วหลายๆงวด เป็นหมอดูที่แม่นมากๆ มีอิทธิฤทธิ์ วัตถุมงคลที่ท่านสร้างขลังยิ่งนัก มีดแทงไม่เข้าปืนยิงไม่ออก ใครเห็นใครหลงรัก ทำมาค้าขึ้นรวยๆ!

แขวนองค์เทพ เพราะเชื่อว่าเทพนั้นๆ สามารถบันดาลโชคลาภการงานการเงินความรัก และปกป้องคุ้มครองตนให้รอดพ้นจากอันตรายต่างๆได้

แขวนชิ้นส่วนของสัตว์ เพราะเชื่อว่าสามารถแก้อาถรรพ์ ต่างๆ ได้ มีพลังวิเศษที่จะบันดาลโชคได้ เช่น *เขี้ยวหมูตัน เขี้ยวเสือ หน้าผากเสือ งาช้าง ขนหางช้าง*

แขวนสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่นเหล็กไหล หินสี ไม้แก่น เพราะเชื่อว่ามีพลังในการบันดาลให้เกิดผลดีผลร้ายได้ เพราะยังหาคำตอบที่ชัดเจนที่มีเหตุและผลมาประกอบให้เชื่อถือได้ยังไม่มี ผมจึงไม่แขวนพระสักองค์เลยมานานมากเพราะถามใครก็มีคำตอบให้มากมาย จนสุดท้ายได้คุยกับหลวงตาหมอ ว่า เราชาวพุทธ ***แขวนพระเพราะอะไร พระที่แขวนมีดีอย่างไร ให้คุณให้โทษด้านไหน*** เราจึงเชื่อมั่นในพระที่แขวนคออยู่ ณ เวลานี้ สำหรับผม

แขวนพระสมเด็จ เพื่อจะได้รำลึกนึกถึงพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า

แขวนพระเกจิอาจารย์ เพื่อระลึกนึกถึงคำสั่งสอนของท่าน

แขวนเทพ เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจว่า เทพเป็นใคร!!? มีประวัติความเป็นมาอย่างไร!!? มีความดีด้านไหนจึงได้มาเป็นเทพ แล้วเทพเทวดาก็สามารถตกสวรรค์ได้นะ!!? เทพบางองค์ซ่อนธรรมะอะไรไว้บ้างที่เหมาะสมคู่ควรแก่การเคารพบูชา

แขวนชิ้นส่วนของสัตว์ เพื่อระลึกนึกถึงบุญคุณของสัตว์ เช่นช้างเคยช่วยเหลือคนหลายๆ ด้านมาแล้วมากมาย หรือการต่อสู้ดิ้นรนเอาตัวรอด หากคิดว่าเราลำบากแล้ว สัตว์มีความลำบากกว่าเราเยอะ คงไม่มีใครอยากไปเกิดเป็นสัตว์หรอกนะ

แขวนสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจว่า สรรพสิ่งในโลกนี้มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ ไม่มีสิ่งใดมั่นคงถาวรทั้งสิ่งที่เห็นและสัมผัสได้และสัมผัสไม่ได้

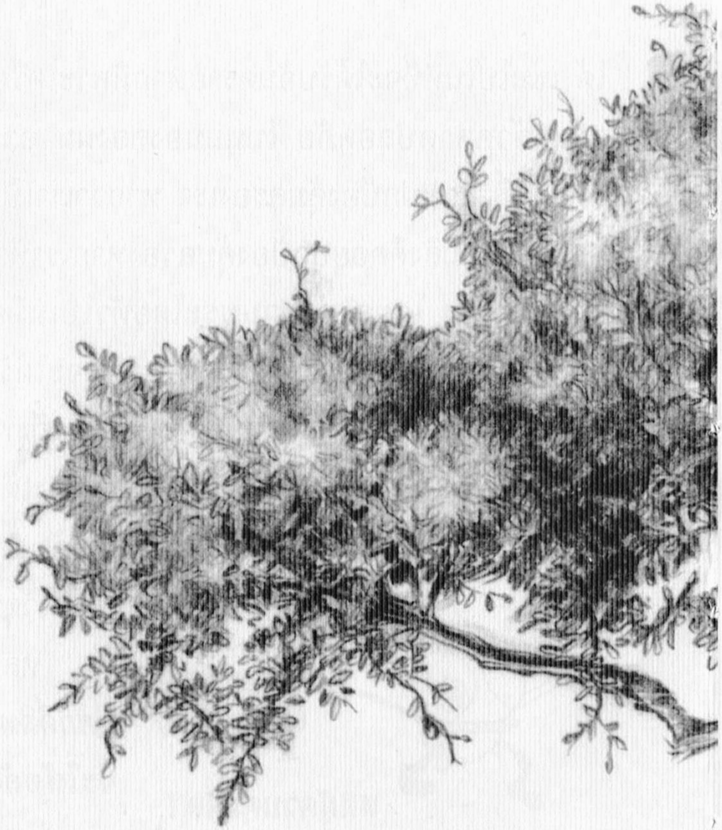
สำหรับผมแล้วจะแขวนอะไรก็เป็นเพียงที่ยึดเหนี่ยวจิตใจให้รำลึก นึกถึงคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บิดามารดาครูอุปัชฌาย์อาจารย์และเทพเทวดาทั้งหลาย แต่หลายๆครั้ง ก็ต้องยอมรับว่าพระเครื่องที่แขวนคอมีพลังอำนาจที่ไม่สามารถ หาเครื่องมือมาตรวจวัดพลัง

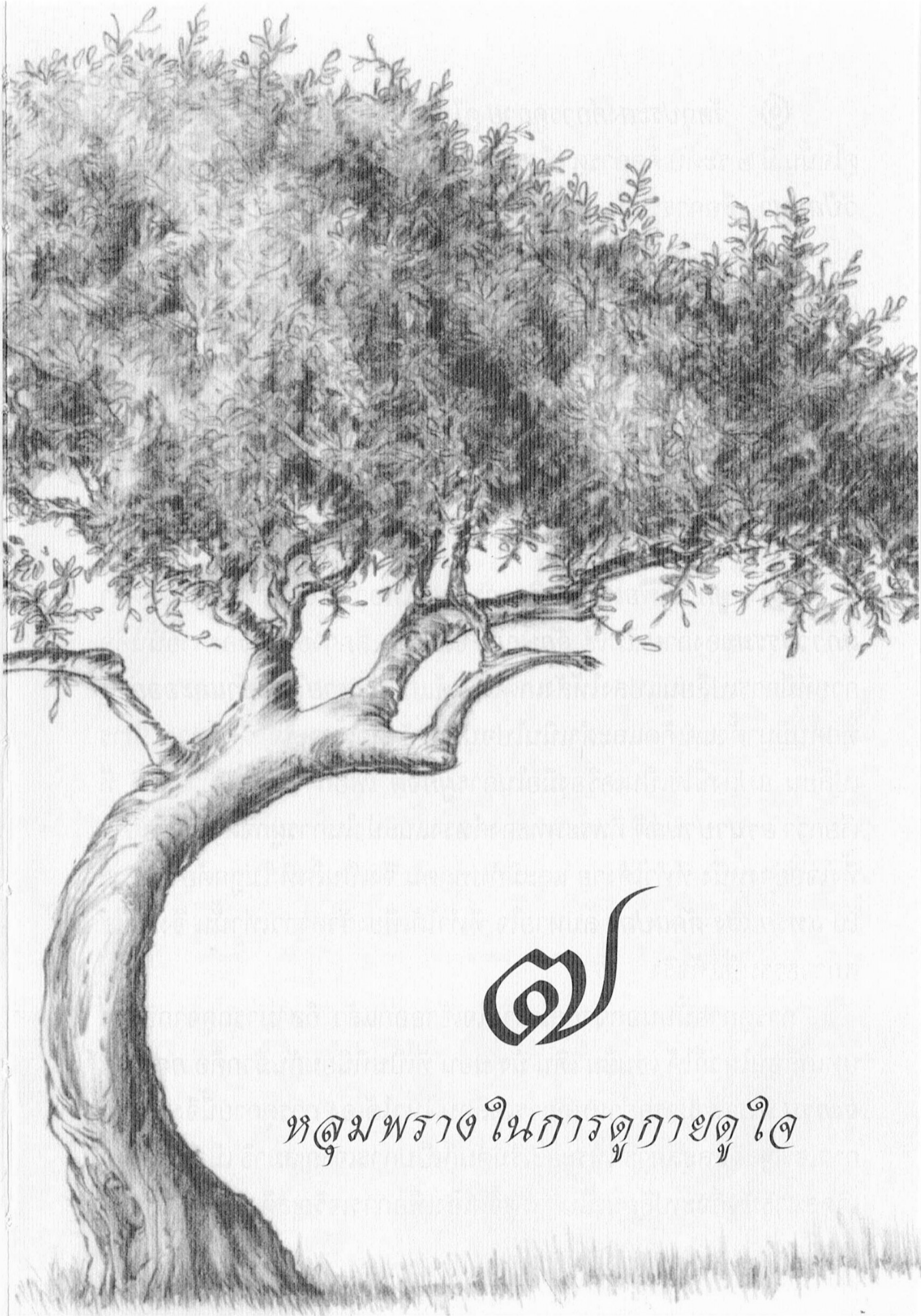
ได้ เช่นไปในที่ที่จะได้รับอันตรายหากมีพระเครื่องแขวนคอติดอยู่ ก็อาจจะแคล้วคลาดปลอดภัย ในมุมมองของผม อาจจะเป็นเพราะว่า มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คอยปกป้องคุ้มครองเรา หากว่าเราเป็นผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดีก็จะมีสิ่งดีคอยปกป้องคุ้มครองหากเราทำชั่วสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายก็ไม่คุ้มครอง โดยสรุปแขวนพระโดยทั่วไปเหมือนที่ผมแขวนให้ลูกชายเพื่อเป็นเสมือนหลักประกันว่าลูกชายผมจะได้รับความคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่สำหรับผม แขวนพระเพราะนึกถึงพระธรรมคำสอน เป็นสิ่งเครื่องเตือนสติแต่บางครั้งก็พบเจอกับปาฏิหาริย์ ที่ไม่สามารถมีเครื่องวัดพลังได้

สติผู้ควบคุมจิต !

หลวงตาบอกกับผมว่า ***พระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดคือ พระสติ อยากจะให้ขลังต้องทำเอง*** เมื่อสติจะหลุดก็จะมีพระเครื่องที่แขวนคอเป็นเครื่องเตือนพระสติให้ตื่น!! ***แล้วท่านละแขวนพระด้วยเหตุผลอะไร!!?***

๗

หลุมพรางในการดูกายดูใจ

๑ ***วัตถุประสงค์การดูกาย ดูใจ*** : วัตถุประสงค์ของการดูกายและดูใจนั้น มี ๒ ระดับ คือการดู เพื่อ ***สร้างสมาธิ สติ*** และการดูเพื่อ ***พิจารณาวิปัสสนา*** เพื่อการรู้แจ้งเห็นแจ้ง คือการรู้เห็น ***พระไตรลักษณ์*** เช่นเวลาอุปสมบท พระอุปัชฌาย์จะให้กรรมฐานเพื่อการพิจารณา ได้แก่ ***ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง*** หรือ ***เกษา โลมา นขา ทันตา ตโจ ที่***ไม่ใช่การเจริญสติ ดังนั้นในการ ดูกายดูใจนั้น จะต้องทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ว่ากำลังปฏิบัติเพื่ออะไร? บางท่านเมื่อเริ่ม เจริญสติโดยการดูกายก็ต้อง ***กำหนดรู้ หรือ สักแต่ว่ารู้*** แต่เมื่อรู้เข้าก็ไม่หยุดเพียงแค่นั้น (สมาธิอ่อน) ก็หลงเข้าไปพิจารณา ก็ตกหลุมพรางเพราะข้ามขั้น กลายเป็น ***วิปัสสนึก*** ส่วนสติ ก็ไม่ได้รับการพัฒนา! การรู้และตั้งวัตถุประสงค์ให้แน่นอนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

๑ ***ดูกายเพื่อเจริญสติ*** : การดูกายเพื่อการเจริญสตินั้น เพื่อจดจำ ***สภาวธรรม***ของกาย ไม่ใช่ ***ลักษณะ*** ของกาย สภาวธรรมของกายนั้นคือกายที่มีการเปลี่ยนแปลงให้สังเกตุได้ ได้แก่ ***ลมหายใจ เข้าและออก*** ที่ทุกคนมีมาตั้งแต่เกิดและดำเนินไปจนกระทั่งหยุดหายใจ ก็คือตาย! การเปลี่ยน แปลงนี้ใช้เป็นเครื่องมือในการ***ผูกจิต*** เพื่อการเจริญสมาธิ สติ ที่เรียกว่า ***อานาปานสติ*** ที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำในการผูกจิตไม่ให้ทิ้งกายทิ้งใจอย่างหนึ่ง ที่ทำได้ง่าย และมีกันทุกคน จึงเป็นสิ่งที่ ไม่ถูกต้องในการไป ***แทรกแซง ดัดแปลง*** ลมหายใจ ที่ทำได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น จึง ไม่ใช่สภาวธรรมที่แท้จริง

การดูกายนั้นนอกจากลมหายใจเข้าออกแล้ว ก็สามารถดูจากอิริยาบทเคลื่อนไหวก็ได้ เช่นยืน เดิน นั่ง นอน ที่เป็นที่นิยมกันมากคือ ***การเดินจงกรม*** ที่เราสามารถกำหนดการเคลื่อน ไหวได้เอง การดูกายนี้จึงเป็นทั้งการเจริญสติและสมาธิ ในระยะเริ่มต้นก็เป็นการเจริญสมาธิ เมื่อดูกายจนเกิดสมาธิมันก็จะเปลี่ยนเป็นการดูจิตเองเพื่อการเจริญสติ

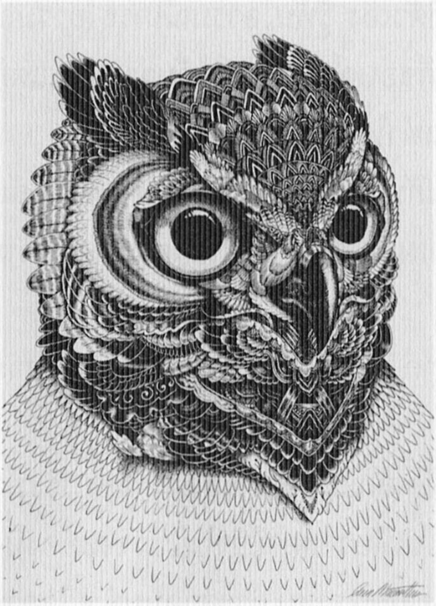

๑ ***การดูกาย*** เคยเข้าใจผิดมานานมากแล้วว่า คือการสำรวจรูปร่างกายตั้งแต่หัวจรด ปลายเท้าพร้อม กับพิจารณา ***มโนมนึก*** ถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปร่างกาย หรือที่เขาเรียกกันว่า ***ปลงอสุภะ*** การฝึกแบบนั้นยิ่งเป็นการมโนมนึก ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้น? ก็เพราะตาดูเห็น อย่างไรมันควรจะเห็นตามสภาพที่เป็นจริง แต่เราไปจินตนาการเองว่า หนังที่มันตึงแล้วมัน ก็หย่อนยาน เหี่ยว เน่า ในความเป็นจริงที่เห็นมันก็แค่หนังในสภาพเดิมๆ ยังไม่เปลี่ยนไปอย่าง ที่มโนมนึก ***การดูกายที่ถูกต้อง*** คือการเฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของรูปกาย ***ดู ดู ดู*** จนรู้จนเห็น การเปลี่ยนแปลงของกายไม่ใช่ ***การปรุงจิต*** หากแต่ว่าการดูกายที่ถูกต้องแล้วนั้นคือ ***การไม่ปรุงจิต*** แค่ดูแล้วเห็นเป็นไปตามสภาพ ***กายอะไรที่เปลี่ยนแปลงให้เห็นตลอดเวลา?***

๑ รูปแบบการดูกาย ที่ผมเคยใช้คือ ***การ ดู รู้ ลมหายใจ*** หากเรากำหนดหรือ ***บังคับลมหายใจ*** ผลคือปวดหัวและนั่งได้ไม่นานเพราะมันไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ***การดูลมหายใจต้องแค่ดู*** เท่านั้นจะภาวนาด้วยก็ได้ แต่ต้องไม่ไปบังคับลมหายใจ จากการตามดู ก็เป็น ***รู้ลมหายใจ*** แล้วเหลือแค่ รู้เฉยๆ สักแต่รู้การฝึกแบบนี้มีความสำคัญมาก ต้องลองทำดูจึงจะรู้ว่าผลจะ ออกมาเป็นเช่นไร สิ่งที่ผมเคยเจอในระหว่างฝึกทำสมาธิ ผมเลือกใช้การ กำหนดลมหายใจ เข้า ***พุท*** หายใจออก ***โธ*** ผลคือปวดหัวเพราะนี่คือการบังคับลมหายใจและไม่ก้าวหน้า ต่อมา หลวงตาบอกว่าไม่ต้องกำหนดลมหายใจ แต่ให้หายใจเข้า-ออกตามปกติ แต่กำกับด้วยพุท-โธ ทำไปสักพักคำภาวนาพุท-โธ หายและไม่สัมพันธ์กันกับจังหวะลมหายใจ หลวง

ตาบอกว่า ให้ลองใช้วิธีการไม่สนใจคำภาวนา ปล่อยให้คำภาวนาหายไปก็ชั่ง ผลคือเมื่อรู้สึกตัวพบว่าตัวเอง อยู่ในสภาพ *"หลังงอ คอหัก"* หลงดีใจนึกว่าตัวเองมีสมาธิถึงขั้นแล้ว เพราะในระหว่างที่เข้าสมาธิ แบบทิ้งกายนี้ มันมีความรู้สึก ***สุข***ด้วยการเข้าสมาธิแบบทิ้งกายหลวงตาท่านบอกว่านี่คือการเข้า ***ฌาน*** หลายคนเมื่อเดินทางมาถึงจุดนี้แล้วมักไม่ยอมไปต่อเพราะ ฌาน เป็นอะไรที่บรมสุขและ ฌานเป็น ที่พักของจิตเมื่อออกจากฌานสมาธิ จึงรู้สึกสบายเหมือนกับการได้พลัง และอาจมีของแถม ติดมาด้วยเช่นการหยั่งรู้และอื่นๆทำให้หลายๆคนติดฌาน ไม่ยอมทิ้งฌาน เป็นสภาวะที่หลงรู้ ได้ง่ายๆ เพราะสมาธิมีทั้งสัมมาสมาธิและมิจฉาสมาธิ พระก็มีสมาธิ โจร หมอผีก็มีสมาธิ ต้องรู้ และแยก สมาธิ ได้อย่างถูกต้องจึงจะสามารถเลือกเดินทางสมาธิได้อย่างถูกต้อง และสมาธิเป็นกำลัง ที่เหมาะแก่การงานก็เริ่มตั้งแต่ ***สมาธิตั้งมั่น*** การพิจารณาสภาวะธรรมทั้งหลายจะใช้เพียงสมาธิระดับ ตั้งมั่น เมื่อมีสมาธิดีแล้วการกระทำการสิ่งใดก็จะเป็นผล เช่นสวดมนต์อย่างมีสมาธิผลก็ย่อมจะ แตกต่างกันกับสวดมนต์แบบนกแก้วนกขุนทอง สมาธิเป็นกำลังแก่การงานทางโลกและทางธรรม เมื่อ ***มีสมาธิ สติก็มา เมื่อ***พิจารณาธรรมปัญญาย่อมเกิด ทำการสิ่งใดก็มักสำเร็จ สมาธิเป็นเรื่องแปลกอย่างคืออยู่เหนือการ บังคับ สั่งให้เกิดหรือไม่ให้เกิดไม่ได้ มีแต่ฝึกการเข้า-ออกสมาธิบ่อยๆแล้วจะเกิดความชำนาญเองต้องทำเองเท่านั้น

เคล็ดลับในการเข้าสมาธิได้เร็ว นั่งสวดมนต์ในใจก่อน สวดช้าๆ ทีละคำไม่ต้องไปกำหนดว่าจะต้องสวดกี่จบ เพื่อให้จิตเริ่มสงบก่อนแล้วจิตจะค่อยๆสงบเข้าสู่สมาธิเอง ตามขั้นตอนการ ดู รู้ ลมหายใจ เมื่อจะออกจากสมาธิก็ใช้วิธีการดึงสติกลับมาอย่างช้าๆ เช่นการค่อยๆ สวดมนต์ในใจ

หรือแผ่เมตตาอุทิศ กุศลแล้วค่อยออกจากสมาธิ หากมีสมาธิจิตที่ดี พอการแผ่เมตตาอุทิศบุญกุศลจะมีกำลังส่งถึงผู้รับไปได้ไกลมากน้อยขึ้นอยู่สมาธิในขณะนั้น สมาธิ คือความตั้งมั่น

๑ ***ดูจิตเพื่อเจริญสติ*** : จิตนั้นเป็นนามธรรม คือไม่มีรูปร่าง แล้วเราจะดูได้อย่างไรกัน? การดูจิตนั้นความจริงแล้วเป็นการดู ***กิริยา อาการ*** ของจิต หรือ ขันธ์ห้า ที่เกิดขึ้นเมื่อจิตกระทบอารมณ์ และผลที่เกิดขึ้นคือ ***รู้สึก รู้จำ รู้คิด*** แต่อาการที่เราดูได้คือ ***รู้สึก(เวทนาขันธ์)*** และ ***ความคิดปรุงแต่ง (สัญญาขันธ์)*** ดังนั้นการดูจิตจึงเป็นการดู ***ความรู้สึก*** และ ***ความคิด*** ทั้งสองอย่างเป็นสภาวธรรมของจิตที่มีการเปลี่ยนแปลง มีการเกิดดับ ถ้าหากเราเพียงแต่ดู ไม่เข้าไปแทรกแซงดัดแปลงดังนั้น ***หลักในการดูจิตเพื่อเจริญสติ*** โดยการดูความรู้สึก ดูความคิดปรุงแต่ง ก็เพียงแค่ ***ดู ดู ดู! ดูเฉยๆ! สักแต่ว่าดู!*** โดยไม่หลงเข้าไปเล่นไปยุ่งกับมัน จึงต้องมีสมาธิคอยควบคุม จากการดูจิตเพื่อเจริญสตินี้ เมื่อดูไปบ่อยๆ ก็จะจดจำสภาวธรรมของจิต เช่น สุข ทุกข์ ชอบ ชัง หรือเห็นความคิดว่าจิตมันกำลังมีโลภะ โทสะ โมหะ ***จดจำสภาวธรรมแล้วเป็นอย่างไร?*** สิ่งเหล่านี้จะเป็นเหตุเชื้อเชิญให้ ***เกิดสติ*** นั่นคือการ ***รู้จิต*** นั่นเองว่าจิตนั้นเป็นอย่างไร ตัวสติที่เป็นสิ่งสำคัญนี้***มันเกิดเอง! ไม่สามารถสั่งให้เกิดได้!*** เราทำได้แค่เพียงสร้างเหตุที่จะเชื้อเชิญให้เกิดโดย***การดูจิตนั่นเอง!***

๑ การดูจิต นี่ดีจริงๆ! เวลาที่ตัวเอง รู้ทัน อารมณ์โกรธ อารมณ์ต่างๆ เมื่อรู้ทัน มันก็ดับไปเอง แล้วก็ชอบการดูจิต ก็รู้ทันว่าชอบ แต่ก็บ่อยๆ ครั้งมาก ที่เผลอ ยังไม่สามารถทำได้ตลอดเวลา

♡ เผลอบ่อยครั้งนั้นดีเหมือนกันนะ เพราะรู้ว่าเผลอ! จะได้กลับมาตั้งต้นใหม่! คนส่วนมากทั้งวันที่ไม่เผลอ!? ก็เพราะไม่รู้ตัว เลยทั้งวัน! เรียกว่าหลงตลอดเวลา!

๑ ตามรู้ ดูจิต ได้ รู้สึก ชอบมาก แต่ไม่เคยนั่งสมาธิ ได้เลย เพราะอะไรคะ?

♡ ถ้าดูจิตได้โดยไม่หลงตามจิต สักแต่ว่าดู ก็แสดงว่ามีสมาธิแล้ว สมาธิเป็นกลวิธีไม่ให้จิตฟุ้งซ่าน หนีไปเที่ยว สมาธิจึงไม่ใช่ว่าจะต้องนั่งเพียงอย่างเดียว ทำอะไรก็ได้ที่จิตใจต้องจดจ่อเช่น การสวดมนต์ หรือการทำงานประจำวัน! ก็เป็นสมาธิเหมือนกัน!

๑ เดินจงกรมเป็นการดูกาย ดูลมหายใจก็เป็นการดูกาย สตินั้นรู้อาการของจิต แล้วมันเกี่ยวกันอย่างไร????? เดินจงกรม กำหนดหายใจ จำสภาวของกายได้! แล้วจะจดจำสภาวของจิตที่สำคัญกว่าได้เมื่อไร?

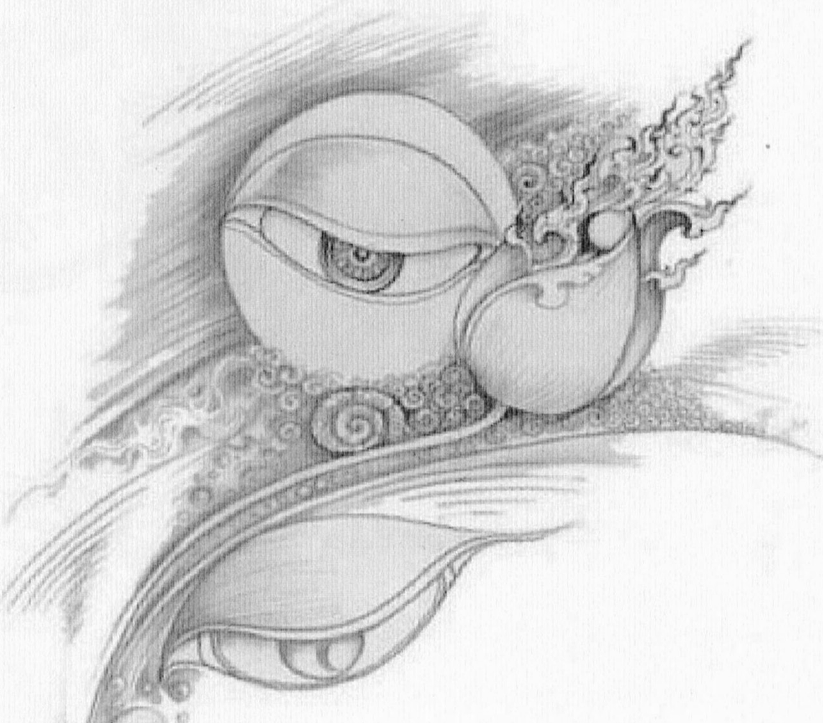
♡ ***ดูกาย เพื่อเกิดสมาธิ*** เมื่อดูกายไปเรื่อยจนเกิดสมาธิ มันจะเปลี่ยนมาดูจิตเอง! ***ดูกายเพื่อที่จะดูจิต!?***

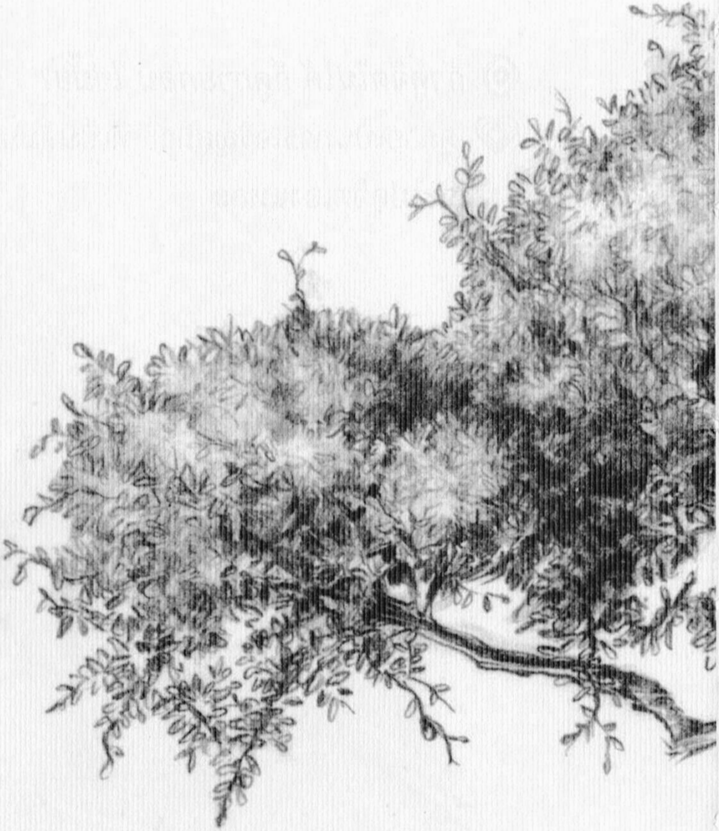
♡ การดูอาการของ จิต มีหลายรูปแบบ แต่วิธีที่ผมเคยใช้คือ การตามดู รู้ อารมณ์ความรู้สึกของตนเอง เช่น ชอบใจ ไม่ชอบใจ ขัดใจ ไม่ได้ดั่งใจ ดูไปเรื่อยๆเดี๋ยวก็ชินครับ

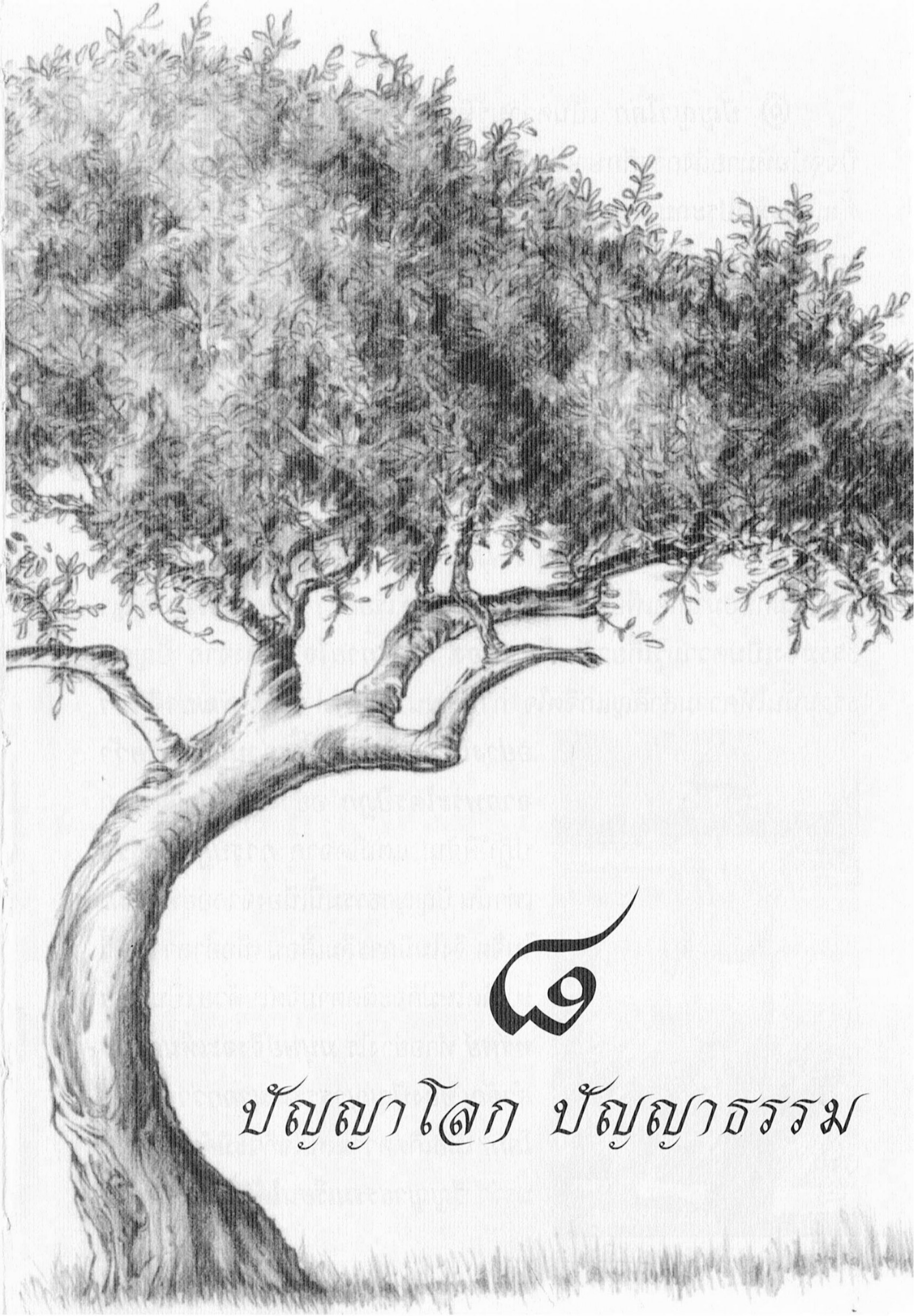
♡ ดูอารมณ์ ความรู้สึก เวทนาขันธ์ อีกอย่างที่ใช้กันมากคือดู ***ความคิดปรุงแต่ง*** สังขารขันธ์

ถ้าดูจิตไม่ได้ ก็ดูกายก่อน ใช่มั๊ย?

ดูกายเป็นการเจริญสมาธิ ที่เป็นสัมมาสมาธิ คืออยู่ที่กาย เมื่อมีสมาธิ มันจะไปดูจิตเองแหละ

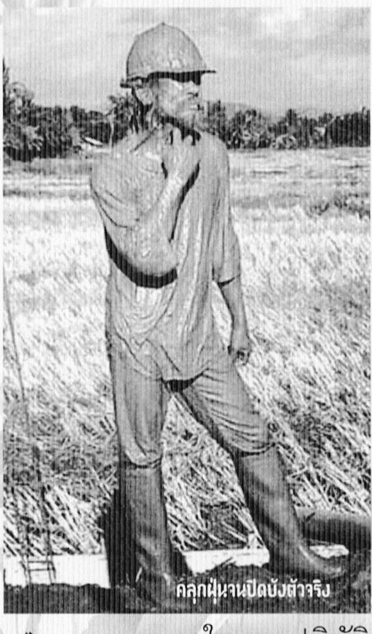

๘

ปัญญาโลก ปัญญาธรรม

๑ *ปัญญาโลก* เป็นความรู้ที่ช่วยในการดำรงชีวิตในโลกนี้ ในปัจจุบันหมายถึงการศึกษาเล่าเรียน เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ มีตั้งแต่ระดับประถม จนกระทั่งปริญญาเอก ที่มักจะเรียกว่า เป็น ***บัณฑิตทางโลก*** หรือ ***ผู้ผ่านการศึกษาทางโลก*** ปัญญาโลกนั้นมักจะใช้ความจำ และ ความคิดในการประกอบอาชีพ ที่มีทั้งสุจริตและทุจริต ปัญญาโลกนี้ เมื่อเวลาผ่านไป หรืออายุมากขึ้น ก็อาจลืมเลือน เมื่อเกิดใหม่ก็ต้องเรียนรู้กันใหม่! เพราะมันไม่ได้ติดไปกับจิต! ปัญญาทางโลกนี้ กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน เนื่องจากประชากรโลกมากขึ้น จึงมีการแข่งขันกันในการทำมาหากิน. ***ปัญญาธรรม :*** เป็นความรู้เกี่ยวกับจิตใจของมนุษย์ ที่จะทำให้อยู่ในโลกนี้อย่างมีทุกข์น้อย ที่เรียกว่า ***โลกียธรรม*** หรือเมื่ออำลาจากโลกนี้ไปแล้วก็ไม่กลับมาเกิดเพื่อพบกับความทุกข์อีก เรียกว่า ***โลตุตรธรรม*** ปัญญาธรรมจึงเป็นความรู้เกี่ยวกับ***ตัวเราเอง*** หรือ ***กายใจ*** เนื่องจาก ปัญญาธรรมนั้นให้ความสำคัญแก่จิตใจ การพัฒนาก็ต้องทำที่จิต ***พัฒนาจิตทำอย่างไร? ไม่ใช่โดยการอ่านหรือค้นคว้าจากพระไตรปิฎก*** อย่างที่ผู้มีปัญญาโลกปฏิบัติกัน! แต่เกิดจาก ***การปฏิบัติธรรม*** เท่านั้น ปัญญาธรรมนี้เนื่องจากอยู่ที่จิต ฝังในจิต จึงไม่มีการลืมเลือน เมื่ออำลา โลกนี้ไปเกิดใหม่ก็จะติดตามจิตไปด้วย เป็น ***อริยทรัพย์*** ทำอย่างไร ***มนุษย์จึงจะเห็นความสำคัญ ของปัญญาธรรม มากกว่าปัญญาโลก?*** เมื่อเกิดความสนใจก็จะมีคำถามตามมาว่า ***ปัญญาธรรมเรียนได้ที่ไหน? จะต้อง***

คลุกฝุ่นจนปิดบังตัวจริง

ไปเรียนกับพระสงฆ์ที่วัดเท่านั้นหรือ? เรียนกี่ปีจึงจะจบ? เรียนจบแล้วจะมีประโยชน์อะไร?

ผู้มีปัญญาทางโลกมีผลต่อการพัฒนาปัญญาธรรมหรือไม่? ผู้ผ่านการศึกษาทาง โลกจำนวนไม่น้อยที่หลงตัวหลงตนว่าเป็นผู้มีความรู้ เมื่อมาศึกษาเกี่ยวกับปัญญาธรรมก็คิด เป็นของง่ายเพียงแค่ค้นคว้าหาความรู้จากพระไตรปิฎกก็คงจะได้! แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น ! มีผู้กล่าวว่าผู้ผ่านการศึกษาทางโลกเหมือนกับไป ***คลุกฝุ่น*** จนไม่เห็นตัวจริง มีแต่ฝุ่นที่เป็นปัญญาโลก ที่เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติธรรมเพราะยึดมั่นความรู้ที่ได้ศึกษามาทางโลก มีผู้เล่าว่าหลวงปู่มั่น ได้แนะนำหลวงตามหาบัวเมื่อเวลาไปศึกษาธรรมกับท่าน ว่าให้ทิ้งมหาไปเสียก่อน! ดังนั้นผู้ผ่าน การศึกษาทางโลกเมื่อจะปฏิบัติธรรมก็ต้อง***ปัดฝุ่น*** เสียก่อน หลวงปู่ชาได้กล่าวเกี่ยวกับการปัดฝุ่น ว่า***การปัดฝุ่นในบ้านหลังใหญ่ต้องใช้เวลานานกว่าบ้านหลังเล็ก แต่เมื่อปัดฝุ่นได้แล้วบ้าน ใหญ่ก็จะทำประโยชน์ได้มากกว่าบ้านหลังเล็ก*** อาจกล่าวได้ว่า

การพัฒนาปัญญาธรรมนั้นไม่ขึ้นกับ ปัญญาทางโลก เพศและวัย เชื้อชาติ สถานะทางสังคม รวยหรือจน! ***แล้วมันขึ้นกับอะไร? วาสนา บารมี!?***

๑ อะไรคือปัญญาโลกอะไรคือปัญญาธรรม มีความแตกต่างกันอย่างไร?

♡ ปัญญาโลก คือความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ เพื่อดำรงชีพอยู่บนโลก ปัญญาธรรมคือความรู้ ความเห็น ความเข้าในธรรมชาติ โดยมีสติ พิจารณา รู้เห็นทุกขั้นตอนการเกิด-ดับ ของสรรพสิ่ง

♡ ถ้ายังอยู่ในโลกนี้ก็จำเป็นต้องมีปัญญาทางโลก เพื่อที่จะได้อยู่อย่างไม่ลำบาก! เมื่อละโลกนี้ สิ่งที่ติดตัวไปคือปัญญาธรรม ที่เป็นตัวสำคัญในการกำหนดภพใหม่!

๑ *มนุษย์ในโลกนี้ ควรจะมีปัญญาอะไร?*

♡ ต้องมีปัญญาโลกเพราะยังจำเป็นต้องมีปัญญาเอาไว้ประกอบอาชีพในโลกเพื่อเลี้ยงชีพ และปัญญาทางโลกยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ธรรม จนถึงขั้นปัญญาธรรม

๑ ปัญญาทางโลก เป็นการใช้ปัญญาเพื่อการดำรงชีพ ความโลภ ความโกรธ ความหลงยังมีอยู่ แต่การใช้ปัญญาในทางธรรม คือหาทางระงับสิ่งเหล่านั้น ไม่ให้เกิด ไม่ทราบเข้าใจถูกหรือเปล่า?

♡ สรุปแล้วคนที่อยู่ในโลกนี้ ต้องมีทั้งปัญญาทางโลกและทางธรรม! ปัญญาทางโลกต้องคิด พิจารณา มีทั้งที่ดีและเลว ที่ดีคือพิจารณาอย่างแยบคาย ที่เรียกว่า ***โยนิโสมนสิการ*** ที่พระพุทธองค์ตรัสว่ามี ๑๐ วิธีคิด!

๑ ปัญญาทางธรรม พอยิ่งรู้เยอะขึ้น ยิ่งกลับเหมือนว่าที่ผ่านมาไม่รู้อะไรเลย แต่รู้สึกว่ายังไงก็ต้องใช้ความรู้ แล้วจะรู้หรือไม่รู้ หรือรู้น้อยๆ ๆดีหรือเปล่าคับ ?

♡ ปัญญาทางธรรมรู้ได้โดยการปฏิบัติเท่านั้น ไม่สามารถรู้ได้จากการอ่าน การฟัง การสนทนา ความรู้ที่น้อยยิ่งดี!? แต่ มนุษย์ลูกอีช่างคิด ทั้งหลายต้องรู้บ้างจึงจะยอมปฏิบัติ! ข้อสำคัญอย่าไปมัวศึกษาจนลืมปฏิบัติ! กลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่ จึงเน้นการปฏิบัติ! ปัญญาทางโลกไม่มีความสัมพันธ์กับปัญญาทางธรรม ***ทางโลกจบปริญญาเอก บาลี ๙ ประโยค ทางธรรม ยังไม่เข้าเตรียมอนุบาลเลยก็มีนะโยม!***

๑ *ปัญญาทางธรรมเกี่ยวกับปัญญาจากชาติก่อนๆ ด้วยไหมเจ้าคะ ทีสะสมมานะค่ะ ?*

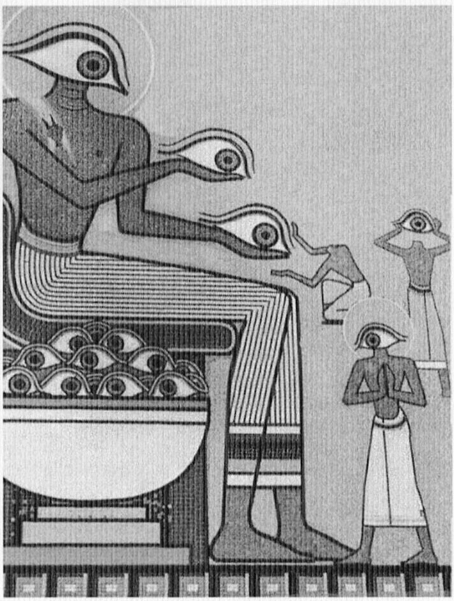
♡ ปัญญาทางธรรม เป็น ***อริยทรัพย์*** คือสะสมมาจากชาติก่อน! ถ้าชาตินี้มีน้อยก็สะสมไป ชาติหน้าก็จะมากขึ้น!

๑ เจริญปัญญา-กิน, พิจารณา-แดก เป็นอย่างไรครับ?

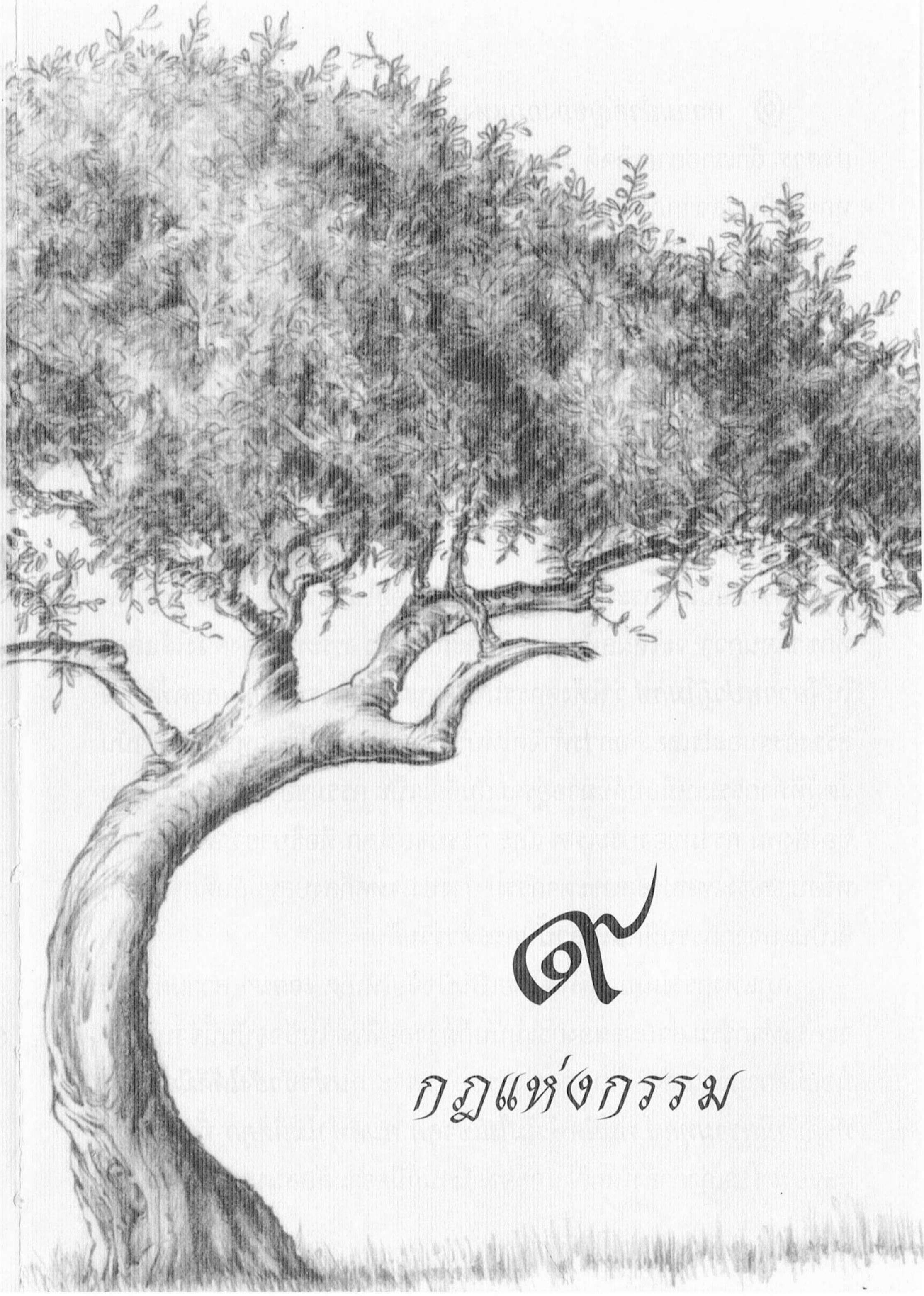
♡ วิปัสสนา เจริญปัญญา พิจารณา ความหมายเหมือนกันเหมือนกับคำว่า รับประทาน กิน แดก ใช้แตกต่างกันตามฐานะ หรือฟังดูให้ไพเราะเลยบางครั้งลืมความหมายไปเลย!

๑ การศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับธรรมะ อย่าไปสนใจอะไรมาก ศึกษาพอให้รู้แนวทางก็พอ ***ทำความเข้าใจเรื่องธรรมชาติของคน*** เข้าใจเรื่องคนจริง ก็จะทุกข์เรื่องคนน้อยลง ***ที่ทุกข์หนักๆ กันก็เพราะเราผจญทุกข์แต่ไม่รู้ทุกข์***

♡ อย่าไปสนใจสิ่งที่มันไกลเกิน ***เอาแค่รู้ ขันธ์ห้า!! และเข้าใจโลก. อยู่แบบไม่ขวางโลกก็พอแล้ว***

๙

กฎแห่งกรรม

๑ *ความสำคัญของกฎแห่งกรรม : กรรมเป็นต้นเหตุของวัฏสงสาร* ถ้าเราอยากเกิดดี มีความสุขก็ต้องสร้างกรรมดี เกิดไม่ดีมีความทุกข์ก็เป็นผลจากกรรมชั่ว ถ้าไม่อยากจะเกิดอีก ก็ต้องหยุดสร้างกรรม! เนื่องจากที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ในคืนตรัสรู้ว่า ***จิตที่ไปเกิดใหม่นั้นเป็นไปตามกฎแห่งกรรม*** คนจำนวนไม่น้อยในปัจจุบันไม่เชื่อกฎแห่งกรรม หรือบางท่านก็เชื่อเพียงว่า กฎแห่งกรรมมีผลเฉพาะชาติปัจจุบันเท่านั้น! ถ้าเป็นเช่นนี้ก็ต้องไปศึกษาการตรัสรู้ของพระพุทธองค์ ในยามแรกของคืนตรัสรู้ทรงพบว่า ***ขันธ์ห้าเป็นที่อยู่อาศัยของจิต หรือ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ*** ที่ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า ***ระลึกชาติ*** เป็นอันว่า การตายนั้น ***ตายแต่กายจิตนั้นไม่ตาย !***

กรรมนั้นเมื่อกระทำแล้วผลของมันจะอยู่ในจิตที่จะติดตามไปทุกภพทุกชาติจนกว่า จะให้ผลทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว พระพุทธองค์จึงได้แสดงใน ***โอวาทปาฏิโมกข์*** ว่าให้งดกรรมชั่ว และสร้างกรรมดี จนผลสุดท้ายไม่สร้างกรรมอะไรเลย คือการทำจิตให้บริสุทธิ์ กรรมนี้ไม่ใช่เฉพาะ ตัวเท่านั้นแต่ผู้ที่ทำกรรมเหมือนกันมาอยู่ร่วมกันก็จะเป็น กรรมของครอบครัว กรรมของสังคม กรรมของประเทศ และ กรรมของโลก ที่อธิบายว่าทำไมสังคมหรือบางประเทศประสบชะตากรรม บางประเทศก็สงบสุขมีสันติภาพ ทั้งนี้ก็เป็นผลจากกรรมที่คนเหล่านั้นกระทำร่วมกัน!

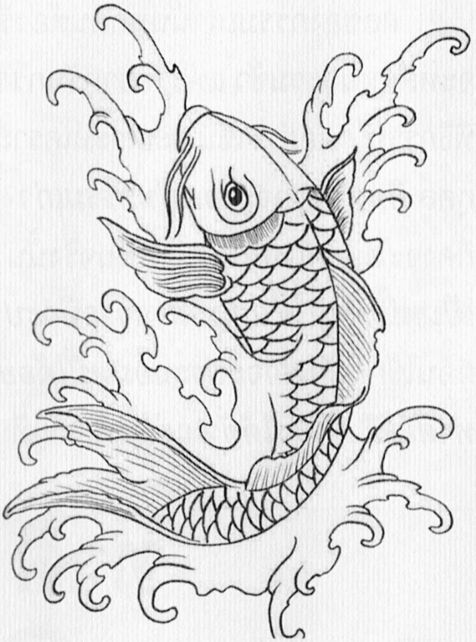
กฎแห่งกรรมนั้นอยู่ที่จิตโดยเป็นปัจจัยให้เกิด ***เจตนา*** ความตั้งใจที่จะกระทำกรรม ส่วนผลของกรรมนั้นก็ต้องอยู่ที่จิต ในปัจจุบันนี้จำนวนไม่น้อยมีความลังเลสงสัยในกฎแห่งกรรม เพราะ ***คนทำชั่วยังได้ดีมีสุข คนทำดียังมีความทุกข์ คนผิดทำไมไม่เข้าคุก คนดีทำไมติดคุก*** ทั้งนี้เพราะผลของกรรมเก่ากำลังให้ผล! นอกจากนี้คนก็มีความสับสนระหว่าง ***กฎแห่ง***

กรรม กฎแห่งกู กฎแห่งสังคม หรือแม้แต่ ***กฎหมาย กฎแห่งกรรมยุติธรรมเสมอ*** กฎอย่างอื่นยังมีข้อ ยกเว้น กฎแห่งกู หรือสังคมนั้นแม้ดูจะมีความสุข แต่ผลของกรรมคือทุกข์ยังอยู่ที่ใจ! ดังนั้นกฎแห่ง กรรมนั้นอยู่ที่ใจ ดังมีคำกล่าวที่ว่า ***กรรมดีกรรมชั่วแม้คนทั่วไปหรือสังคมจะไม่รู้ แต่ใจเรารู้!***

ผลของกรรมเก่านั้นทุกคนต้องรับ แต่ในปัจจุบันมีความพยายามที่จะหลีกหนีกรรมชั่ว แต่ว่าอยากรับกรรมดี การหลีกเลี่ยงกรรมชั่วก็โดยทำพิธีกรรมบางอย่าง เช่น สะเดาะห์เคราะห์ นอนโลงศพ เปลี่ยนชื่อ ทำบุญทำกุศล ***คิดหรือว่าจะรอดพ้นกรรมเก่า***? ถ้ารอดพ้น สิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็คงจะไม่จริง! แต่ในความเป็นจริงนั้น ผลของกรรมเก่าต้องรับ เหมือนกับ ***เป็นหนี้ก็ต้องใช้ แต่เราสามารถที่จะประนอมหนี้*** โดยยืดเวลาไปก่อน หรือผ่อนใช้! ***แล้วเราจะประนอมหนี้ได้อย่างไร***? กฎแห่งกรรมนี้บางคนก็เชื่อ ***ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว*** แต่ปัญหาอยู่ที่ ***ไม่รู้จักดี ไม่รู้จักชั่ว !?***

๑ ***เห็นผลกรรม ทำให้ปฏิบัติธรรม*** สวัสดีค่ะ พี่ๆ เพื่อนๆทุกท่าน ขอเล่าเรื่องส่วนตัวแล้วกันนะคะ เมื่อ ๘-๙ปี ที่ผ่านมา ดิฉัน ให้ความช่วยเหลือเพื่อนคนหนึ่ง การช่วยเหลือครั้งนั้นนำความทุกข์ใจอย่างมากมาสู่ดิฉัน และ ครอบครัว คือมาตีสนิทกับลูกค้า และร่วมมือกันโกงเงินหลายล้านบาท จากที่เราสบายๆ ก็เริ่มติดขัด และยังมีอุบัติเหตุลื่นล้ม จนเดินไม่ได้ ทั้งสองเหตุการณ์ เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน เรื่องนี้สร้างความคับแค้นใจจนนอนไม่หลับ สิ่งที่ตามมาคือ สุขภาพ คิดวนๆว่าเราช่วยคน แล้วสิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นกับเราด้วยหรือ พยายามระงับด้วย การอ่านหนังสือต่างๆ หาสถานที่ท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ จนได้มากราบหลวงตาโดยมีเพื่อนพามาหา หลวงตาให้ธรรมข้อหนึ่งเรื่องกรรม ดิฉันส่งออกปลาน้ำจืด ต้องทำปลาเป็นๆ แล่เนื้อ หลังจากกลับมาก็เริ่มแผ่เมตตาให้กับปลาที่เราทำอยู่ทุกวัน ตอนนี้สบายใจค่ะ งานก็เดินได้ดี ตัวดิฉันจะค่อยๆห่างจากงานออกมา สิ่งที่ได้คิดคือ ***ไม่มีใครหนีกรรมพ้น*** แต่เป็นเรื่องจริง ที่ได้เจอกับตัวเอง และจะพยายามศึกษาไปเรื่อยๆ จากที่หลวงตาสอน และทุกท่านที่แนะนำ

๑ ***กรรม แก้ไขไม่ได้แต่สามารถ สร้างเหตุให้เบาบางลงได้ จริงหรือ?***

♡ หลักการก็คือหยุดสร้างกรรมไม่ดี สร้างกรรมดีให้มากกว่ากรรมไม่ดีที่เคยสร้างไว้มากๆ เหมือนตาชั่งวัดน้ำหนัก หากความดีมีมากกว่าความไม่ดี ความดีก็จะกลบความไม่ดีให้เบาบาง หรือลบล้างหายไปได้ เหมือนที่หลายๆคนบอกว่า ***ทำบุญหนีกรรม*** แต่อาจได้แค่ชลอเวลารับกรรม

๑ ***การสร้างเหตุแห่งบุญกุศลนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก บุญอะไรที่จะนับว่าเป็นบุญที่ยิ่งใหญ่ได้บ้าง???***

♡ เป็นเจ้าภาพถวายผ้าป่า/กฐิน /หรือถวายปัจจัยเยอะๆตามโครงการไถ่ชีวิตโค กระบือ สัตว์เลี้ยงในวัด บริจาคเงินร่วมสร้างถาวรวัตถุวัดหรือซื้อที่ดินถวายวัด อีกมากมายตามคำชวนเชื่อ อะไรๆ ก็งานบุญ เราก็หลงบุญ บ้าบุญ นั่งทับนอนทับบุญโดยไม่เข้าใจ บุญที่มีความละเอียดมักรู้จักแต่บุญที่หยาบ เปรียบได้ดั่งก้อนหินก้อนกรวด

๑ บุญที่ดีที่ไม่ต้องเดินทางไปไหนและไม่ต้องลงทุนอะไร สามารถทำได้ทันที?? ทำที่ไหน?? ทำได้อย่างไร??

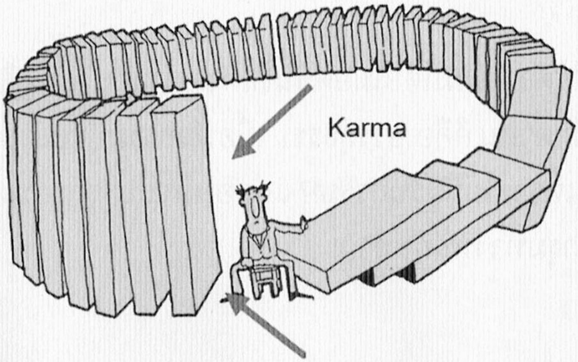
♡ ซื้อน้ำถวายพระขวดเดียวก็ใช้เงิน. บุญที่ว่ามามันจะมีหรือ บ้าไปแล้ว!!! บุญที่มีอานิสงค์ มาก พอที่จะหยุดกรรมได้ คือ ***การหยุด*** หรือทำให้มันลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ ยิ่ง ทำให้มันเหลือน้อย หรือหมดไปได้เลยยิ่งดี คือ โทษะ โมหะ โลภะ เพราะทั้ง ๓. อย่างนี้ เป็นตัวสร้างกรรมไม่รู้จบ เราหยุดการสร้างกรรมได้. กรรมที่มีอยู่ก็จะเบาบางและอาจดับลงในที่สุด เช่นเดียวกับการที่เราก่อกองไฟด้วยท่อนฟืนหากฟืนสุมกันก็จะได้เปลวเพลิงที่ร้อนและ แรง หากเราปล่อยให้ไฟกินท่อนฟืนไปเรื่อยๆแต่ไม่มีใครโยนท่อนฟืนเข้าหา ปล่อยไว้ เดี่ยวฟืน ก็จะมอดดับลงเอง เช่นการไม่ก่อกรรมเพิ่ม กรรมเก่าก็อ่อนแรงลงเองตามกฎธรรมชาติ

๑ ***สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม*** หากมีใครมาบอกเราว่าช่วงนี้ดวงไม่ดี เป็นเพราะกรรมเก่าเขามาทวง.

♡ กรรม. คือ. การกระทำ ผลกรรมคือผลของการกระทำ ทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน ทำชั่ว ย่อมได้รับร้ายตอบแทน แล้วทำไมคนทำชั่วจึงได้ดี อยู่ดี มีสุข??? คนทำแต่ความดี ก็ ยังยากลำบาก??? บางคนถึงกับเปลี่ยนคำพูดหรือความเชื่อใหม่ซะเลยว่า ทำดี ได้ดี มีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป โลกนี้ไม่มีแล้ว ความยุติธรรม เหตุและผล ทุกสิ่งอย่างมีที่มาเสมอไม่มีข้อยกเว้น

๑ ศาสนาพุทธเชื่อว่าคนเราตายแล้วเกิดๆๆตายๆๆ วนเวียนกันมากี่รอบแล้ว???? แล้วแต่ละรอบที่เกิดมานี้ เราทำอะไรไว้กับใครเขาไว้บ้าง???

♡ หากหลายๆรอบที่ผ่านมานั้นได้ประกอบแต่คุณงามความดีความชอบเอาไว้มากมาย .แล้วเกิดมาชาตินี้ ได้ไปเกิดใน ที่ดี มีความพร้อมสุขสบายทุกอย่าง แต่ถ้าบังเกิด ความโลภมาก สร้างกรรมความชั่วขึ้นมาเป็นที่ประจักษ์ แก่ชาวโลก แต่ก็ยังอยู่ดีมีสุข ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ก็ไหนว่าทำดีได้ดี ที่เป็นเช่นนี้เพราะ กรรมดีในอดีตส่งผล หรือจะเรียกว่าเสวยบุญเก่าอยู่ กรรมใหม่ยังไม่ ส่งผล แต่กรรมย่อมยุติธรรมเสมอ เมื่อใดที่กรรมเก่าอ่อนแรงลง กรรมใหม่จะค่อยๆ ส่งผล วนๆ ไปไม่รู้จบ เช่นเดียวกันกับ ช่วงต่อของแสงตะวันกับความมืดในตอนเช้า แสงตะวัน ไล่ความมืดให้ค่อยๆจางหาย แต่พอค่ำลงความมืดค่อยๆแผ่ออกไปดับความสว่าง ในแต่ละวันแต่ละรอบของการเกิด ทำกรรมอะไรลงไปบ้าง ดีๆ ชั่วๆ แล้วจะเอาดีอย่างเดียว มันจะเป็นไปได้อย่างไร? คนก็เลยเจอทั้งที่ถูกใจ และไม่ถูกใจวนๆ กันไป เพราะนี่คือ ***กฎธรรมชาติ*** ที่ไม่มีใคร เปลี่ยนแปลงได้

หรือเอาชนะธรรมชาติได้ เขาเป็นอยู่ เช่นนั้นเอง สิ่งที่ถูกต้องคือ การยอมรับสภาพที่มันเกิดขึ้นไปแล้ว ถึงอย่างไรก็ไม่สามารถ ย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรได้

ต้องยอมรับชะตากรรมหรือ!!!!???? กรรมมีทางแก้ไขได้ไหม???? เคยมีใครอยู่เหนือกรรมบ้างไหม??? คำว่า วิบากกรรม กับ หนีทุกข์ มีความหมายเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไรครับ?

วิบากกรรมเปรียบเหมือนกับเป็นหนี้ธนาคาร ต้องชดใช้! หนีหนี้ไม่ได้! แต่ทำบุญหนีกรรม เหมือนขอประนอมหนี้! ยืดเวลาออกไปก่อน! อย่ามาเร่งรัดเอาตอนนี้!

หากจะชักดาบ หนีหนี้ ***ไม่จ่ายหนี้ละครับ สามารถทำได้ไหม?*** ทำอย่างไรละครับ?

ก็ต้องสลายตัว หายไปจากวัฏฏะ จิตเป็นเหมือน ฮาร์ดดิส จะชักดาบก็จะยากสักหน่อย จะต้องมีฝีมือพอตัวที่เดียว เพราะกรรมที่เราทำมันติดในจิตเรา มันก็ต้องมี reaction กลับมา แม้ เจ้ากรรมนายเวร ตัวจริงให้อภัย แต่เราก็ต้องรับกรรมอย่างเดียวกันที่เราเคยทำกับคนอื่น กรรมเก่ากรรมใหม่ เป็นเจ้าหนี้เราตัวจริง ที่เราเคยทำกับเขา เขาหลุดไม่เอาเราคืนแค่นั้น?

สลายตัวเองได้อย่างไร?

ก็โดยการไร้ตัวตน! ไร้ตัวตนเริ่มโดยไม่ยึดมั่นในตัวตน สักกายทิฏฐิ และสูงสุดของการไม่มีตัวตน ก็คือ บรรลุธรรม เมื่อนั้นกรรมทั้งหลายก็จะเป็นอโหสิกรรม เพราะไม่มีผู้รับกรรม!? แต่ก่อนที่จะบรรลุธรรม เจ้าหนี้ทั้งหลายจะมารุมทวงหนี้กันมาก!

๑๐

จิตมนุษย์ ความคิด

๖ ***จิตมนุษย์ :*** มนุษย์ประกอบด้วย ***กาย*** และ ***ใจ กายกับใจนั้นเป็นของเราแน่หรือ?*** จิตนั้นก็ไม่ใช่ของเรา ไม่อยากเชื่อเลย! จิตนั้นเป็นนามธรรม ไม่มีตัวตน เป็น***ธาตุรู้*** มีหน้าที่รู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่เมื่อจิตมาอยู่กับร่างกาย กลายเป็นมนุษย์ ก็ทำให้มนุษย์หลงคิดไปว่า ***จิตนั้นเป็นของเรา*** จึงเกิดเป็น***จิตมนุษย์*** ที่มีหน้าที่เพิ่มอีก ๓ อย่างตามกระบวนการขันธ์ห้าได้แก่ ***รู้สึก รู้จำ*** และ ***รู้คิด*** ทั้งหมดนี้เขาเป็นของเขาเอง! โดยไม่มีใครสั่ง! ห้ามก็ไม่ได้! เนื่องจากมนุษย์ยึดมั่นในจิตที่มีดวงเดียวนี้ ***ว่าเป็นของกู*** เมื่อกายแตกดับไปแล้ว จิตดวงนี้ด้วยความยึดมั่นถือมั่น ก็จะไปเกิดตามผลของกรรม จะดีหรือชั่วก็จากผลของกรรมนี้แหละ! จิตมนุษย์แต่ละดวงนี้เกิดมาจนนับชาติไม่ถ้วน และจะเกิดต่อไปอีกหากไม่***ปล่อยวางจิต!*** แล้วเราจะปล่อยวางจิตได้อย่างไร? เมื่อปล่อยวางจิตแล้วก็จะได้ไม่ต้องมาเกิดกันอีก! ***เมื่อเราปล่อยวางจิตแล้วจะเหลืออะไร? ก็ไม่เหลืออะไเลยมีแต่ความว่าง! ดีหรือไม่?***

๑ ***จิตปกติ เป็นอย่างไร? จิตผิดปกติ เป็นอย่างไร? มีความสำคัญอย่างไรในการศึกษาธรรมะ?***

♡ ***จิตปกติคือจิตดั้งเดิม มีหน้าที่รู้อย่างเดียว! จิตผิดปกติคือจิตมนุษย์*** ที่ไม่ใช่รู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่ว่า เพิ่ม ***รู้สึก รู้จำ และรู้คิด*** หรือขันธ์ห้า การปฏิบัติธรรมก็เพื่อให้รู้ว่า จิตผิดปกตินั้นมันเกิดเอง เมื่อรู้แล้วก็ไม่หลงไปยึดมันก็ดับไปเอง!

๑ ถ้าเราตายแล้วกิเลสและสิ่งปรุงแต่งทั้งหลายก็ยังติดกับจิตเราไปไหม? คือกิเลสและสิ่งปรุงแต่ง ทั้งหลาย ไม่หายไปตามที่สมองเราร่างกายเราไม่ทำงานแล้วใช่ไหม? เมื่อเราตายแล้วสัญญา สังขาร วิญญาณมันหายไปไหม?

♡ เป็นคำถามที่ดีมาก! เมื่อ ***ตายไปแล้ว จิตไม่ตาย*** จิตที่ไปเกิดใหม่ ปฏิสนธิจิต จะนำความจำสัญญาขันธ์ไปด้วย คือบุญและบาป ! ดวงจิตทุกดวงที่เกิดก็จะสะสมบุญ บาป ตลอดเวลาเหมือน hard disk มีศาสนาพุทธเท่านั้น ที่มีวิธีการล้าง hard disk โดยวิปัสสนา เมื่อล้างสำเร็จก็จะกลับไปสู่ความว่าง! ไม่บวกไม่ลบ! ไม่บุญไม่บาป! ***บางคนไม่อยากได้เพราะกลัวว่าจะไม่เหลืออะไรเลย !?***

๑ ***จิต มีลักษณะอย่างไร? จิตไม่ขึ้นกับกาลเวลาใช่ไหม?*** จิตดวงเดียวกันตอนเด็ก ตอนโต ชาตินี้หรือชาติหน้า เป็นจิตดวงเดิมตลอดไหม? มีความแตกต่างตามกาลไหม?

๑ ***จิตดวงนี้ดวงเดียวและดวงเดิมนั่นแหละ! ไม่ขึ้นกับกาลเวลาไม่ขึ้นกับอายุ ไม่ขึ้นกับเพศ!*** แล้วจิตมนุษย์ ทำไมมันมีกันหลายหลากเหลือเกิน? เป็นผลจากการปรุงแต่งจิตโดยกิเลส! ไม่ว่าดีและชั่ว การปรุงแต่งนี้

มันก็ไม่ยั่งยืนเปลี่ยนไปเรื่อยๆ! เป็นสังสารวัฏ! ***จิตจึงไม่แตกต่างจากกาลเวลา แต่แตกต่างตามการพัฒนา !?***

๑ ***คำว่า จิตหลอกจิต เป็นอย่างไร? แล้วเราจะรู้ได้อย่างไร?***

♡ คนเรานั้นมีจิตดวงเดียว! แต่ทำหน้าที่ต่างๆ กัน ***จิตที่มีกิเลสครอบงำ ก็มาหลอกจิตที่ไม่มีกิเลส!*** ถ้าหลงเชื่อ เพราะไม่มี สติก็ ***ถูกเขาหลอก*** ถ้ามีสติก็จะว่า ***อย่ามาหลอกฉันเลย*** นั่นคือที่มาของ จิตหลอกจิต เพราะมันเป็นเรื่องของจิตทั้งเพ!

๑ วันนี้เป็นวันพระมีญาติโยมมาตักบาตเป็นจำนวนมาก โฆษกก็ประกาศเชิญชวน ให้แปลงโลกียทรัพย์ให้เป็นอริยทรัพย์เพื่อใช้ในภายหน้า ! ฟังแล้วลองพิจารณาดูนะว่า ***แปลงโลกียทรัพย์เป็นอริยทรัพย์ได้อย่างไร!*** อริยทรัพย์นั้นอยู่ที่ไหน? รออยู่บนสวรรค์หรืออย่างไร? ตายแล้วเราจะไปเบิกอริยทรัพย์ได้ที่ไหน? ทำบุญทุกครั้งเป็นการสะสมอริยทรัพย์จริงหรือ ? ลองพิจารณาดูนะโยม!

♡ ***สิ่งที่จะข้ามภพข้ามชาติได้นั้นต้องเป็นนามธรรม*** ที่ไปกับ **จุติจิต** ได้แก่ปฏิสนธิจิตโดยมี สัญญาขันธ์ ที่อธิบายให้ญาติโยมฟังเพื่อความเข้าใจก็ใช้คำว่า ***อริยทรัพย์*** ถ้าอธิบายต่อทรัพย์ มีอยู่แต่บางครั้งเบิกไม่ได้ เพราะ ลายเซ็นต์ไม่เหมือน! ทำอย่างไรให้เหมือน? ก็ต้องทำที่จิต! โดยกลไก เช่นนี้นอกจากอริยทรัพย์ข้ามชาติ แล้วก็ยังมีหนี้ข้ามชาติด้วย! โดยไม่ต้องเซ็นต์ชื่อเบิก! เจ้าหนี้ เขาตามมาทวงเอง เมื่อเขารู้ว่าเราลืมหรือจะเบี้ยวหนี้! อุปมาเช่นนี้หวังว่าคงพอจะเข้าใจนะโยม!

๑ ***เมื่อจิตปรุงแต่งแล้วจะทำอย่างไรดี?***

♡ เมื่อมันปรุงมันแต่งแล้ว มโนไปแล้ว! ก็ดูมันอย่าไปหลงตามหลงเล่นมัน ! มันก็หยุดเอง! แต่มนุษย์คิดว่ากูเป็นผู้ปรุง ก็เลยหลงเชื่อไปเล่นกับมัน ก็เกิดกรรมขึ้นไง! ปรุงดีก็พอจะทำตามได้ แต่ปรุงชั่วก็เป็นเรื่อง! ควรละเว้น

๑ ***จิตหลงอารมณ์*** หลงอย่างไรเจ้าคะ?

♡ จิตปกติจะรู้อารมณ์ สักแต่ว่ารู้ จึงเป็นความจริง แต่จิตมนุษย์เมื่อรู้อารมณ์แล้วก็ ***มโน มนึก*** หรือคิดต่อก็เลยเป็นการรู้ที่ถูกบ้าง ผิดบ้าง! จิตหลงอารมณ์คือรู้แล้วมโนหรือคิดต่อ จึงมีทั้งหลงดีและหลงชั่ว!

๑ ***กิเลสเป็นปัญหาต่อ มนุษย์ อย่างไร ?***

♡ กิเลส เกิดจากความคิด ความคิดทำให้เกิดเจตนา เจตนาเป็นปัจจัยของการทำกรรม กรรมคือต้นเหตุของทุกข์!

๑ ***หลงรู้เป็นอย่างไร?***

♡ วิญญาณนั้นมันรู้แล้วส่งต่อ วิญญาณจึงไม่มีการหลงรู้! หลงตัวที่สำคัญที่สุดก็คือหลงคิดคือจิตสังขาร คำว่า ***สังขาร*** หมายถึงทุกอย่างที่ปรุงที่แต่งหรือสรรพสิ่งในโลก ถ้าสรุปตัวแสบที่สุดคือ ***หลงคิด! หลงรู้เข้าใจว่าตนรู้ ความจริงคือไม่รู้!*** ข้อเสียคือไม่ยอมรับความรู้ใหม่เพราะคิดว่าตนรู้แล้ว เปรียบเหมือน***น้ำเต็มแก้ว เติมอีกไม่ได้!*** เพราะปิดฝาแก้วไว้! ช่วยได้ยาก!

๑ มีความคิดเองว่า ทำบุญแล้วหวังบุญ จะไม่ได้บุญ ถ้าทำบุญแต่ไม่หวังอะไรเลยจะได้บุญ คิดแบบนี้ได้มั้ย ?

♡ ***ทำบุญโดยไม่หวังผลทำเพื่อละกิเลส*** นั้นถูกต้องแต่ถ้ายังละกิเลสไม่ได้วนเวียนในวัฏสงสารก็ควร ที่จะสะสมบุญจะได้สุขสวรรค์(สภาวจิต)แต่ไม่ใช่บ้าบุญกลายเป็นหลงบุญบุญล้น ยึดแต่บุญก็ไม่ต้องไปไหน!

๑ คนเราก็ขึ้นสวรรค์ ตกสวรรค์ กันบ่อยๆ ใช่มั้ย?

♡ คนเราขึ้นสวรรค์ลงนรกกันบ่อยมากตามสภาวจิตที่ถูกปรุงแต่ง! จิตนั้นถูกปรุงแต่งตลอดเวลา! มนุษย์จึงขึ้นสวรรค์ ลงนรกตลอดเวลา แล้วเราจะทำอย่างไร?

๑ ***เมื่อจิตนั้นควบคุมไม่ได้ ทำอย่างไร จึงจะดี?***

♡ จิตนั้นควบคุมไม่ได้! ความคิดนั้นควบคุมไม่ได้! ควบคุมจิตจึงหมายถึงการบังคับจิต เพ่งจิต โดยให้คิดเรื่องเดียว ก็ได้ผลในระหว่างควบคุม นี่คือหลักการของสมาธิ เมื่อออกจากสมาธิจิตก็จะ แรดเหมือนเดิม!หรือมากกว่าเก่าอีก! ***การรู้เท่าทันจิต*** แต่เมื่อรู้เท่าทันแล้วก็จะอยู่ได้นานกว่าและมีผลของสติตัวรู้ที่ดีกว่า!

๑ ความคิดปรุงแต่ง : ความคิดของมนุษย์มี ๒ อย่างคือ ***ความคิดปกติ*** เป็นความคิดที่ตั้งใจคิดมีจุดมุงหมายที่แน่นอน ไม่มีกิเลสมาเจือปนในความคิด คิดแล้วจบ ความคิดอีกอย่างหนึ่งคือ ***ความ***

คิดปรุงแต่ง ที่เกิดจากกระบวนการขันธ์ห้า มันเกิดเอง เป็นเอง แอบคิด ลักคิด ห้ามก็ไม่ได้! เป็นพวกที่เรียกว่า ***ลูกอีช่างคิด คิดฟุ้งซ่าน คิดไปเรื่อย คิดทิ้งคิดขว้าง*** ไม่มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน และเจือด้วยกิเลส เพราะสิ่งที่เอามาปรุงเอามาแต่งคือ ***ความรู้สึก*** และ ***ความจำ*** มีคนเคยนับแล้วปรากฏว่าในแต่ละวันมนุษย์คิดเป็นหมื่นเรื่อง! ความคิดปรุงแต่งนี้ไม่ก่อปัญหาอะไร เพราะมันเกิดแล้วก็ดับ! แต่ที่เป็นปัญหาก็เพราะมนุษย์ไม่ยอมให้มันดับ จำเอาไว้ วันดีคืนดีก็เอามาปรุงมาแต่งต่อไปอีกไม่จบไม่สิ้น! ความคิดปรุงแต่งนี้มันปรุงแต่งได้ทั้งดีและเลว โดยมันทำให้เกิด ***เจตนา*** ที่จะ ***กระทำกรรม*** และ ***ความทุกข์ทั้งหลายก็เกิดจากความคิดปรุงแต่งนี่แหละ!*** เนื่องจากความคิดปรุงแต่งนี้ ***บอกไม่ฟังสั่งก็ไม่เชื่อ! แล้วเราจะจัดการอย่างไรกับความคิดปรุงแต่ง? พุทธศาสนามีคำตอบนะโยม!***

ในการควบคุมความคิด การที่บางครั้งยังมีความคิดฟุ้งซ่านแวบเข้ามาในหัวเรา รู้ทันบ้าง รู้ไม่ทันบ้าง อาการแบบนี้เราควรจะทำอย่างไรดี?

สติยังอ่อน ควบคุมไม่ไหว! ก็ต้องออกจากความคิด! ออกจากสถานการณ์ โดยการเปลี่ยนอิริยาบท ไปเข้าห้องน้ำ เดินเล่น ฟังเพลง เดินวิ่ง อะไรก็ได้ อย่าอยู่ในอิริยาบทเดิม!

หากไม่ควบคุมจิตให้สงบ ไม่สนใจอะไรเลย อยากทำอะไรก็ทำหากสิ่งที่ทำไม่ขัดกับศีลธรรมความดี ไม่ค่อยจะได้เข้าวัด ทำบุญตักบาตร สวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ ทำแต่งานบ้าน อย่างนี้ จะเป็นการห่างไกลการปฏิบัติธรรมไหม?

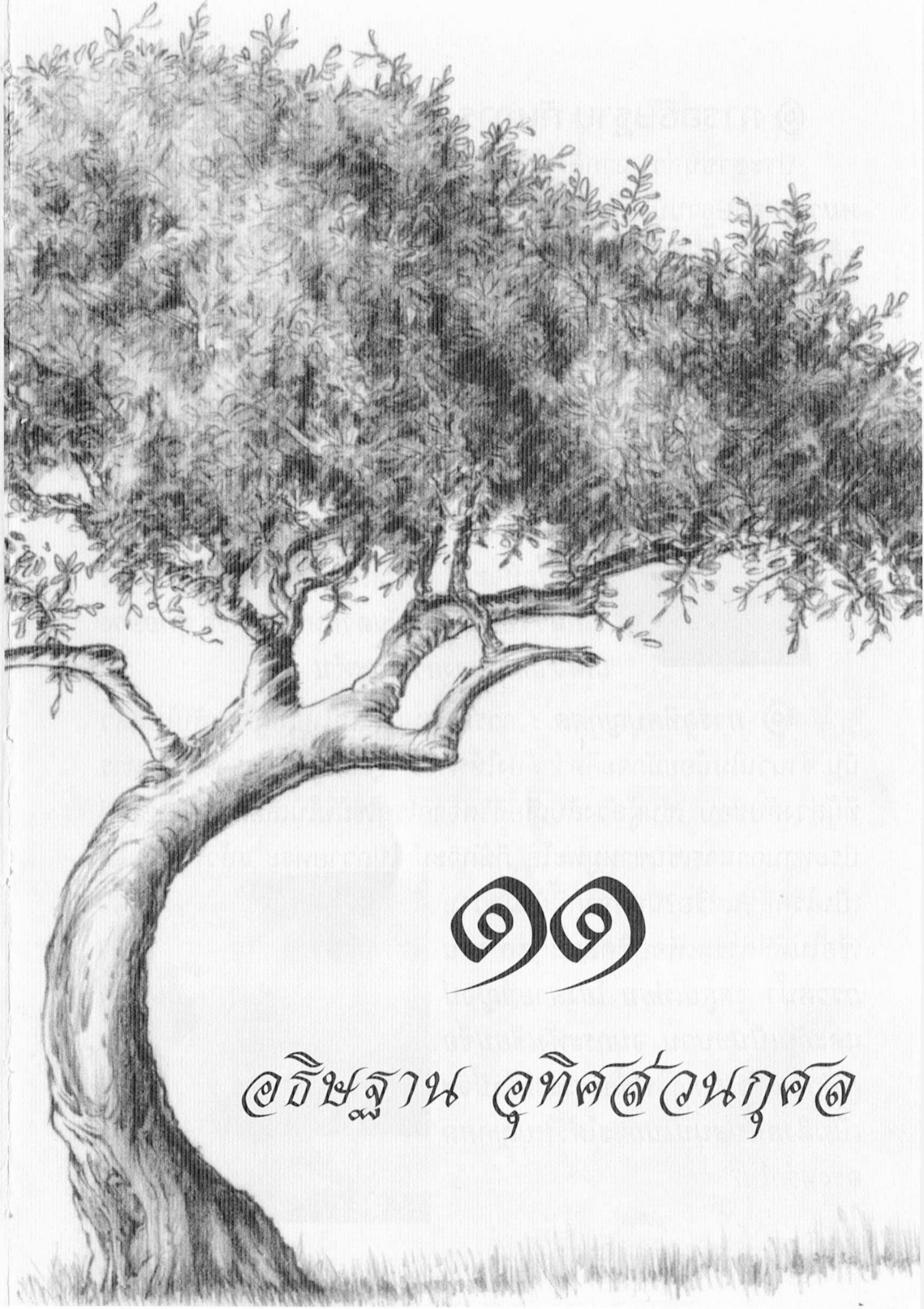
การไม่ควบคุมความคิด แต่ไม่ขัดศีลธรรม ก็เป็นการปฏิบัติธรรมแต่ในขั้นอนุบาลคือ ***ชั้นศีลไม่เบียดเบียนคนอื่น แต่เบียดเบียนตัวเอง!***

๑ ก่อนจะละบาปควรต้องรู้ว่าอะไรคือบาป เพราะบางขณะที่ทำบาปอาจเข้าใจว่านี้คือบุญก็ได้ แล้วเราจะทำอย่างไร? เพื่อให้เข้าใจว่านี่คือ บาป นะ อย่าไปคิดว่าเป็นบุญ โดยที่ไม่หลงทำบาป

♡ *บาปคืออะไร?* จำง่ายๆไม่ทำให้เดือดร้อน เราสุขคนอื่นเดือดร้อนก็บาป เราเดือดร้อนคนอื่นเป็นสุขก็บาป ต้องทั้งเราและคนอื่นไม่เดือดร้อนจึงสุข

๑ ***คอร์รัปชั่นโดยไม่มีคนรู้บุญหรือบาป? เอาเงินที่โกงเขามาหรือขโมยมาทำบุญ ได้บุญ? หาเงินอย่างถูกกฎหมายแต่ผิดศีลธรรมรวยแล้วเป็นบุญเป็นบาป!***

♡ รักษาศีลห้า ก็เป็นตัวชี้อย่างหยาบว่าเป็นบุญ! เมื่อมีบุญก็มีโลกียสุข! ถ้ามีกุศลเป็นพื้นฐานของสุขที่สูงขึ้น! บุญหรือบาปนั้นเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ที่แน่นอนเสมอ ที่ต่างจาก ***กฎแห่งกูหรือกฎแห่งสังคมที่ไม่ตรงไปตรงมา!***

๑๑

อธิษฐาน อุทิศส่วนกุศล

๑ การอธิษฐาน กับการขอเหมือนกันหรือไม่?

ประชาชนส่วนมากคิดว่าเหมือนกัน และมักใช้ควบคู่กัน ***ความหมาย?*** อธิษฐานนั้นเป็น สิ่งดี เป็นกุศล พระพุทธองค์ยังต้องบำเพ็ญ ***อธิษฐานบารมี*** ในบารมี ๑๐ ทัศ แต่ไม่เคยปรากฏว่า ทรงบำเพ็ญ ขอบารมี บุคคลทั่วไปปัจจุบันชอบที่จะ ***ขอบารมี*** ขอหวย ขอความสุข ขอให้รวย ขอให้มีโชคลาภ ขอให้เป็นโน่นเป็นนี่ สมเด็จพระพุฒโฆษาจารย์ (สมเด็จฟื้น) เคยกล่าวไว้ว่า ***บารมีบารแม ใครเขาขอกัน อยากได้ก็ทำเอง!*** ผู้รู้เคยสรุปความแตกต่างของอธิษฐาน และขอ ไว้สั้นๆว่า ***อธิษฐานเพื่อที่จะทำ ขอเพื่อที่จะได้*** ตามหลักพุทธศาสนา ***ไม่มีสิ่งใดได้มา โดยการดลบันดาลหรือการขอ ทุกอย่างเกิดจากผลของการกระทำ!***

๑ ***การอุทิศบุญกุศล :*** การอุทิศบุญกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้วนั้น จำนวนไม่น้อยมักจะคิดว่าต้องให้พระภิกษุเป็นผู้ส่ง โดยถวายอาหารที่ผู้ล่วงลับชอบ เช่นผู้ล่วงลับเสียชีวิตจากโรคไขมันในเลือดจาก การรับประทานอาหารเช่นขาหมูพะโล้ ก็มักจะนำไปถวายพระ แล้วพระจะไม่เป็นโรคอ้วนหรือ?นอกจากนี้ยังมีความเชื่อในพิธีกรรมเพื่ออุทิศส่วนกุศล เช่น ***กรวดน้ำ จุดธูปเทียน โยงสายสิญจน์แตะกันเป็นขบวน จนกระทั่งเขียนชื่อผู้ป่วยแล้วเผา ! พิธีกรรมเหล่านี้จะเป็นสิ่งสนับสนุนในการได้รับบุญกุศลจริงหรือไม่?***

บุญกุศลเป็นนามธรรม ไม่สามารถให้กันได้โดยการกระทำทางกาย ***ต้องส่งด้วยจิตการส่งกุศลทางจิตทำอย่างไร?*** ส่วนมากก็จะอุทิศภายหลังประกอบบุญกุศล เช่น รับศีล ใส่บาตรบางท่านก็ไม่เห็นความสำคัญในการสร้างกุศลก่อนการอุทิศ! ***ถ้าส่งโดยไม่มีกุศล บุญกุศลก็ตกอยู่ตรงนั้น*** ไม่ไปไหน! ***ส่งกุศลด้วยจิตทำอย่างไร***? ก็โดยการทำสมาธิให้จิตตั้งมั่นแล้วก็อุทิศกุศลไปได้เลย***จะต้องสวดหรือกล่าวภาษาบาลีหรือไม่***? ไม่สำคัญที่จะต้องกล่าวคำอะไร! เพราะภาษาจิตเป็นภาษาสากล ถ้าผู้ล่วงลับเป็นฝรั่งเราไม่ต้องกล่าวคำอุทิศเป็นภาษาอังกฤษหรือ? พิธีกรรมต่างๆนั้นเป็นเพียง***ตัวช่วย*** ให้มีสมาธิตั้งมั่น! บางคนไม่เข้าใจก็ให้ความสำคัญแก่พิธีกรรมมากกว่า***การทำที่จิต!***

การอุทิศบุญกุศลจะถึงผู้รับหรือไม่? การรับบุญกุศลนั้นผู้รับจะต้องอนุโมทนา จึงจะได้รับบุญกุศล ถ้าไม่อนุโมทนาก็เหมือนกับจดหมายไม่มีผู้รับ! มีผู้รู้กล่าวว่าการได้รับบุญกุศลของผู้ล่วงลับเหมือนกับ ***งมเข็มในบ่อ*** คือโอกาศน้อยมากเนื่องจากไม่สามารถมาอนุโมทนาได้! อาจเนื่องจากอยู่ในนรกอยากมาแต่มาไม่ได้ หรือกำลังเสวยสุขเป็นเทวดานางฟ้าก็ไม่สนใจ! ถ้าหากว่าส่งไปแล้วผู้ล่วงลับไม่ได้รับ ***บุญจะไปตกอยู่กับใคร?*** บุญกุศลไม่ได้หายไปไหน! ถ้าไม่มีผู้รับ ***ก็จะเก็บไว้เป็นบุญกุศล***ของผู้ส่ง ดังนั้น ***การอุทิศบุญกุศลไม่สูญเปล่าแน่นอน!***

๑ ไม่ค่อยจะสวดมนต์ ไม่ค่อยจะนั่งสมาธิ! ไม่ค่อยจะได้ใส่บาตร! ไม่ค่อยจะได้ถวายสังฆทาน! เช่นนี้แล้วจะพอมีบุญไปอุทิศให้ใครๆเขาได้ไหม? เพราะเคยเข้าใจว่าถ้า ไม่ค่อยได้ทำบุญหากอุทิศไปแล้วบุญจะหมด!

♡ สวดมนต์ นั่งสมาธิ ใส่บาตร ถวายสังฆทาน ล้วนแต่เป็นรูปธรรม ***บุญกุศลสู้นามธรรมไม่ได้ คือจิตเป็น สติและสมาธิ ยังไม่ต้องถึง***

ปัญญา บุญกุศลก็จะมากกว่ารูปธรรม! ผู้ที่จับหลักนี้ได้ก็จะปฏิบัติทางรูปธรรมน้อยลง แต่ปฏิบัติทางจิตมากขึ้น!

๑ ***การทำบุญต้องทำกับ "พระสงฆ์"*** เท่านั้นใช่ไหม? และผู้ที่จะอุทิศบุญกุศล ต้องเป็นพระสงฆ์เท่านั้นหรือ? เพราะอะไร?

♡ ทำบุญไม่จำเป็นที่จะต้องทำกับพระสงฆ์ เพราะ***พระสงฆ์ไม่ใช่ไปรษณีย์!*** หากอุทิศบุญกุศลให้แล้ว ผู้รับไม่สามารถอนุโมทนาบุญได้ บุญที่ผู้ทำให้จะไปไหนสูญเปล่า หรือว่าตีกลับ เหมือนจดหมายลงทะเบียน ?

๑ ***การกล่าวคำ สาธุ แล้วตามด้วยคำว่า อนุโมทามิ มีความหมายว่าอย่างไร?*** แล้วจะเกิดประโยชน์อะไร ? จากการกล่าวแบบนี้ในขณะที่สาธุอนุโมทามิ แล้วจิตที่คิดไม่ดี จะได้บุญไหม?

♡ สาธุแปลว่าเห็นด้วย อนุโมทามิ หมายถึงขอร่วมด้วยการอนุโมทนา ซึ่งเป็นบุญกิริยาวัตถุ๑๐ บุญสำเร็จด้วยการอนุโมทนา ลงทุนน้อยที่สุด!

๑ เห็นคนถวายเงินจำนวนมากแก่พระสงฆ์ ก็สาธุอนุโมทามิ แต่ใจคิดต่อว่าเงินบริสุทธิหรือเปล่า?

♡ ได้บุญอย่างไรในเมื่อจิตไม่ได้อนุโมทนาด้วย! แต่คนส่วนมากที่ไม่ได้บุญเพราะไม่รู้เรื่อง ว่าแต่ปาก!

๑ การดูดพลัง การขอกุศล การแผ่กุศล บุคคลส่วนมากคิดว่าการไปในสถานที่ต่าง เพื่อขอพลัง บารมี ถ้าไม่รู้ก็จะถูกดูดพลัง!

♡ ในระยะเวลาที่ได้ปฏิบัติธรรมมาก็เป็นเวลาเกือบ ๓-๕ เดือนแรกๆที่ได้ปฏิบัติธรรมตาม คำแนะนำของเพื่อน โดยละทิ้งรูปแบบและวิธีการปฏิบัติธรรมที่เคยๆทำมา หลังจากปฏิบัติได้ระยะ หนึ่งก็ได้ลองออกภาคสนามดูว่าตัวเองปฏิบัติธรรมถึงไหน คือไปตามสถานที่ต่างๆ จะรู้ด้วย

ตัวเอง ว่าจะไปที่ไหนก่อน แต่จะไปเจอะไรไม่รู้ ไม่ได้คิดว่าตัวเองเก่งนะ! ถ้าถึงเวลาเราจะได้ไปทุกๆที่ โดยอัตโนมัต แรกๆน้องก็งงมากในสิ่งที่ตนเองเจอ!! คือการโดน ***ดูดพลัง*** เพราะตั้งแต่ ปฏิบัติธรรมมาตั้งหลายสำนักก็ไม่เคยสัมผัสได้แบบนี้ เพิ่งรู้ว่าการที่เราโดนดูดพลัง จากสถานที่ ที่เราไปเยือนเป็นแบบนี้นี่เอง ก็แปลกดีนะ. แต่ที่ไม่ดีเลยคือตัวเองแทบจะเอาตัวไม่รอดหมด เรี่ยวแรงไปเลย คือพลังในตัวโดนดูดโดยที่เราไม่รู้ตัว เพราะเราไม่รู้วิธีป้องกันตัวเอง อาการที่เจอหนักกับสถานที่แต่ละที่ก็มี :

ครั้งแรกที่ เยาวราชกับประตูน้ำ ไปซื้อผ้าแล้วแวะกินอาหารกัน. รู้สึกได้ทันทีเลยคือ หิวมากเหมือนร่างกายต้องการพลังงาน กินอะไรก็ไม่อิ่มเป็นอาการที่ผิดปกติที่เรารู้ได้ด้วยตนเอง กินเยอะมาก! พอกลับถึงบ้านมีอาการเป็นไข้น้ำมูกไหล กินยาก็ไม่ดีขึ้น คิดสงสัยว่าฉันไปโดนอะไร มา นึกถึงนัทขึ้นมาทันทีเลยเขาต้องช่วยเราได้. เพราะเขาเป็นโค้ชให้เรามาตลอดที่เริ่มปฏิบัติธรรม เธอบอกว่าเธอโดนดูดพลังแล้ว. น้องก็งงพลังอะไร ? แล้วเขาก็อธิบายให้ว่า การที่เราได้ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิมาแล้วระยะหนึ่งมีผลที่ดี ทำให้เราได้สมาธิโดยไม่รู้ตัว คือมีบุญในระดับหนึ่ง พวกวิญญาน ทั้งหลายที่อยู่ ณ สถานที่แห่งนั้นเขาสัมผัสได้ เขาเลยขอส่วนบุญเราและดูดพลังโดยที เราไม่รู้ตัว และเราต้องรู้วิธีป้องกันตัวเอง การถูกดูดพลังต้องเจอก่อนถึงจะรู้ “ถ้าไม่เจอด้วยตัวเองบอกไปก็ ไม่เข้าใจ ทุกขั้นตอนการปฏิบัตธรรมต้องเจอด้วยตัวเอง!

เพื่อนก็บอกวิธีการในการออกภาคสนาม ว่าต้องทำตามขั้นตอนก่อนไปสถานที่. ไปถึงสถานที่ และก่อนกลับออกจากสถานที่ สิ่งที่ต้องทำคือ ***ทำจิตนิ่งๆ*** *ตั้ง นะโม ๓จบ แล้วอาราธนา บารมี คุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ พระอรหันต์คุณ คุณ บิดามารดา คุณครูบาอาจารย์*

เทพไทเทวดาทั้งหลาย. ขออาราธนาบารมี ท่านทั้งหลาย แผ่บุญกุศลให้เทวดาประจำตัวข้าพเจ้า และเทวดาประจำสถานที่. แผ่ให้บุคลที่ เกี่ยวข้องกับตัวเราและสถานที่ที่เราได้ไปเยือน ให้ สัพพสัตว์ สัพพวิญญานทั้งหลายที่อยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ ท่านทั้งหลายที่มีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์ ท่านทั้งหลายที่มีความสุข ขอให้มีความสุขยิ่งๆขึ้นไป

อกุศลกรรมอันใดที่ข้าพเจ้าทำไม่ดีด้วย กาย วาจา ใจ ที่ระลึกได้ก็ดีระลึกไม่ได้ก็ดี ข้าพเจ้าขอ อโหสิกรรมต่อท่านๆทั้งหลาย บุญกุศลอันใดที่ข้าพเจ้าทำดีแล้ว ข้าพเจ้าขอน้อมรับบุญนั้นและขอให้ บุญนั้นจงปรากฏเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด และด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้ทำมาแล้วตั้งแต่อดีตชาติ จนถึงปัจจุบันชาตินี้ ข้าพเจ้าน้อมถวายเป็น พุทธบูชา ธรรมะบูชา สังฆบูชา ด้วยอำนาจบุญนี้ ท่านใด มีทุกข์ก็ขอให้คลายทุกข์ ท่านใดมีสุขก็ขอให้สุขยิ่งๆขึ้นไป และ ขอให้หนุนนำ ทุกๆ ท่านได้ไปสู่ภพภูมิ ที่สูงยิ่งๆขึ้นไปเมื่อถึงวาระของท่านด้วยเทอญ

น้องทำด้วยจิตที่นิ่งๆ ผลออกมาก็ดีขึ้นนะ เหมือนท่านกับว่าทั้งหลายที่เราได้แผ่เมตตาให้แล้ว ท่านรับรู้. สัมผัสได้ ช่วงที่โดนดูดพลังก็ทำแบบนี้แล้วการป่วยของก็ดีขึ้น บางทีก็หายโดยไม่ต้อง รับประทานยาอะไร แรกๆ ก็งง แต่ตอนนี้ไม่งงแล้วและ ไม่มีข้อสงสัยใดๆ เฉยๆคะ กับสิ่งที่เกิดขึ้น กับเรา. จะรับรู้ได้เอง

หลังจากนั้น เมื่อไปสถานที่ต่างๆ บางครั้งก็ไปคนเดียว. บางครั้งก็ไปเป็นกลุ่มหลายๆคน ก็โดนแบบนี้เกือบสิบครั้งคะ. แต่ละครั้งอาการไม่เหมือนกัน มีวิงเวียน อาเจียน ถ่าย เป็นลมหมดแรง ต้องนอนพักนานๆ ก็มี น้องเคยถามหลวงตา ท่านก็บอกว่า เราพอมีเขาถึงมาขอ. แล้วก็เรียนรู้ตามลำดับ ในการไปสถานที่ต่างๆเช่น เมืองโบราณ พระราชวังบางปะอิน

วัดที่อยุธยา หลายๆวัด ล่าสุดคือปากช่องคะ แต่ละที่ๆได้ไปเหมือนไปทำหน้าที่อะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ก่อนไปไม่รู้ พอไปถึงรู้เอง ความรู้สึกบอกว่าเราเกี่ยวข้องกับสถานที่และบุคคลที่อยู่ที่นั้น ก็วนเวียนเปลี่ยนไปแล้วแต่จะได้ไปกับใครบ้างไม่แน่นอนเพื่อนบอกว่า ***แล้วแต่ธรรมะเขาจะจัดสรรให้เจอ*** จนทุกวันนี้ก็พอจะเข้าใจ และก็ชินกับสิ่งที่เจอ เตรียมตัวเองพร้อมไม่สนอะไร เจอก็ทำตามขั้นตอนที่เพื่อนบอกไว้ ถ้าโดนหนักมากๆเพื่อนก็เข้ามาช่วย นี้เป็นประสบการณ์ส่วนตัวในการปฏิบัติธรรมแค่ไม่ถึงปี ได้ประโยชน์ต่อตัวเองมาก ที่ได้เจอหลวงตาหมอ และเพื่อนคือนัทที่แนะนำสิ่งที่ดีๆให้น้องได้มีดวงตาเห็นธรรม

♡ ประสบการณ์ของคุณน้องก็เป็นเช่นกัน กินเท่าไรไม่อิ่มหมดแรงจนเพื่อนๆทักว่าผีเข้ารึ จึงกิน ไม่หยุด กินเหมือนไม่ได้กินสิ่งที่กินเข้าไปว่างเปล่า! สิ่งที่ทำได้ก็แผ่เมตตาอุทิศให้กับพวกเขา

เรื่องการดูดพลัง : ลักษณะของคนที่จะโดนดูดพลังนั้น ต้องเป็นผู้มีบุญบารมีมากพอ เขาจึงมา ขอส่วนบุญส่วนกุศล เมื่อไป ณ ที่แห่งใด เหล่าวิญญาณ ผี เทพเทวดา สัมภเวสี ที่อยู่ ณ สถานที่นั้นๆ ก็จะเข้ามาห้อมล้อมเพื่อขอรับบุญกุศลหากขอแล้ว เจ้าตัวไม่รับรู้อะไร อาจจะเป็นเพราะว่า เจ้าตัว อาจจะยังไม่สามารถสัมผัสกับวิญญาณเหล่านั้นได้ ก็จะดูดเอาพลังบุญกุศลไปเรื่อยๆ จนกระทั่งผู้ถูก ดูดพลัง ***รู้สึกสึกอ่อนเพลีย เหนื่อยล้า มีอาการวิง***

เวียนเหมือนจะอาเจียน ครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนจะเป็นไข้ จับสั่น บ้างก็อาจจะถึงกับต้องขับถ่าย และมีอาการหิวอย่างโหยหิว กินไปเท่าไหร่ก็ไม่รู้จักอิ่ม กินอย่างผิดปกติจากที่เคยเป็น จนสังเกตุได้

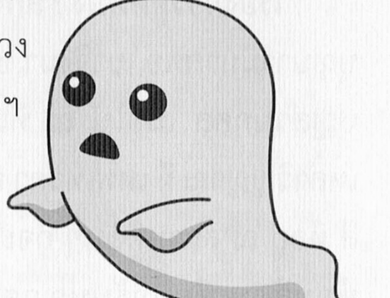
เมื่อถูกดูดพลังจะทำอย่างไร!!?? หากรู้ตัวเมื่อใดให้ตั้งสติให้มั่นคง ระลึกนึกถึงคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสังฆ์ คุณบิดามารดา ครูอุปัชฌาย์และอาจารย์เทพเทวดาทั้งหลาย ขอให้เปิดทางแล้วอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ให้แก่ดวงวิญญาณเหล่านั้นด้วยจิตที่เป็นสมาธิ

ขั้นที่ ๑.ขออโหสิกรรม

ขั้นที่ ๒.ขอรับเอาบุญบารมีที่เคยทำ

ขั้นที่ ๓ อุทิศกุศล

ตามความเชื่อในเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ด้วยเครื่องมือวัดพลังใดๆทั้งสิ้นเพราะสิ่งนี้เรียกว่านามธรรม

ผมเคยถามเรื่องการถูกดูดพลังกับหลวงตาหมอ วัดพุทธภาวนาราม เมื่อครั้งผมกับหลวงตาเดินทางไปที่วัดสระเกศ(ภูเขาทอง)กรุงเทพฯ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๐ เมื่อส่งหลวงตากลับวัดเสร็จ ผมขับรถออกจากวัด ไปยังไม่ถึงบ้านเลยในระยะทางไม่ถึง ๕ กม. มีอาการปวดหัวและอาเจียน เมื่อถึงบ้านรีบเข้าห้องน้ำทันที ต้องกินข้าวอย่างเต็มที่ กินยานอนพักก็ยังไม่หาย ก็เลยต้องสวดมนต์ นั่งสมาธิ อุทิศบุญกุศล และหยุดพัก ๑ วัน วันถัดมาหลวงตาโทรบอกให้นำพาไปส่ง ร.พ.รามาฯ(หลวงตาก็โดนดูดพลังเหมือนกัน)

ทำไมไปบางสถานที่ก็มีอาการ บางที่ก็ไม่เป็นละ!!?? อาจเป็นเพราะเราเตรียมตัวมาดี เช่นหากจะไป ณ สถานที่แห่งไหนก็มีการสวดมนต์ ไหว้พระ นั่งสมาธิ แผ่เมตตาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ให้บุคคลและสถานที่ ที่เราจะไป เมื่อไปถึงแล้วก็น้อมจิตแผ่กุศลให้บุคคลและสถานที่เลย ก่อนที่จะถูกดูดบุญดูดกุศล หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะเราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันกับบุคคลหรือสถานที่แห่งนั้น การถูกดูดพลังอาจเป็นเสมือนดัชนีชี้วัดว่า *มีบุญมากพอจนเป็นที่น่าสนใจของเหล่าวิญญาณ* แล้วหรือยัง!!!?

หากบุญกุศลยังไม่มี!!?ไม่ต้องกลัวจะถูกดูดพลัง เพราะบุญก็ยังไม่มี บารมีก็ยังไม่เกิด ขนาดผียังเมิน ดีหรือไม่ดีละ!!?

รายนามผู้สนับสนุนการพิมพ์

๑. คุณ ธีรพนธ์ วรานุศุภากุล	๒๐,๐๐๐ บาท
๒. น.พ. เจริญ มินสุข	๑๐,๐๐๐ บาท
๓. น.พ.สุพจน์ พรยืนยงสุรัตน์	๑๐,๐๐๐ บาท
๔. น.พ. ราเมศร์ วัชรสินธุ์	๑๐,๐๐๐ บาท
๕, น.พ.นภดล นิงสานนท์ และครอบครัว	๑๐,๐๐๐ บาท
๖. พลโทหญิงพรฑิตา ชัยอำนวย และครอบครัว	๕,๐๐๐ บาท
๗ . พ.ญ สุนันท์ ศรีสุพรรณดิฐ	๔.๐๐๐ บาท
๘. สมาชิกกลุ่มปฏิบัติธรรมในเล้าไก่	๓,๒๕๐ บาท
๙. พ.ญ. สฤกพรรณ วิไลลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๑๐. คุณ สมยศ คุณสมใจ วัฒนพลิน	๓,๐๐๐ บาท
๑๑. น.พ. ภุชงค์ ลิขิตธนสมบัติ	๓,๐๐๐ บาท
๑๒. พ.ญ. เกษมศรี ศรีสุพรรณดิฐ	๒,๕๐๐ บาท
๑๓. คุณ เมธี ศรีสุพรรณดิฐ	๒,๕๐๐ บาท
๑๔. คุณโก๊ กับ ส้มจุก	๒,๐๐๐ บาท
๑๕. น.พ.สิทธิชัย กุลพรศิริกุล	๒,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณเสริมสุข ศรีสุพรรณดิฐ	๒,๐๐๐ บาท
๑๗. คุณสิริศิลป์ เจียสุวรรณ	๒,๐๐๐ บาท
๑๘. คุณบุษราคัม เจียสุวรรณ	๒,๐๐๐ บาท
๑๙. คุณกุลลดา เดชากิจไพศาล	๒,๐๐๐ บาท
๒๐.ครอบครัวพรภัทรเสถียร และสุเทพากุล	๑,๔๐๐ บาท
๒๑. คุณสังวรณ์ โพธิทองคำ และครอบครัว	๑,๒๐๐ บาท
๒๒. คุณพรรณี ภูตะคาม	๑,๐๐๐ บาท

๒๓.. คุณ ธิติพล ลิขิตธนสมบัติ ๑,๐๐๐ บาท

๒๔. น.พ.นพดนธ์ พงศ์รุจิกร ๑,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณเบญจา มหาดิลกรัตน์ ๑,๐๐๐ บาท

๒๖. คุณเลไลยก์ เมืองวงษ์ ๑,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณกรรณิการ์ คุณสมบูรณ์ ชินสวนานนท์ ๑,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณธัชกร วงศ์วชิรกานต์ ๑,๐๐๐ บาท

๒๙. พลโทหญิงพันธุ์ทิพย์ รักษาเสรี ๕๐๐ บาท

๓๐. คุณมงคล ตุ๊ก ๕๐๐ บาท

๓๑. คุณอรัญญา แสนชื่น ๕๐๐ บาท

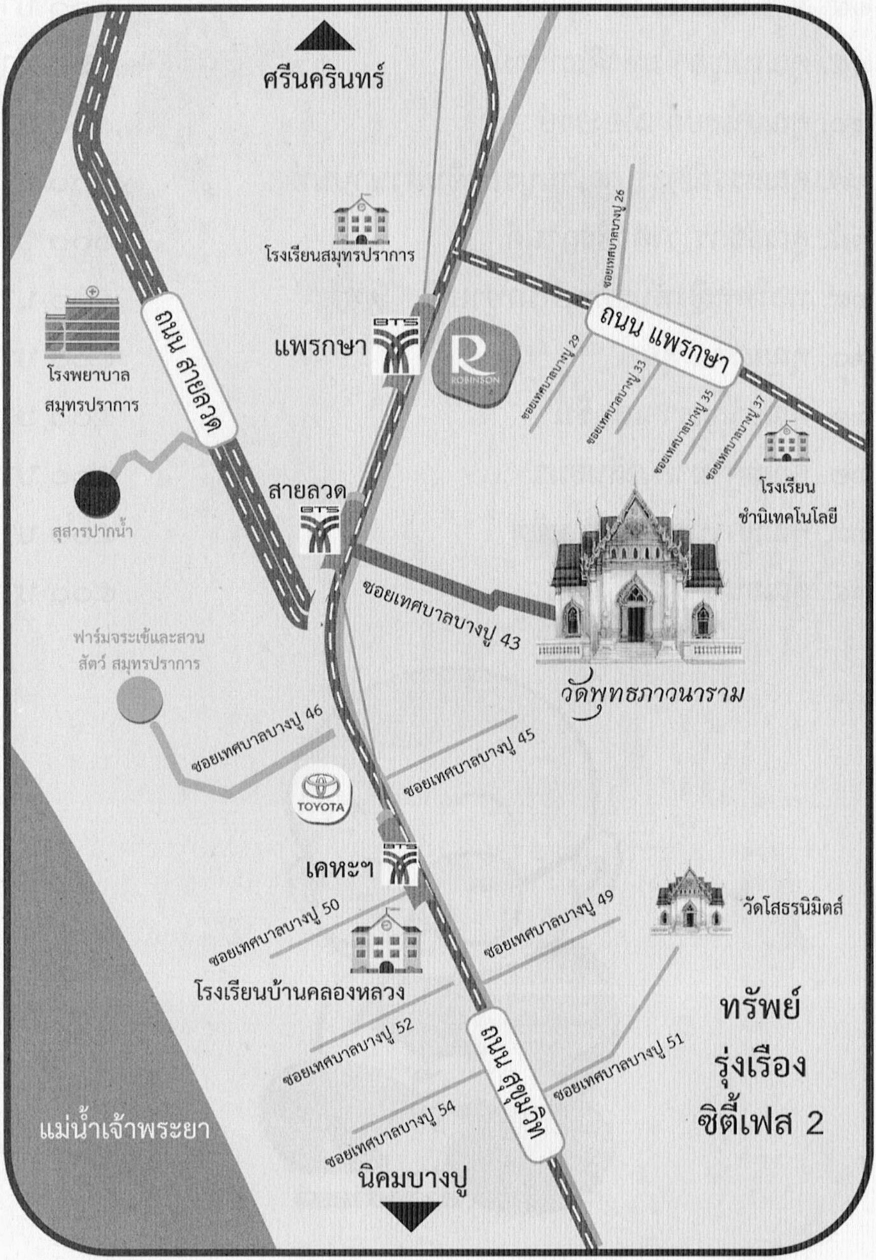
๓๒. คุณผกามาส กลิ่นสมร ๕๐๐ บาท

๓๓. คุณสุกานดา ภัทรธนชิต ๕๐๐ บาท

๓๔. คุณยนต์ ชงอนรัมย์ ๕๐๐ บาท

แผนที่ วัดพุทธภาวนาราม จังหวัด สมุทรปราการ

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ฟื้น ชุตินธโร)
20 มี.ค. 2448 ---- 16 ก.พ. 2539
องค์อุปถัมภ์ วัดพุทธภาวนาราม